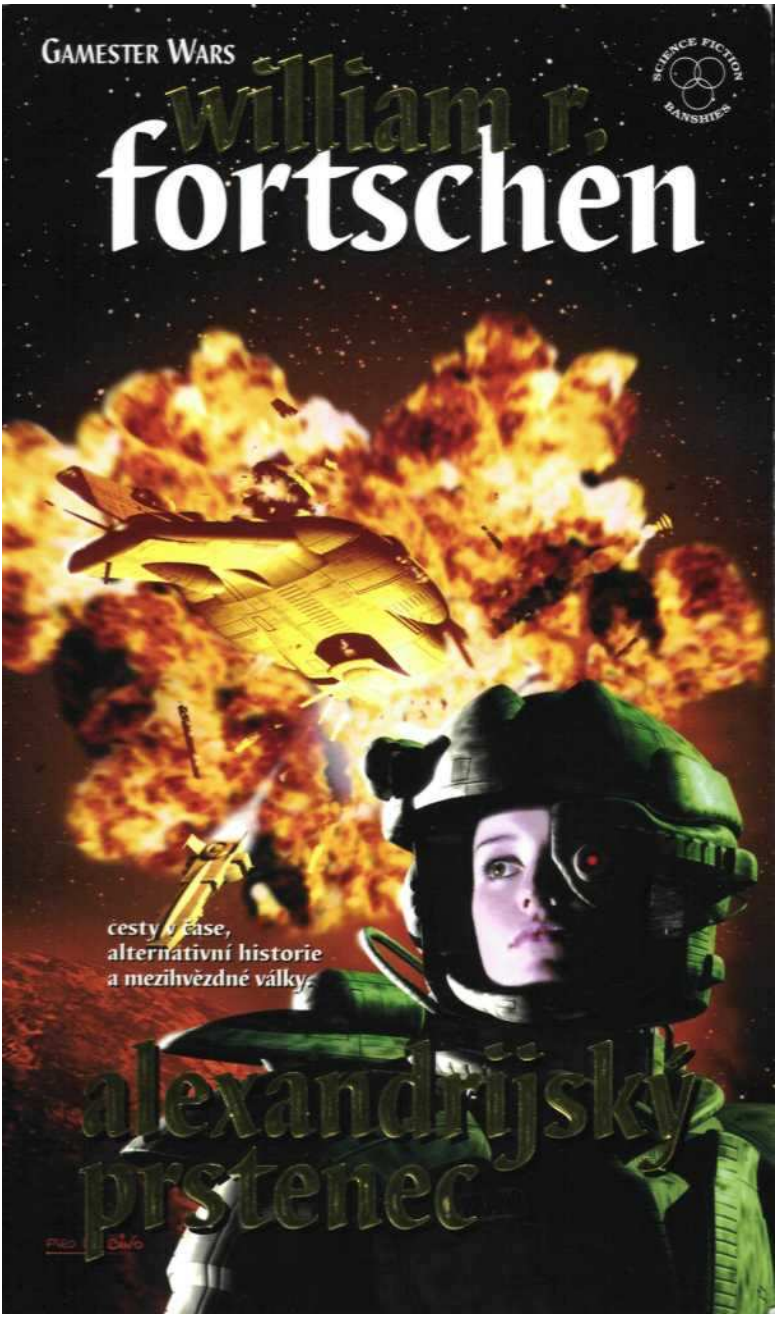
GAMESTER WARS

SCIENCE FICTION BANSHEES

william r. fortschen

cesty v čase,
alternativní historie
a mezihvězdné války

alexandrijský prstenec

Od jeho smrti již uplynuly věky, jeho válečné úspěchy však stále žijí!

Před milióny lety obklopovalo světy ve vesmíru legendární impérium záhadných Prvních poutníků. Mocná rasa bytostí vybudovala i svět ve tvaru prstence - prstence tak velikého, že povrch Země by byl jen jeho nepatrnou částí. Jejich moc byla obrovská. Hrály velkou roli ve zrození člověka a dalších tvorů... pak své dílo tyto bytosti opustily a zmizely spolu se svou moudrostí a znalostmi.

Přešly věky. Mezi člověkem a Gavarniany se rozpoutala zuřivá válka, kterou ukončili až Dozorci. Skutečné krveprolití nahradily válečné hry. S postupem času se staly více a více realistickými, až nakonec válku překonaly. Tento nejbrutálnější, avšak nejoblíbenější sport se obešel bez krve, masakrů nebo válečné slávy - tak jak na vše dohlíželi Dozorci. Prostě nuda. Nic pro opravdové bojovníky - pouhá strategie není zajímavá. Musí přijít něco, co dokáže vnést do starých her trochu vzrušení a mrazení v zádech. Nakonec Gavarniané vstupují do minulosti a přivádějí svého legendárního vůdce, aby rozhodl o budoucnosti znepřátelených druhů.

Zpočátku všechno vypadá nevinně. Stejná hra jako desítky jiných. Ale nakonec se z válečné hry stává skutečná válka, dosahující nepředstavitelných rozměrů a lidé musí také zasáhnout do minulosti, protože potřebují toho největšího vojevůdce...

A to je správný okamžik pro geniálního válečníka a generála všech dob, nepřekonatelného taktika a stratéga, Alexandra Velikého.

WILLIAM R. FORSTCHEN JE AUTOREM VÍCE NEŽ PATNÁCTI KNIH ŽÁNRU **SCIENCE-FICTION** A FANTASY. JE DRŽITELEM DOKTORÁTU Z AMERICKÉ VOJENSKÉ HISTORIE NA UNIVERZITĚ PURDUE. ŽIJE NA ZÁPADĚ SEVERNÍ KAROLÍNY A PRACUJE JAKO PROFESOR HISTORIE NA UNIVERZITĚ MONTREAT ANDERSON COLLEGE.

„Přineste mi mapu a *ukažte mi, kolik zbývá k dobytí celého světa.“*

—Marlowe—

THE GAMESTER WARS

THE ALEXANDRIAN RING

Copyright © 1995 by William R. Forstchen

All rights reserved which includes to reproduce this book or portions any form whatsoever

Translation © **Pavel Štorkán, 2001**

Copyright 2001 © for the Czech edition by BANSHIES

Cover Art © by **Fred Gambino**

WILLIAM R. FORSTCHEN

Válečné hry
I

alexandrijský prstenec

Kapitola první

Corbin Gablona se naklonil nad jídelní stůl a shrnul jedním pohybem drahocenné nádobí na podlahu. „Tady byly pozice Kartáginských.“

Zvedl půl tuctu kořenek ze země svýma velkýma svalnatýma rukama a položil je jednu vedle druhé na stůl. Věděl, že přitahuje pozornost. Proto se Corbin na deset lidí a půl tuctu Gavarnianů, kteří seděli okolo stolu, šťastně usmál.

„Tohle jsou obávaní Numidijští jezdci.“' Několik vznešených rodinných hlav souhlasně přikývlo. Corbin zvedl karafu Malady Ambrosia a zamával s ní ve vzduchu.

„Toto je místo, kde stál Hanibal,“ zasmál se znovu, až se jeho sto šedesát kilo živé váhy zatřáslo jako medúza zmítaná vlnami. S dramatickým gestem posadil karafu doprostřed linie jezdců, čelem k převráceným sklenicím představujícím římskou pěchotu.

„Nyní, co můžeme použít namísto římského generála -jaké že to bylo jeho jméno?"

„Scipion Africký, toho máš jistě na mysli.“

Gablona se podíval na muže který promluvil. „Ach to je můj drahý Bukha Taug. Jsem ohromeny, že Gavarnian může mít takový přehled o natolik bezvýznamných faktech.“

Bukha se na něj zasmál z druhé strany stolu, i když úsměv na tváři Gavarniana obvykle znamenal, že někoho povazuje za svou večeři. „Corbine, i Gavarnian a obzvláště Gavarnian který je Kohem by měl znát něco o dějinách jiných národů a kultur. Nicméně můj dobrý příteli, váš Hanibal byl pouze druhá třída. Skutečně jenom druhá třída.“

K Bukhovi si přisedli dva Gavarniané, jako na znamení jeho podpory. Všichni tři se usmáli. Jejich špičáky se zablýskly ve světle svíček. A chlupy na jejich kůži se naježily.

„Takže ty si myslíš, že Hanibal byl pouze druhořadý válečník?“ vložil se do hovoru svým vysokým hlasem jako obvykle Zola Faldon, připraven za všech okolnosti bránit každého Pozemšťana, ať už byl v právu či nikoliv.

„Takže ty si myslíš, že Hanibal byl pouze druhořadý válečník?“ opakoval Bukha Faldonovu stížnost tónem, který bylo možné považovat,

vzhledem k jeho tělu dva a půl metru vysokému a obrostlému hustou kožešinou, za více než komický. Jeho hrozivý vzhled byl ovšem poněkud vyrovnán tím, že Gavarniané byli nejhůře oblékaní jedinci v celém známém vesmíru, s nejméně vyvinutými schopnostmi vytvářet jakoukoliv módu či styl. Bukha měl na sobě jeden z nejkonzervativnějších hábitů - polyesterový overal v elektricky modré barvě, zdůrazněné žlutými pruhy.

„Možná nemáš v oblibě můj tón," vyštěkl Zola „já bych si pro změnu ze všeho nejvíce přál, abyste vy Gavarniané dokázali udělat něco s vašimi tělesnými pachy. Je to tady cítit jako v psí boudě.

„Však vy lidé nevoníte o nic lépe. Nedivím se, že vaši a mí předkové se navzájem nenáviděli, jenom když se potkali."

„No, to tedy musely být časy." ozval se jeden z lidí. Ostatní okolo stolu souhlasně pokyvovali.

„Tak už bychom konečně mohly tyhle rozepře urovnat," ozval se další muž zadumaně.

„Už žádní Dozorci," zabručel jeden z Gavarnianů na druhem konci stolu a současně nalil jednomu ze svých lidských sousedů drink

„Ano, ti zatracení svatouškovští Dozorci," zahlaholil Xsarn, který byl nataženy na posteli v koutě, šest tykadel zamotaných okolo čehosi, co jenom vzdáleně připomínalo ústa a kam se jenom málokdo odvážil podívat. Xsarn trochu vztekle zamával tykadly. Nicméně, protože takovéto představení obvykle končilo tím, že Xsarn vyzvracel svoje poslední jídlo, ostatní jej neurvale okřikli, aby toho nechal

„Ale pánové, mí přátelé Kohové," vstoupil do zábavy Corbin a současně vytáhl z příručního baru láhev brandy a krabici doutníků a podal vše na stůl „Buďme realističtí. Pouze souhrou nejvyšších náhod naše tři civilizace objevily meziprostorové skoky do oblasti Velkého Magelanova mračna přibližně v ten samy okamžik Byl to pravděpodobně objev nejvyšší historické závažnosti, který vedl ke kolonizaci planet a musím říct, že jenom sám ďábel si vzal tu nejvzdálenější. Bylo to nádherné, i když musím přiznat, že poněkud krvavé."

„Ano, byly to skutečně nádherné dny," ozval se opět Xsarn.

„Snadno se nám o tom dnes hovoří," vložil se do hovoru Sigma Azermatti, nejstarší a nejbohatší z přítomných lidí. „Bylo to skutečně jedno z největších krveprolití v historii. Vystartovali jsme s cílem získat těch několik málo míst, které ještě První poutníci nestačili vytěžit a vydrancovat.

Vyvražďovali jsme se navzájem po desítkách milionů a vy teď o tom hovoříte téměř s *nostalgií?* Vy Xsarňané jste blázni.“

„Smrt jednoho je bezvýznamná,“ odpověděl Xsarn a pokusil se, aby to znělo nadřazeně

„Kdybychom se tě pokusili zabit teď,“ vložil se do hovoru jeden z Gavarnianů, „tak bys tyhle bachorky o bezvýznamnosti zatraceně rychle přestal vykládat.“

„Pánové prosím, jenom žádné násilí!“ odpověděl Xsarn. „Nakonec, my všichni v Magelanově mračnu jsme snad již civilizovaní, nebo ne?“

„To je přesně to, co mám na mysli,“ ozval se opět Sigma „Jsme civilizované bytosti. Boje v tomto regionu zničily obchod a izolovaly stovky milionů lidí na planetách, které by mohly podporovat svou zemědělskou ekonomikou ostatní, ale naopak mají nedostatek přírodních zdrojů pro podporu vyspělých technologických civilizací. Byl velký problém zde v Mračnech vůbec nalézt planetu, kterou První poutníci ještě nezbavili všech přírodních zdrojů před tisíci roky. A pak, s kolapsem obchodních vztahů díky válkám se celá tato oblast propadla o tisíce let nazpátek. Díky bohu, že Dozorci sem vůbec v pravou chvíli přišli a donutili naše otce a dědy dohodnout se na míru. V opačném případě bychom my všichni žili pravděpodobně jako naši barbarští bratranci na většině planet v Mračnech a rozhodně bychom se netěšili z příjemného posezení zde na Corbinově zábavní jachtě.“

„Což znamená,“ vložil se do monologu Corbin tiše, „že jsi se obrátil na nechutné kazatelství Dozorců a již se k nám nepřipojíš k občasným sazkám nebo hrám?“

„Ne, samozřejmě, že ne,“ rychle odpověděl Sigma „Ale já tvrdím, že ty „staré dobré dny“ nebyly rozhodne tak dobré. Dozorci byli přímí a jednodušší — hnusilo se jim násilí, takže zastavili všechny technologické formy hromadného vraždění.“

„Ti zatracení pobožní bastardi,“ vložil se do hovoru opět Xsarn

„Pro vás Xsarny jsou nemanželští potomci nemožností, ne? Jste přece bezpohlavní,“ odpověděl Bukha s úsměvem „Tak nač taková slova?“

„Ale pánové,“ pokračoval Sigma, jejich ideály udržovali mír ve vesmíru skoro dvě tisíciletí. Získali dokonce kontrolu nad některými civilizacemi, bojujícími na primitivních planetách. Tím, že udržovali tyto boje na lokální úrovni a zabraňovali našim zásahům v jakékoliv formě, tak nám znemožnili

vystupňovat konflikty až do mezihvězdných válek, jako byla třeba ta poslední, která nás všechny skoro zničila pánové, kdyby nebylo míru vynuceného Dozorci, tak bychom zde neseděli a nepili pospolu v klidu brandy To vás ujišťuji.“

„Kdyby se z tohohle koutu vesmíru stáhli hned zítra, tak bychom si skočili po krku ještě předtím, než by uběhl jeden standardní rok.“ Nikdo se neozval s odpovědi a tak se Sigma podíval triumfálně kolem stolu

„Víte, že mou specializaci je devatenácté století na Zemi,“ odpověděl na to jeden z Gavarnianů „A odvážím se říci, že Sigma má v něčem pravdu. Líbí se nám noblesa Evropy té doby. Mluvíme rádi cizími jazyky, navštěvujeme se navzájem a sdílíme společně věci, které nám civilizace může nabídnout. Kdyby ti ubozí blázni měli vlastní Dozorce, kteří by je dokázali udržet v míru jako nás, mohli by uchovat svou civilizaci před válkami, které proběhly ve dvacátém století¨. My je konečně máme a je jedno, jak moc nenávidíme je samé nebo jenom jejich paternalismus“

„Díky bohu, že máme alespoň hry,“ vložil se do mu do řeči Bukha „Ještě aby nám tak zakázali hry a já bych se zbláznil z nicnedělání.“

„Jsou dobří tak leda jako potrava pro Xsarny, tihle Dozorci," zamumlal jeden z Gavarnianů, poté pokývl ve směru svého hmyzího přítele hovícího si v koutě. „Omlouvám se, můj starý brachu, ale ty víš, co mám na mysli."

„Nemusíš se omlouvat, nemusíš,“ odpověděl v klidu Xsarn „Ale pánové, nevím, proč byste se na takovou pro mne vynikající večeři, dívali s takovým odporem. Podívejte se na to tak — to, co vy produkujete jako odpad, je pro nás nejlepším výběrovým jídlem — obzvláště pokud si silně kořeníte jídlo. A pokud jde o Gavarniany .“

„Zmlkni!“ vykřikli na něj ostatní Xsarn pokýval hlavou a pochopil, že diskuse nad xsarnskou kuchyni je přinejmenším touto společnosti nedoceněna, i když jsou vlastně jejími tvůrci.

„Musím říct,“ ozval se malý Gavarnian vedle Corbina, „že před vytrháváním střev ze svých nepřátel dávám přednost brandy a doutníkům jako pravý džentlmen.“

„Tak to se máš,“ ozval se Zola Všichni kolem souhlasně pokývali hlavami a pogratulovali si navzájem, že jsou v těchto věcech takoví moudří.

„Dobra Corbine,“ řekl nakonec Grath Rad tady s vámi sedím, ale přece jenom jsi mne sem nepřitáhl z dálky padesáti pěti světelných let, aby ses jenom tak díval na mou chlupatou tvář a poslouchal, jak si povídám se

svými přáteli a nadávám společně s nimi na Dozorce. Co se vlastně děje? Organizuješ snad hru? Protože pokud ano, tak ve jménu všech mých bratři — nějakou bychom už zatraceně potřebovali! Poslední dobou je to zde trošku moc mírumilovné!“

„Hra — slyšel jsem správně? Někdo řekl hra?" udiveně vykřikl Zola. Po místnosti to zašumělo očekáváním a všechny oči se stočily ke Corbinovi. Xsarn přestal v koutě přežvykavat svou potravu, popadl utěrku a otřel si sosák, aby se mohl připojit k přátelům za stolem

Corbin se opřel v křesle a rozmáchl rukama. Všichni kolem ztichli. S dramatickým gestem si zapálil doutník, mocně z něj potáhl a poté v několika kroužcích dým vyfoukl.

Ukázal na ně a zasmál se vlastnímu důvtipu s jakým začal svůj návrh vykládat „Připomíná vám to snad něco, pánové?“

„Myslíš ten kouř?“ zeptal se Zola

„Ne, kouř nikoliv. Myslím tvar toho kouře.“

Chvíli bylo ticho

„Odvoláváš se snad na Kolbard, kruhový svět Prvních poutníků?“

„Velmi dobře, Azermatti Kohu,“ odpověděl Corbin a na slovo „*Kohu*“ vložil poněkud sarkasticky důraz, protože to byl zdvořilostní vyraz, používaný pouze mezi hlavami rodin, které kontrolovaly více než sto světů nebo planetárních konsorcií. „Ty jsi to samozřejmě tušil dřív než ostatní. Ano, odvolávám se na Kolbard.“

„A co to sakra ten Kolbard vlastně je?“ ozval se Yeshna Veder, který byl v gavarnianské třídní hierarchii hned druhy za Bukhou

„Chápu, že to slovo neznáš,“ odpověděl místo Corbina Bukha, aby ušetřil svého druha před další sarkastickou replikou Corbina „Je to planeta na druhé straně Mračna. Ve skutečnosti je to skoro tři tisíce světelných let daleko, směrem k naší domovské galaxii a několik stupňů mimo rovinu přiblížení. Nejsou tam žádné zdroje, které by stálo za to vytěžit.“

„Děkuji ti Bukho. Nemohl jsem to říct lépe,“ odpověděl Corbin, když Bukha obešel stůl a usadil se na židli vedle jeho křesla Bukha pokývl hlavou směrem ke Corbinovi jako kdyby mu kynul na znamení, že může pokračovat s výkladem.

„Ach ano, možná bych měl připomenout, že, no víte, Bukha a já jsme

dali dohromady takový malý nápad, je to už pár let, nebo to bylo ještě dříve, můj milý příteli?“

„Ne, zcela správně, Corbine. Asi před dvěma roky Ale možná, než abych to celé vyprávěl já, je tu někdo lepši, kdo by ten výklad zvládl.“

S dramatickým gestem Corbin zmáčkl tlačítko na svém náramkovém komunikátoru Dveře do místnosti na vzdáleném konci se otevřely a v nich se objevil malý obtloustlý člověk společně s vysokým a hubeným Gavarnianem. První muž měl již prošedivělé a řídké vlasy, které mu jenom stěží pokrývaly pleš. Kdysi mohl být hubený, ale to už bylo hodně dávno Břicho se mu vybouhlo a on patrně časem získal komplex člověka, který si zvykl přijímat zábavu v tekuté formě. Nicméně v jeho očích se daly vystopovat známky vysoké inteligence.

Gavarnian po jeho boku byl zřetelně pokročilého věku, protože jeho srst byla již téměř celá bílá. Nicméně tmavé mandlovité oči zračily bystrou a dychtivou mysl Měl na sobě oblek v kombinaci oranžových a šedivých pruhů, což u jeho rasy vyjadřovalo bezvadný smysl pro vkus

„Aldin Larice a Zergh Tumar,“ vykřikl Zola radostně. „Tak nakonec to bude fakt hra"

Aldin se usmál a kývl směrem k Zolovi „Myslel jsme si, že poté, co jsi v poslední sázce prohrál s Corbinem tři sta světů, tak budeš do smrti proklínat den, kdy jsi mne potkal!“

Ostatní se dobrému Aldinově vtipu zasmáli. Takovým způsobem, jakým se bytosti smějí vtipům, proneseným jejich oblíbeným bavičem, i když ten vtip není o nich. Aldin byl pořízek. Profesionální mistr a aranžér bitev a simulaci, mnoha jedinci považován za nejlepší autoritu pokud jde o oblast celého Mračna.

Aldin se znovu usmál a aniž by se kohokoliv zeptal, nalil si velkou dávku brandy a naráz ji do sebe obrátil.

Jo, tak to je mnohem lepší, pomyslel si sám k sobě, když se pokoušel uklidnit. Velice dobrý materiál. To je Ralmdinské brandy, mnohem lepší než to, co si mohl dovolit on sám Chtěl napětí kolem sebe ještě trošku vystupňovat, ale neodvažoval se jit zase moc daleko Muži kolem něj si jej vážili pro jeho vědomosti o pozemském válečnictví, které byly založeny na jeho legendárnímu pozemském původu. Ale i tak si musel uvědomovat, že to byli jedni z nejmocnějších bytostí mezi lidmi, Gavarniany a Xsarny v Magelanově mračně a proto nebylo radno si s nimi příliš zahrávat. Byly

známy případy, kdy se jejich nepřátelům, ať už skutečným nebo jenom imaginárním, stávaly různé nehody - a to i v dobách, kdy nad vším vládlo bystré oko Dozorců.

Aldin položil skleničku na stranu stolu a usmál se „Vážený Kohů Grathe, podle tvého úsudku- kdo byl v historii naší původní planety nejvýznamnějším generálem?“

Grath z Esagského konsorcia se poněkud hrozivým pohledem zeširoka rozhlédl S prázdnou sklenkou v jedné ruce se Grath zvedl ze židle a podíval se upřeně na Aldina.

„Mým favoritem je jednoznačně Saladin,“ odpověděl na jeho otázku „Byl to člověk, který chápal, jak Gavarniané vedou válku Mohl bych také zmínit Ali-ho al-Gadaha, ale jeho krátká kampaň měla za následek zničení poloviny vaši planety A kromě toho, jeho vlastní země byla zamořena radioaktivitou a těžce poškozená krátery Ale ze všech těch oblíbenců z pozemské historie je určitě největším generálem Alexandr Veliký My Gavarniané si jej vážíme nejen pro způsob, jakým válku vedl, ale i pro jeho odvahu To byl člověk, který se stava legendou a jehož sláva se dá nazvat hvězdnou. I dnes mnoho z nás, včetně mne, věří, že Neviděné světlo dokáže osvítit jednotlivé bytosti a vnuknout jim jedinečné nápady nebo jedinečné schopnosti. Myslím že vy lide to nazýváte dějinnou teorii velkého muže, kde se říka, že příležitostně se narodí výjimečný člověk, jehož jedinou a osudovou roli je vládnout světu.“

Aldin se rozhlédl kolem stolu a rychle převzal vedoucí úlohu v konverzaci, protože viděl, že asi tak půl tuctu dalších se chystá přednést svým kolegům vlastni teorii ohledně toho, kdo byl nejlepší pozemsky válečnik „Díky ti, Kohů, za tvá rozvažná slova Jsem spokojen, že jsi zmínil Alexandra, protože on je předmětem diskuse, kterou bych zde chtěl vest“

„Pak máš tedy v planu udělat něco jako Alexandrův simulátor — to vše pro naše potěšeni Je to tak[7]“ vložil se do hovoru Zola s nadšením

„Ne tak docela.“

„Ale tak proč jsi tedy zde[7]“ zeptal se Xsarn „Jsi nejlepší člověk v tomhle koutě vesmíru, který dokáže uspořádat primitivní bitvy, jinak by tě ani Corbin nezval a ani by s tebou neuzaviral exkluzivní doživotní smlouvu. Teď, když Corbin zmínil Kolbard — našel jsi tam snad něco? No tak, vysvětli to už konečné Nemam rad, když někdo mluví v hádankách.“

Aldin se znovu usmál. Konečně se mu podařilo zcela dokonale upoutat

jejich pozornost „pánové, vsadili byste si někdy na Alexandra Velikého[7]“

„Takže přece jenom počítačová simulace Alexandra“ zeptal se Azermatti

„Ne, ctěny Kohů mám na mysli skutečného Alexandra Velikého“

„0 čem to ve jménu mého neoblíbenějšího jídla mluvíš“ zeptal se vzrušeně Xsarn

„Polovinu roku, co jsem na tomto světě, už známe umístěni staré Země,“ odpověděl Aldin „A umístěni Lhazy, domovské planety Gavarnianů Ta je známa dokonce několik generaci Proto jsme se na Corbinovu a Bukhovu žádost s mým kolegou Zerghem vydali na toulky časoprostorem.“

Sigma dychtivě přikyvoval. Starý lišák se už asi dovtípil o co tady půjde, odhadoval Aldin. Souhlasně přikývl směrem k nejstaršímu Kohovi.

„Ale k čemu to bylo[7]“ zeptal se Zola. „Našli jsme půl tuctů nexů, kde se zakřivuje čas, to je jisté, ale žádny není dost blízko jakéhokoliv zajímavého místa Jsou to jenom takové vesmírné portály, místa pro prostorové skoky, devadesát devět procent z nich je umístěno v nějakém zakopaném koutě, který není naprosto k ničemu Mamě štěstí, že jsme našli alespoň místa pro prostorové skoky z naší galaxie do Magelanova mračna, jinak bychom do dnešní doby trčeli tam, odkud jsme přišli“

„Zatraceně Zolo,“ vložil se do jeho monologu Bukha, „byli jsme to my, Gavarniané, kdo našli ten vesmírny bod první a vy lide jste se za námi jenom tak připlížili“

Všichni lide kolem stolu začali na Bukhu pokřikovat Otázka, kdo vlastně přiletí do Mračna jako první, byla stale ještě zdrojem značných rozepři Až když v místnosti zařval Xsarn svým neuvěřitelným hlasem, linoucím se z jeho smrdutých úst, tak se všichni uklidnili a upřeli svou pozornost nazpět k Aldinovi, který celou tu dobu pozorně sledoval hádku a seděl v klidu na židli se svým přítelem Zerghem

„Pokud bychom tedy pánové mohli pokračovat, rad bych uvedl, že Zola ma pravdu, pokud jde o ty body časoprostorových skoků Naprostá většina z nich je k ničemu Můžete skrze ně pouze proletět a to pouze na krátkou dobu, jejich efekt je navíc pouze lokální Nejhorší bylo zjistit zda lze tyto body řídit tak abyste se mohli zaměřit na jeden přesný moment v čase, do kterého byste chtěli vstoupit. Nakonec, k čemu by bylo skákat časem, pokud byste se nemohli rozhodnout, kam se vlastně dostat?“

„Tak ty jsi nalezl časový nexus v blízkosti Země a ještě jsi zjistil, jak jej ovládat?“ vykřikl Azermatti

Aldin souhlasně přikývl.

Hlavy rodin propukly v rozjásaný řev, navzájem jeden druhého překřikovali a Aldin mezitím zachytil Corbinův pohled. Koh byl jistě s objevem spokojen. Corbin utratil na výzkum skoro miliardu katarů a Bukha také a ještě se oba chystali financovat největší hazardní hru v historii hráčství.

Corbin se postavil a rozpřáhl své ruce. „Pánové, pánové *prosím!* Bukha a já máme pro vás připraveno krátké prohlášení - přáli bychom si vám navrhnout hru, tak trochu hazardní sázku, kterou jste ještě v historii nezažili. Pánové, mohli byste prosím věnovat pozornost Aldinovi, on vám vysvětlí, jaký bude scénář hry. A pamatujte si pánové, nemluvíme tady o simulaci, ale mluvíme zde o hře, která se nepodoba žádné jiné v historii her!“

Aldin opět směrem ke Corbinovi souhlasně přikývl a zbytek osazenstva konečně ztichl, protože všichni byli netrpěliví, aby už mohli vyslechnout nový nápad, který měl ukojit jejich dlouholetou společnou vášeň — vojenskou historii kombinovanou s hazardními hrami. O jedno století dříve Corbinův otec zdvojnásobil svoje statky tun, že vymazal Demanovu rodinu při sazce tykající se bitvy u Kresčaku, kterou předtím umně dokázal uspořádat mezi dvěma domorodými kmeny na jednom z primitivních světů Od té doby se datuje vzestup mocné štěstěny rodu Gablonu

Legendami pozemské bitvy měli lide obzvláště v oblibě. Země pro ně už dlouho neexistovala, protože byla již dávno zničena za války mezi lidmi a Gavarmany a proto jejich nostalgie pravě pro tuto část jejich historie byla největší Když bylo potom Dozorci válečnictví postaveno mimo zákon, nostalgie ohledně pompéznosti minulých dob mezi vládnoucími kruhy v oblasti Magelanova mračna nabrala na sile Na mnoha primitivních planetách byly vzpomínky na dávné dědictví lidského rodu stale udržovaný v živé paměti po cela tisíciletí, navzdory vzdálenostem čítajícím mnoho světelných let. To samé platilo i pro Gavarniany a Xsarny, kteří také přišli o svoje mateřské planety ve válce. Vládnoucí třídy v Magelanově mračnu dávaly najevo svůj původ podle bitev a strategii takovým způsobem, jakým je vládnoucí třídy kdysi demonstrovaly své postavení vytříbenosti svých znalosti o koních a operních áriích. V takové společnosti byl člověk jako Aldin mistrem, který, ač technicky vzato původem z nižší společenské

třídy, mohl sedět a připíjet společně se zástupci lidi, kteří měli ve společnosti rozhodující slovo, „pánové, předmětem sazky bude skutečny Alexandr Velky, kterého po uplynutých tisíciletích opět uvidíme ve válečné akci“

„Ale můj míly Aldine,“ skočil mu do řeči Sigma, „pokud mi slouží paměť, Alexandr Veliký zemřel v roce 323 před našim letopočtem, na malárii nebo otravu jedem a naše záznamy také hovoří o tom, že neměl žádne dlouhotrvající nevysvětlitelné zdravotní problémy. No a teorie o neměnné minulosti byla navíc celkem dobře dokázaná Jak chceš tedy předpokládat, že jej přivedeš k životu, když nemůžeš ani měnit minulost?“

„To je skutečně vynikající otázka, Azermatti Kohů Nicméně měl by ses ještě jednou podívat do svých kronik Protože v nich stoji také psáno, že Alexandrovi zachovali po smrti ještě nějakou dobu jeho životni podobu A v tom je pravé ta zajímavost — jeho tělo bylo ponecháno nějaký čas osamocené v zapečetěné místnosti, zatímco generálové se dohadovali, co bude následovat“

„Nyní pánové, má domněnka zní, že Alexandr byl několik dní v hlubokém komatu poté, co jej tehdejší doktoři prohlásili za mrtvého předčasně. Proto bychom mohli vzít některou vesmírnou loď, proplout s ni časovým nexem, dostat se do místnosti, kde leželo po domnělé smrti Alexandrovo tělo. Bude jednoduché změřit jeho tělo a zanechat na místě repliku. Lidé z jeho doby nikdy rozdíl nepoznají a teorie o nedotknutelnosti minulosti se rovněž nezmění Historické záznamy hovoří o tom, že jeho tělo převezli posléze do Egypta Myslím si, že to tělo bylo ve skutečnosti úplně cizí a ne Alexandrovo.“

„To je naprosto znamenité'„ vykřikl vzrušením Zola „Máš tedy v úmyslu získat pro naši hru skutečného Alexandra[7]“

Aldin přikývl.

„Ale pro jakou hru a kde[7]“ odpověděl Gragth otázkou „Teď tedy musím přiznat, že taková událost by mne opravdu zajímala, ale riziko vypadá značné. Navíc, jako Gavarnian si připadám trochu odsunutý do pozadí.“

„No to je vůbec nejlepší otázka" odpověděl Corbin, jako kdyby na Gavarnianovy pochyby celou tu dobu čekal

„Jak to“ zeptal se Gragth.

„Myslím, že kdyby ses zeptal kohokoliv z přítomných lidí, kdo byl nejlepší Gavarnianský válečník, odezva by byla skoro stejná.“

Corbin se podíval na své pozemské přátele a jako obvykle to byl Zola, kdo se ozval jako první.

„Teď bychom sice mohli dát nějaký prostor diskusi," řekl profesionálním tónem, „ale já si myslím, že největším Gavarnianskym válečníkem byl Kubar

Taug, velký sjednotitel všech Gavarnianských ras. Ten ovšem zmizel po bitvě u Oaertamu. Odešel na vrchol hory odevzdat se modlitbě, společně se svými vlajkonoši a už se nikdy nevrátil. Odvažuji se tvrdit, že se odebral na výlet delší, než si kterýkoliv ze starých Gavarnianů mohl tehdy představit."

Byl to Gragth, kdo to pochopil jako první. „Myslíš tím, že jste našli nejen časový nexus v blízkosti planety Země, ale i naší bývalé domovské planety?"

„Je to tak," řekl Zergh a konečně se tak odhodlal vložit do hovoru „Byl jsem tam. Je možné, že se brzy shledáme s velkým sjednotitelem, Kubarem Taugem. Ani Corbin, ani já jsme to časové období, kdy žili námi navrhovaní generálové, zatím nemohli navštívit, protože se zdá, že jedno překročení nexu vytvoří jisty vzorec poruch, který se nedokáže ustálit dlouhé roky. Ale věřím, že jak Kubar, tak i Alexandr sem mohou být přivezeni a ve skutečnosti to plánujeme provést během jednoho měsíce."

„Předtím jsem se zmínil o Kolbardovi," pokračoval Corbin, navzdory vzrušené konverzaci, která kolem něj probíhala. „Po menším průzkumu jsme objevili několik zajímavých skutečností. Tento prstencový svět, jak asi víte, měří v průměru několik milionů kilometrů a má šířku skoro pět tisíc kilometrů. Překvapením je, že Kolbard je skutečně úrodným prostorem pro menši sázky, protože to vypadá, že Dozorci jej vůbec neznají. Alespoň se tam na návštěvě žádná z jejich hlídek ještě neobjevila."

„Abychom věděli, co dělají ti „N*epoznatelní"*, museli bychom vládnout zcela novými schopnostmi," vložil se do hovoru Yeshna Veder.

„Řekněme, že já prostě dávám přednost vlastním zdrojům informací a že je hodlám uchovat v anonymitě, alespoň prozatím," odpověděl mu Corbin „Skoro před dvěma tisíciletími se lidé, Gavarniané a Xsarnové usadili na tomto unikátním světě, vytvořeném Prvními poutníky. Ale protože to byl svět umělý, nebyly zde žádné nerostné suroviny. Všechny přirozeně vytvořené světy mají nějaké nerostné suroviny - rudy a minerály - ale tahle nemá nic, čím by mohla napomoci technologickému růstu. Na okraji tohoto světa v současnosti probíhá asi sto konfliktů různého rozsahu. Ti blázni nemají skoro žádné skutečné zkušenosti s válečnictvím a výsledkem toho

je, že boje sice nejsou nijak vražedné, avšak neberou konce. Kovů je málo a proto je jejich cena vysoká.“

„Jeden z menších kontinentů je v současnosti zasažen válkou mezi Gavarniany a lidmi. Trvá už od konce. Velké války, která téměř rozbila obchod mezi světy a odřízla od sebe stovky tisíc lidí. Ve skutečnosti to ani není válka, jenom nekonečná řada nájezdů, vedených obvykle Gafy - tedy promiňte - Gavarniany, na zcela degenerovanou populaci lidí. Kultury jsou to unikátní — Gavarniané jsou skutečnou kopií své dvanácté dynastie, tedy doby samotného Kubara, zatímco lidé se chováním podobají svým předkům, kteří žili na Novgorodské Rusi. Alexandr jim je znám, protože přežívá v jejich legendách o bozích ze starého světa. Ten konflikt bude pro nás živnou půdou — pro dvě osoby, které vybudují dvě nová impéria.“

„Mohl bych ještě dodat, že jako důkaz nepřekonatelnosti historické teorie o velkém muži bude zajímavé sledovat, jak se ti dva jedinci vypořádají s tím, že budou muset začínat od nuly a vybudovat si znovu ztracené pozice.“

„Fascinující!“ vykřikl Sigma. „Konečně skutečná zkouška této teorie!“

„A samozřejmě,“ přerušil jej Zola, „zase jsme ze sebe udělali blbce, když jsme válku ukončili jenom proto, aby v ní jiní mohli pokračovat. Místo abychom pokračovali my.“

Většina z lidí okolo si nebyla jista, zda-li byla Zolova poznámka sarkasmem či nikoliv. Ale všichni poslušně přikyvovali a mumlali zdvořilé fráze o tom, jak budou pomáhat méně šťastným tvorům v budování jejich dokonalého vesmíru. To jim pomáhalo obnovit morální hlediska celé hry. Pak se znovu obrátili k Aldinovi.

„Z tohoto důvodu, pánové,“ pokračoval Aldin, když se ujistil, že Corbin ukončil svůj krátký monolog, „navrhuji, abychom poslali Alexandra Velikého a Kubara Tauga právě na tuto planetu. Obyvatelé z této oblasti jsou si vědomi své historické minulosti, oba druhy na ně nahlížejí jako na hrdiny, jako na bytosti z legend zlatého věku minulosti.“

Když skončil, sázkaři kolem byli tak vzrušeni, že okamžitě začali křičet na znamení souhlasu a dožadovali se účasti na sázkách. Corbin s Bukhou se na sebe usmívali, jako organizátoři takové velké události byli oprávněni k příjmu pěti procent ze všech výher. Z projeveného entuziasmu bylo zřejmé, že až budou všechny sázky uzavřeny, získají za čas pět procent z veškerého majetku ostatních rodin.

„Samozřejmě, že se hry bude muset účastnit rozhodčí, aby zajistil, že vše probíhá čestně a v duchu fair play,“ vložil se do hovoru Sigma.

„Ach ano, to je samozřejmé,“ přitakal Corbin, i když to byla nepříjemnost a on doufal, že ji nikdo nepřipomene. „Protože se zde jedná o naši národní hrdost, řekněme, že bychom mohli navrhnout našeho dobrého přítele Xsarna?“

Xsarn se postavil, jako by se chystal k projevu, ale protože si vzpomněl na způsoby, které bylo záhodno dodržovat mezi těmi, kdo Xsarňané nebyli, jednoduše přitakal krátkým pokývnutím místo aby své okolí zahrnul vzorkem svého páchnoucího dechu.

„Měl by rovněž dostat obvyklé jedno procento z výher,“ znovu se ozval Sigma.

„Kromě našich pěti,“ přidal se Bukha.

„To ale není standardní způsob,“ zaprotestoval Sigma.

„Ale náklady na organizaci hry a provádění časoprostorového výzkumu nás stály tolik, že si to nedokážete nikdo ani představit.“

„Ale ano, dokáži si to představit,“ odpověděl Sigma sarkasticky „Ale abychom prokázali naše porozumění a pomohli ocenit co jste pro nás spolu s Bukhou udělali, tak řekněme, že to bude dělat čtvrt procenta od každého z nás a dalšího půl procenta zhodnoceného proti každému ze sázejících.“

Místností se ozvalo souhlasné zamručení.

„Takže vážení Dozorci — laskavě nám polibte naše chlupaté zadky, protože hra právě začíná!“ zařval v místnosti Gragth a zvedl svou sklenici k přípitku.

„Skutečně, vypadá to dost přitažlivě,“ přitakal Xsarn a ponořil svůj objemný sosák do poloprázdné sklenice.

Corbin se upřeně rozhlížel po místnosti, jak jeho společníci vyprazdňovali jednu sklenici za druhou a vykřikovali jeden přes druhého a projevovali svou radost nad právě započatou vzrušující hrou.

I samotné poplatky ze zisku by z něj udělali boháče a jeho pozice v historii hráčství by tím byla navždy neotřesitelná a nedotknutelná. Samozřejmě mohl ve hře mít báječný úspěch i sám, pokud vsadí. Sázky budou pravděpodobně sledovat šovinistickou hru, kdy každý Gavarnian i člověk bude sázet na svou rasu, ale Corbin na to měl trochu jiný názor a

proto předtím, než bude hra u konce, tak budou všichni sázkaři již poněkud chudší. Obzvláště Sigma Pokýval směrem ke svému nenáviděnému rivalovi a dopil svou sklenici brandy

„Takže oni si to koupili všechno," řekl Aldin svému společníkovi, když kráčeli chodbou. Corbinovi jachty a marně se snažili nalézt svou kajutu. Corbin miloval labyrinty Proto některé z chodeb na jeho nové hráčské jachtě byly navrženy tak, aby pro něj byly zdrojem pobavení

„Tady doleva," zamumlal Zergh

„Ale ne, doprava."

Zergh pokrčil svými mohutnými rameny, rozhodl se s Aldinem nehádat a proto se za ním bez odporu vydal Dokud to Aldin nakonec nevzdal

„Ale je tu pořád jedna věc," zašeptal Zergh opatrně navzdory tomu, že měl zapnutou rušičku Dobrý hráč, mistr, ji u sebe nosil vždy. Ti, kdo na jednotlivé hry sázeli, byli vždy ochotni udělat cokoliv pro získání všech údajů, které by jim mohly ve hře pomoct. Štěnice nastrčená v jídle nebyla rozhodně ojedinělá

„Tak čeho se ještě bojíš?"

„Všech, každého z těch bohatých bastardů. To bude ta největší sázková hra v historii Vím, že vy lidé jste rození lháři a podvodníci a proto očekávám, že Koh udělá cokoliv, včetně vraždy, aby vyhrál jmění, které bude v sázce. Aldine, já jsem už na začátku tvrdil, že tahle hra je trošku moc rozsáhlá. Vás lidi donutí ukázat se v tom nejhorším možném světle."

„Ach, díky za poklonu," odpověděl Aldin vyrovnaně, když se opět zastavil zmatený chodbou, která na křižovatce ústila do dalších deseti Nakonec se rozhodl zatočit ostře doprava

„Je tu jedna nezodpovězená věc, kterou ještě musíš vysvětlit," řekl Zergh tiše a rozhlédl se podezřívavě kolem sebe Ten tlusťoch Corbin tě podvedl, když mluvil o tvojí odměně za poslední hru Byly to jenom kecy, když tvrdil, že tebou získaná výhra se ztratila při srážce dvou nákladních lodí. Jeho výkazy honorářů jsou ty nejdelší lži. A jako jeho výhradní mistr všech her bys měl získat deset procent ze všech vyhraných sazek, samozřejmě po odečtení nákladů Vydělal jsi mu miliardy, ale co ve skutečnosti máš? Třicet let tomu bastardovi věrně sloužíš a když přijde řeč na odměnu, vždy se něco podělá. Nebo ti jeho prolhaní účetní nějak padělají výpisy. A ty jsi ještě takový blažen, že se i potom všem pustíš do tohohle alexandrijského dobrodružství[7]"

„No, vypadalo to docela zajímavě,“ odpověděl Aldin tiše.

„Zajímavě. Hm. Poslouchej, kamaráde, možná protože jsem Gavarnian, a my máme poněkud rozvinutější cit pro čest a pýchu. Ale ve jménu mých tří bratru, kdyby někdo po tom všem ještě svedl mou vlastní a jedinou neteř a dědičku, a potom si z ní udělal nestoudnou dvorní milenku, tak...“

„Dal bych přednost tomu, kdybys o tom moc nemluvil Jsem mistr her, zprostředkovatel, a ten kontrakt s Alexandrem bude ta největší sázka všech dob hráčství Takže prosím, neotravuj mě s tou prudérní Gavarnianskou cti Tie je dnes devatenáct, je to její život Pokud jde o peníze, ano, byl jsem blázen, když jsem mu věřil, ale tak to je.“

Aldin se zastavil na další křižovatce a rozhlédl se „Myslím, že jsme tady už byli,“ zašeptal

„Už třikrát. Teď zase pojď ty za mnou Myslíš si, že mu můžeš ještě věřit? Že ti skutečně dá tvých deset procent ze svých honorářů za to, že ses pachtil s přípravou hry, já vím, že můj Bukha je v tomhle férový, ale ty víš, jak to je se ctí Gavarnianů.“

„Když uvážím mou aktuální kreditní třídu, podle které se přiděluji úvěry a způsob, jakým moji věřitelé nahlížejí na neplatiče, musím jenom doufat, že Corbin to teď uhradí bez problémů,“ řekl Aldin unaveně

Bylo to pořad stejné, pomyslel si Aldin Kohové, všichni byli stejní jako Corbin. Ten byl navíc jenom produktem zděděného bohatství Za časů jeho otce byl džentlmen džentlmenem Ale Corbin byl jedním z těch nových bohatců, jako byl Yeshna Veder z konsorcia s podivným názvem „Od pí k nekonečnu“ Byli to produkty peněz získaných předtím, než se oni narodili. Neměli v těle ani kousek cti, rodového citu, ani zabraň Pro ně byl mistr her jenom někým, kdo tu byl pro jejich zábavu, jenom služebník na rodinném dvoře.

„V každém případě,“ řekl Aldin potichu, jsem udělal chybu, když jsem se oženil s jednou z těch Gablonových sestřenic Dokážeš si představit, jaké jsou asi alimenty, které teď musím platit“

To bylo úplně to nejhorší rozhodnutí, které ve svém životě udělal Byl mladý, pokoušel se pozvednout svoje postavení z toho, které se mu zdálo být předurčené. Oženil se, protože v tu chvíli bylo moderní, aby se žena vdala za „obchodníka“ Ale móda odešla tak rychle, jako přišla a následoval rozvod Corbin od té doby nevynechal jedinou příležitost, aby mu nepřipomněl jeho „nejdražší Edwienu“ a její poslední nerozvážnost.

„Takže můj drahý příteli,“ řekl Aldin a pokusil se o úsměv, „ať už máš Gablonovu dynastu rád nebo ne, já potřebuji práci“

Na dalším rohu se otočili a došli ke stěně bez dveří a oken

„Nesnáším ten jeho smysl pro legraci!“ zařval Zergh vzteky

„Jestli Corbin bude tuhle hru hrát tak, jak si myslím, že bude, tak to jej podceňuješ,“ odpověděl mu Aldin chladně

Kapitola druhá

„Skutečně, Aldine, nechápu, proč na mě svoje příkazy tak štěkáš. Koneckonců si uvědom moje postavení.“

Aldin se rozzlobeně otočil a podíval se na svou neteř. „Poslouchej, Tio, jenom proto, že jsi Corbinova milenka, tak to neznamená, že s tebou musím mluvit s úctou. Byla jsi mou učednicí dlouho předtím, než na tebe Corbin vztáhl svoje špinavé ruce. Vím, že tě na tomhle výletě chce mít se mnou proto, aby se ujistil, že jeho investice do Alexandra nebude ohrožena. Ale jsem to pořád já, kdo tuhle hru řídí.“

Tia, která byla unavená z osmihodinového dohadování, se dovtípila, že poslední věta nestála jednoduše za odpověď. Potřetí zkontrolovala dálkový skener a znovu potvrdila nastavení časoprostorového skoku Pořad se navzájem obviňovali ze špatných výpočtů, kvůli kterým se objevili tisíce let mimo požadované období a položili tak základy náboženské filosofii jistých nomádských kmenů. A každá vzpomínka na to ji přiváděla k šílenství.

„A ještě další věc, strýčku,“ vyštěkla Tia sarkasticky. „Pamatuj si, že ty sám jsi tvrdil, že minulost nemůže být změněna. Proto muselo být dáno, aby ses objevil na vrcholu hory před tím starcem. Za to mě neobviňuj — můžeš se považovat za šťastlivce, že jsem tě dostala nazpět.“

„Drž už konečně klapačku. Jsem šťastný, že jsem si pamatoval ten starý příběh a celé jsem to nezkazil“ Aldin se kvůli tomu cítil provinile Debatoval s ní o tom, zdali přistát o pár dní dříve a vše pečlivě připravit, ale to by možná vše ještě zhoršilo

„Jsi si jistá, že datum je tentokrát správné a že se držíme na orbitě ve správné pozici?“

„Máš snad zájem překontrolovat všechny naše přístroje[9]“ zeptala se Tia nepříjemným tónem, jako kdyby byla pravě obviněna ze lži nebo pokusu někoho zmást.

Aldin se postavil a nahnul se nad Tunu židli, aby překontroloval data Všechny přístroje ukazovaly synchronizaci s časem nad Babylonem v den, kdy podle historickým análů Alexandr Veliký zemřel. Výpočty byly relativně snadné, protože záznamy uváděly, že Alexandrova smrt nastala osm dní před slunovratem v roce 323 před naším letopočtem a dvanáct let před úplným měsíčním zatměním v Anatom. S touto informací musel

navigační systém vesmírné lodi pouze vypočítat datum vztažené na relativní polohu Země, Měsíce a jejich úhlu ke Slunci.

Aldin doufal, že Zergh bude stejně úspěšný Lhaza neměla žádné měsíce a astronomické záznamy z doby dvanácté Gavarnianske dynastie nebyly zdaleka kompletní Neměli žádný způsob komunikace, protože se oba nacházeli v rozdílných časových obdobích, vzdálených od sebe dvanáct tisíc světelných let.

Spokojen s navigačními výpočty zanechal Aldin Tiu s jeji prací samotnou a odešel zkontrolovat svého pasažéra.

Po otevření dveří do nemocničního oddělení lodi se Aldin naposledy podíval na Wiygera Lucianu, bývalého dodavatele plastocementu pro Gablonovu rodinu. Aldin se s ním potkal při několika příležitostech, aby mohli prodiskutovat rozmanité sázky a všechny je prohrál. Mezi členy Gablonovy rodiny se proslýchalo, že Wiyger vybudoval podstandardní základy Corbinova paláce na ledové planetě zvané Vol. Samozřejmě, že společnost Corbin a Luciana, spol. s r.o. ihned prohlásila, že kolaps paláce byl způsoben náhlou letní bouří, která byla výhradně dílem náhody a bohužel také příčinou smrti tří stovek obyvatel paláce, kteří zde umrzli.

Aldin se na tělo pečlivě podíval. Doufal, že stavba a výška se alespoň relativně přibližovaly tělu Alexandrově. Jakmile společně s Tiou obdrží patřičné údaje, zadají je do lékařského počítače, který pozmění tělo a postaví úplnou repliku během dvanácti hodin. Poté dojde k výměně těl.

A tady dochází na lamání chleba, pomyslel si Aldin. Pořádat primitivní bitvy a vypočítávat pravděpodobnosti byla sice jeho práce, ale tady šlo o proniknutí do Alexandrova paláce a ukradnutí jeho těla ve chvíli, kdy se následovníci chystali v tomtéž paláci k převzetí moci.

Měl strach. Již celé týdny cítil pokušení tuhle práci prostě pověsit na hřebík, ale Wiyger představoval zcela názorný příklad jak skončí člověk, který udělá něco proti vůli Kohů. Pokusil se Corbina přemluvit, ale neuspěl.

„Nakonec," odpověděl mu Corbin sladce, jsi přeci podepsal smlouvu."

„Ano, ale to jsem si myslel, že k samotnému získání Alexandra si vybereš někoho jiného."

„A mít tak ještě větší náklady, než nyní? Smlouva uvádí, že tvým úkolem je navrhnout a uvést do života projekt, takže jej do toho života začni uvádět hned a přestaň diskutovat."

„Ale já jsem hráčský mistr!“ úpěl Aldin. „Mým úkolem je jednoduše organizovat hry a vypočítávat sázky!“

„Tak si ještě jednou prohlédni svou smlouvu a přečti si to, co se píše malými písmenky pod čarou,“ vítězoslavně se usmál Corbin. „Jestli mi slouží paměť, tak to je část Y, odstavec 3.“

„A nemohli bychom smlouvu upravit?“

Aldin odvrátil svůj pohled od mrtvého těla a přešel do přední kabiny vesmírné lodi. „Myslím, že bychom si měli vlézt do cestovních obleků.“

„Nemohli je udělat z něčeho jiného, než z vlny? Hrozně mi dráždí kůži.“

„Myslím, že já ti podráždím kůži zcela jinak — kůži na tvém zadku a to špičkou své boty.“

„Kdyby tě tak slyšel se mnou mluvit Corbin...“

„Jasně, jasně. Ale neslyší. Corbin tady jednoduše není a protože mě požádal o to, abych tě vycvičil jako herní konzultantku, to také učiním. Teď ale ověř, jestli už tvůj jazykový implantát funguje.“

„*Agricola peurum amat.*“

„To znamená, že farmář miluje chlapce a mluvíš latinsky. Pamatuj si, stačí si myslet, že chceš mluvit řecky a implantát automaticky přepne nervové procesy a budeš mluvit a myslet v odpovídajícím jazyce. Během několik minut se pak spojení nervových synapsí tak zdokonalí, že ani nepoznáš rozdíl mezi skutečným myšlením a reálnou řečí. Ta zatracená věc stojí pěkných pár stovek tisíc katarů, takže se proboha nenechej někde mlátit po hlavě a nerozbij to. V opačném případě to jde na můj účet. Dobrá. Zkus to znovu.“

„Přináším králi pozdravy a dary od filosofa Aristotela. Školena v záhadách Delft, byla jsem poslána k mému pánu Alexandrovi v jeho poslední hodině.“

„Docela dobré. Nuže doufejme, že přízvuk je správný. Je to jediná věc, ze které mám trochu obavy. Nemůžeme si ji ověřit do doby, než přistaneme. Pamatuj si, že pokud se ti Rekové na něj budou tvářit trochu divně, tak jim řekni, že pocházíme z obchodní výspy v blízkosti Herkulových sloupů. Implantát rychle zaregistruje rozdíl a automaticky přizpůsobí proces tvorby jazyka.“

„Pro mě to ale bude pořád řečtina,“ odpověděla Tia. A podařilo se jí

uskočit před Aldinovou vykopnutou špičkou.

„Jsi připravena, Tio?“ Aldin viděl, že obvykle jinak klidná Tia byla nervózní při pomyšlení na sestup na starodávnou Zemi. Mladá dívka vykazovala některé znaky hypochondrie a navzdory veškerému možnému očkování měla Tia panický strach jak z dýmějového moru, tak i z běžného nachlazení.

„Pamatuj si, že pokud ti poteče z nosu, tak si ho utři do rukávu.“

„Dala jsem si šňupek preventivní medicíny, jen tak pro případ.“

„Tak doufejme, že ten šňupek bude stačit proti makedonským mečům.“ Ještě než mohla Tia něco namítnout, Aldin stiskl kamenný spínač na přezce svého opasku a aktivoval teleportační zařízení vesmírné lodi. Na chvíli se mu zatmělo před očima, což byl průvodní příznak okamžiku, kdy se celá molekulární struktura těla rozkládala.

Bylo asi hodinu před východem slunce a východní obloha byla již ozářena pronikajícími slunečními paprsky purpurového úsvitu. Pod zdmi Babylónu, když pominula dezorientující slepota a bolest typická pro paprskový přenos, se Aldinovi jeho vědomí za malý okamžik vrátilo.

Instinktivně ucítil svoje tělo a ujistil se, že je vše na svém místě. Paprskový přenos byl sice již po celá tisídletí zdokonalován, ale mnoho poutníků mělo do dnešní doby pochybnosti a obavy, zda-li jednou teleportem neprojdou se ztrátou nějaké končetiny, nebo případně s končetinou připojenou na nepatřičné místo.

Aldin zvedl hlavu a rychle se rozhlédl po okolí. Jak se dalo předpokládat, počítač je vyhodil přesně na místě, na jakém si přáli. V malé rokli v blízkosti jedné z menších bran do města. Infračervené snímkování prokázalo, že nikdo nepovolaný není přítomen.

„Tior

„Tady jsem.“

V ranním šeru Aldin svou neteř téměř neviděl. Měl teleportovací místnost zatemnit, aby si jeho oči lépe zvykly na tmu, ale už bylo pozdě.

Na břehu kanálu ohýbal slabý vánek rákosí. Dobré, pomyslel si Aldin. V ten čas musel přece existovat zvláštní pocit. Legenda naposledy vydechla. Ten okamžik měl být kouzelný, smíšený s matným povědomím nějaké hlubší souvislosti s osudem. Aldin si pokusil ten okamžik lépe vychutnat, i když ranní vánek s každým svým záchvěvem přinášel od města neklid.

Aldin vyšplhal na okraj rokle, oči už uvyklé světlu, a podíval se na zdi, které obklopovaly město Babylón v délce několika desítek mil.

„Xsarnům by se tady náramně líbilo," povzdechla si Tia. „Ten smrad je příšerný."

„Zmlkni!" okřikl ji Aldin. „Ty tedy víš, jak zabít takový okamžik."

„Copak to *necítíš*[1]*?* Zatraceně, nedá se to jen tak přejít. Nikdy jsem netušila, že něco může tak strašlivě smrdět."

„Ale no tak, jdeme k bráně," řekl ji Aldin a romantika okamžiku ihned vyprchala. Brzy by se měla otevřít Když vstoupili na cestu, svět kolem nich se začal probouzet k životu Největší král v dějinách možná umírá, ale pro většinu ostatních lidi je dnešek pouze dalším dnem, který museli prožit Kolem cesty se na ohních připravovaly snídaně Stovky různých poutníků, kteří dorazili k branám po jejich uzavřeni, se chystalo vstoupit do největšího města kdysi tak mocné Perské říše.

Při přípravě na další den za branami města si obchodnici spěšně vystavěli stánky po straně cesty a jejich křik vyplnil prostor na desítky metru kolem.

„To je ale kakofome. Člověk by si myslel, že tihle lide by mohli mít dost rozumu na to, aby začali až po východu slunce," postěžovala si Tia.

„Nezapomeň mluvit *řecky,*" napomenul ji Aldin „Pamatuj si, že jazykový implantát bude dobře fungovat pouze tehdy, pokud začneš řecky myslet Tak s tím začni teď hned a během několika minut o tom ani nebudeš vědět. Tihle Rekové a Makedonci jsou celkem naduti, pokud jde o jejich jazyk. Když promluvíš jiným jazykem, tak u nich ztratíš tvář. Pamatuj si to."

„Zkusím to," odpověděla Tia řecky, ačkoliv trochu roztřesené.

Aldina na okamžik napadlo, že možná udělal chybu, když ji vzal s sebou, ale pokud se něco pokazí tak bude jenom dobře, mít u sebe někoho, kdo mu kryje zadá.

Tvářit se jako makedonšti nástupci Alexandra mohlo na papíře vypadat snadně, ale skutečnost bude zcela jiná I když si cestou procvičovali potichu svou řečtinu, najednou byla městská braná před nimi a strážný, podle uniformy, Makedonec, nevypadal, že je dnes ve své nejlepší náladě Plival nadávky na poutníky čekající v řadě.

Aldin rychle prozkoumal scénu kolem sebe a v tu chvíli v dálce uslyšel

zaznít zatroubeni V okamžiku následovalo další a ještě jedno Když poněkud poodstoupil od městských zdi, viděl tenké sloupce kouře stoupající k obloze. Vznášející se vír mraků byl zabarven ohnivě rudou barvou, odrazem prvních paprsků ranního slunce, které se nyní objevilo za otevřenými pláněmi a mokřinami v dálce na východě.

Dav kolem braný na moment ztichl Někdo poklekl a poklonil se směrem k východu, zatímco jim rozpřáhli své ruce k nebesům a křičeli své diky za novy den. A brána, která byla asi dvanáct metrů vzdálena, se najednou prudce otevřela, jako by za m zatáhly obrovité ruce neviděného strážce.

„Jdeme," konstatoval suše Aldin a vydal se kupředu, společně s mačkajícím se a kvičícím davem

„Víš vůbec kam mamě jít?" zeptala se Tia.

„Ne"

Bez jediného dalšího slova Aldin vykročil dovnitř kolem makedonského strážce. Tahle služba byla vojákovi přidělena pravděpodobně jako kost hozena psovi. Vojákovi, který ve staří už nemohl udržet krok s ostatními. Když se k němu Aldin dostatečně přiblížil, tak si všiml, že vojákovi chybí kus nosu Z prázdného pravého očního důlku se táhla vzhůru hluboká jizva. S čímkoliv se tenhle chudák kdy srazil, tak si „to" z něj odneslo pěkný kousek na památku.

Aldinovo srdce divoce bušilo Po cely jeho život bylo starodávné vojsko opředeno záhadami a akademickými spekulacemi a zdrojem údajů pro jednotlivé sazky Možná, že se chystal k rozhovoru s mužem, který se setkával s Alexandrem od samotného počátku jeho dobrodružství Možná to byl on, kdo stal ve válečném šiku před Guagamelou nebo pochodoval se svým vůdcem na Gramkus To byl skutečně muž, který byl *u to ho*

„Promiňte mi. Ahm, přináším eh pozdravy, eh od ."

„Táhni na stranu, blokuješ cestu ostatním," zařval na něho strážce jenom těžce rozpoznatelným dialektem.

Tia se rychle přitočila k Aldmově boku. „Postarám se o to, nechej to na mě."

Tia se protlačila až ke strážnému, jehož postava proti ní vypadala jako by se David přibližoval ke Goliášovi „Kdo je tvůj pán?"

Strážný se na Tiu jenom chladně podíval.

„Ano, *ty*. K *tobě* mluvím. Kdo je tvůj páď?“

„Aristofanes. Proč?“

„Pak bych navrhovala, vojáku, abys ho přivedl. Můj společník Cleitius a já jsme vyslanci proslulého Aristotela, který nás posílá s darem ke králi.“

Strážný se pátravě na Tiu zadíval a jeho vojenské chovaní se začalo drolit „Ale můj král, Alexandr, umírá. S dalšími jsme pochodovali po jeho boku, ale včera jsem jej viděl, jak umírá. Umírá.“

„Znáš Aristotela?“

„Ano, byl to učitel mého krále.“

„Tak potom také jistě víš, že má mnoho zvláštních znalostí. Mohli bychom tvému králi pomoci, pokud nás ovšem nebudeš zdržovat. Ale pokud zdržení způsobíš, tak bych jenom nerada byla ve tvé kůži, jakmile takové chovaní vyjde najevo.“

Strážný se podíval na svého druhá, který z druhé strany braný rozhovor poslouchal a rychle si navzájem přikývli

„Následuj mě,“ řekl strážný netrpělivě a začal razit cestu davem skrz městskou bránu.

Tia kývla na Aldina a samolibě se na něj ušklíbla. Když ale viděla Aldmův vyraz extremní úzkosti, rychle jej napodobila.

Jakmile prošli skrze masivní bronzovou bránu, strážný zatočil do domu z nepálených cihel, který vypadal jako kasárna. Za průvodcem následoval i Aldin s Tiou. Vešli do prostor, kde byli ihned atakovaní zápachem nemytých těl, ohňů spalujících zvířecí trus, spáleného jídla a kůže Ta bohatá směs zápachů a vůni jim trochu zamotala hlavu.

Strážný se zastavil před kavalcem vyrobeným ze spletených provazů, na kterém ležel natažený malý voják podobný sudu.

„Tak dobrá, co se děje teď Parmenione? Jsi můj nejneschopnější voják, psí syn, nejhorší tvor, který mě kdy otravoval svou přítomností. Kromě toho, smrdíš jako egyptská stoka.“ Muž zavzdychal, otevřel pořádně oči a podíval se upřeně na strážného.

Nervózním a vzrušeným hlasem začal Parmenion svému veliteli vysvětlovat situaci. Aladin se pokusil konverzaci sledovat, ale probíhala v tak rychlém tempu, že na to prostě nestačil Jenom doufal, že jeho implantát dokáže rychle analyzovat získaná data a zjistit funkci, jakou aplikovat na

správný dialekt.

Když Parmenion mluvil, ruch v místnosti postupně utichal a Aldin si všiml, že ostatní vojáci na něj se zájmem zírají.

Po vyřčení krátkého rozkazu se všichni tři ocitli zpátky na ulici a Parmenion je vedl hlavní silnici, která se přibližovala k městu zasvěcenému desítkám kultů a náboženství, které v Perské říši v té době převládaly.

Pocit úzkosti se zdal být téměř hmatatelný Svatyně kolem byly zaplaveny lidmi Pro Peršany to bylo běžné. Smrt krále a počátek občanské války se zde zdály být téměř synonymem. Většina z obyvatel proto očekávala, že jakmile opáleny válečník ze západu vydechne naposledy, tak se ulice zbarvi krvi.

Aldin si rovněž všiml, že hodně kolemjdoucích se na ně koukalo celkem nevlídně. Na okamžik se začal obávat, že jeho původ musí být nějakým způsobem znát Parmeruon si nějak ten pocit úzkosti uvědomoval.

„Není to nic osobního, víš. Myslí si, že si za chvíli skočíme po krku a mají obavy, že by do toho mohli taky být zataženi. Jestli mě chápeš. Kdyby měl náš vladař umřít a odejít ke svým otcům.“

Aldin si všiml opravdového zármutku v Parmenionově hlase. Takže legendy nejsou jen legendami, pomyslel si. Ti lide musí Alexandra skutečné milovat. Řečtí nebo makedonští vojáci, kolem kterých procházel, se rozhlíželi jako v mrákotách.

Přešli přes rozlehlé náměstí, které bylo překvapivě vyprázdněné a Aldin ucítil, že se už musí blížit k paláci. Nízká zeď před nimi byla opatřenou jedinou branou a po dalších několika krocích si všiml, že ze strany za zdí jsou slyšet divoké a zmatené výkřiky.

Před branou stál těžkooděnec, ale jeden z kolem-stojících mužů poznal Parmeniona a zamával na ně.

Na dvoře za zdí pobíhalo mnoho lidí tam a sem, divoce na sebe pokřikovali, někteří procházeli kolem nich s nepřítomnýma očima, jako by v šoku. Jiní se slzami bolesti v očích hrozili pěstmi k nebesům. Někteří postávali ve skupinkách a upřeně a podezřívavě se dívali na kohokoliv, kdo se jenom přiblížil.

„Obavám se, že by mohlo už být pozdě,“ zaúpěl Parmenion „Příliš pozdě.“ A když k nim vystartoval jeden z těžkooděnců, vykřikl mu v ústrety pozdrav. „Buď zdrav, Antonie, co se uvnitř děje?“ Ukázal rukou

směrem k Perskému paláci, který stál na vzdáleném konci dvora

„Už ani nemluví. Upadl do komatu," oznámil mu muž a zase odběhl

„Tak rychle pojďme," odpověděl Aldin. „Možná ještě není pozdě."

Pak si přitáhl Tiu blíž k sobě. „Jakmile si budou myslet, že Alexandr je mrtev, začnou se hádat mezi sebou a vznikne tady masový zmatek. Nikdy se už dovnitř nedostaneme, pokud si začnou myslet, že už doktora nepotřebují. Odvrátím jejich pozornost. Drž skener v dlani jako medailónek a ukaž na něj. Počítač získá veškera potřebná data a udělá za nás zbytek."

„Co to je?" zeptal se Parmemon, hlas rozechvělý podezřením.

„Nic důležitého pro takové lidi, jako jsi ty," vyštěkla na něj Tia.

„Klid, jenom klid," snažil se ji na oko Aldin uklidnit „Nediv se strážnému - hlídat svého pana je jeho práce. Jenom jsem mé přítelkyni připomínal, aby se nezapomínala pomodlit se svým svatým medailonem, který získala od vědmy Siwah. Medailon možná pomůže, protože náš král je oblíbencem této vědmy."

Rozhovor byl přerušen, protože se přiblížili k hlavnímu vchodu do budovy Parmemon se na okamžik zastavil zmatený a zděšený poznáním, že u vchodu nestojí žádná stráž „Tohle by nemělo být dovoleno Něco špatného se tu děje, strašlivě špatného." Pokrčil rameny a vydal se zase na cestu.

Za chůze odchytil prvního člověka, který vypadal, že by mohl mít v paláci nějakou autoritu, ukázal na oba poutníky a vše to podbarvil důležitým tónem svého hlasu.

„Je mi to jedno," zavřískal úzkostlivě úředník „Je mrtev, je mrtev, tak je to už jedno."

Aldin k nim vykročil a popadl úředníka, který pomalu propadal hysterii, za rameno „Ty jistě znáš našeho pána." A aby dodal svým slovům důležitost, vytáhl svůj „průvodní dopis" „Jsme lékaři a i tam, kde již ostatní propadají zoufalství, můžeme ještě pomoci Veď nás k jeho komnatám a možná se budeš podílet na záchraně svého pana."

Úředník zaváhal, ale ve chvíli, kdy nad tím začal uvažovat, ozval se ze sousední místnosti řinkot zbraní a hlasitá hádka. „Následujte mě," řekl jim nakonec a zatlačil je směrem k hloučku hulákajících mužů.

„Sem, tady." Ukázal na otevřený vchod, který pravděpodobně vedl do přijímacího sálu. Místnost byla zaplněna lidmi.

Tohle jistě nemůže být ta správná místnost, pomyslel si Aldin. Je tady šílený chaos. Ale dál si protlačoval cestu davem.

Parmenion chvátal po Aldinově boku a pomáhal mu razit si cestu skrze dav. Veškerý pořádek a disciplína jednoduše zmizely jako mávnutím proutku, pomyslel si Aldin. Nejmocnější muž ve starodávném světě umírá a během několika minut se jeho impérium a řád, který vytvořil, zhroutí do temnot a bahna společně s ním.

Náhle byla cesta před nimi zablokovaná a Parmenion znovu začal vyprávět příběh dalšímu člověkovi.

„Mě nepřipadají jako dva doktoři," prohlásil někdo nahlas a dav, ze kterého se za chvíli mohl stát zástup plný lůzy, se otočil, aby mohl svou pozornost věnovat tlustému strážci a důstojníkovi bantamové váhy.

„Ve skutečnosti mi připadají spíš jako buřiči, než poslové dobrých zpráv. Nechápu, jak jsi mohl být tak pitomý a pustil je sem dovnitř," řval na Parmeniona důstojník.

Dav, který je mezitím zcela obklopil, poodstoupil o krok či dva. Důstojníkova ruka již nyní spočívala na rukojeti krátkého meče. „Myslím, že bychom je měli důkladně prohledat, než jim dovolíme se přiblížit ke králi."

Zatraceně, pomyslel si Aldin, tohle může trvat hodiny a už jsme tak blízko. Nad hlavou důstojníka uviděl tenkou oponu, která musela oddělovat ložnici od předsíně.

„Kdo jste?" Hlas byl hluboký a mrzutý.

Aldin se otočil k dalšímu vojákovi, připomínajícímu vyprahlou poušť, jako by celoživotní vojenské putování naleptalo jeho rysy.

„Poslové dobrých zpráv od Aristotela," rychle odpověděl Aldin.

„Můj pán se s Aristotelem nebavil od doby, kdy jej filozofův synovec zradil. Proč by ten starý kejklíř měl posílat posly právě teď?"

„Mám předat tento dar jako novou nabídku přátelství," rychle zaimprovizoval Aldin a sáhl do svého vaku a vytáhl medailónek. Byla to laciná tretka, kterou koupil doma, nicméně zlato a smaragdy na Makedonce učinily dojem. Alespoň tak si to Aldin vysvětloval.

Muž nic neřekl, ale vzal si medailónek a nepřítomně jej podržel v dlani. Nepřestával si Aldina s Tiou zkoumavě prohlížet. Tolik teorie.

„Spěchali jsme sem, jak nejvíce jsme mohli,“ pokračoval Aldin. „Opustili jsme naši družinu, když jsme se doslechli, že je král nemocen. Tento dobrý voják nás dovedl od městských bran až sem, do paláce.“ A ukázal na Parmeniona, který stál sklesle po jeho boku.

„Ta tlustá troska bývalého vojáka?“ přeběhl důstojníkovi úsměv po tváři.

„Byl jsem u Graniku a Guagamely, můj Ptolemaie.“ Parmenionův hlas dal na sobě znát urážku, kterou pociťoval.

Ptolemaios přikývl a odvrátil se.

„Studovali jsme lékařství u Aristotela, možná existuje způsob, jak bychom mohli pomoci.“

„Je mrtev,“ odpověděl Ptolemaios smutně a jako v odezvu na jeho slova nářek ve vedlejší místnosti zesílil.

„Pokud je skutečně mrtev, pak mu nemůžeme uškodit. Existují případy, kdy se myslelo, že člověk již zemřel, ale ve skutečnosti to nebyla pravda. Alespoň bychom se na něj mohli podívat a pokusit se o něco. Skutečně mu už neublížíme.“

Ptolemaios chvíli zaváhal, pak se otočil k mladému vojenskému pobočníkovi, stojícímu poblíž. Naklonil se k němu, něco zašeptal a pak vykročil z místnosti.

Ptolemaios, pomyslel si Aldin a podíval se pochybovačně za mužem, který mizel v davu. Chtěl na něj zakřičet, že v Egyptě by mohl nalézt kořeny své tři sta let staré dynastie, ale Tia už jej tlačila kupředu. Dav se před nimi rozevíral a objevil se lehký závěs.

„A co jeho nevlastní bratr?“ zeptal se někdo vzadu. „Měl by tady už být.“

„To je opravdový hlupák,“ ozvala se srdečná replika z davu.

„Sám jsi hlupák,“ nedal se první hlas. Aldin měl najednou neomylný pocit, že slyší známý zvuk tasených mečů.

Vojenský historik v jeho duši byl fascinován, ale zároveň puzen obavami, že úkol, který zbývalo vyřešit, nebude lehké dokončit. Aldin se proto otočil, když z vedlejší místnosti vyběhli muži a na chodbě za ním vypukl boj.

Pomalu se přibližoval k hedvábnému závěsu a váhal. Pro dobu, ve které

Aldin skutečně žil, byl člověk za tímto závěsem jenom prachem, už po celých pět tisíc let. Ale pokud jeho nápad vyjde, bude zase živoucí a kráčející přítomností impéria, které si lze jenom těžko představit.

Aldin roztáhl závěs.

Před ním ležel krásný a poměrně mladý muž. Krásný svým drsným mužským způsobem, krásnější, než si Aldin dokázal představit. Byl jako socha z helénského Řecka, která byla nabarvena živými barvami. Alexandr ovlivnil sochařství na celé jedno století. Mnoho lidí si myslelo, že podobné sochy byly poněkud zidealizované, ale Aldin viděl, že skutečnost byla opravdu taková, jakou si ani nepředstavoval.

Aldina zneklidnil přiškrcený vzlykot. Podíval se za sebe a uviděl Parmenionovu tvář zalitou slzami.

Co to bylo za muže, přemýšlel Aldin, který dokázal rozplakat svou smrtí starého veterána válečných tažení, že dokázal projevovat takové emoce?

Aldin přišel blíž. Představoval si, že Alexandr bude větší - jenom gigant dokáže přežít padesát staletí. Tenhle muž byl ale malý i na svůj věk. Jeho tělo však bylo vzhledem k proporcím stavěno perfektně. Nazrzlé blonďaté vlasy byly mokré horečnatým potem a visely kolem jeho hlavy v zapletených pramenech.

Rysy měl stažené a oči pokleslé.

Aldin se rozhlédl po místnosti. Na podlaze v rohu seděl mladý hubený muž. „Bagoas?“ zeptal se Aldin.

Mladík pokývl hlavou místo odpovědi.

Byl to Alexandrův eunušský milenec a Aldin na něj chvíli překvapeně zíral, fascinován takovou podivnou láskou, která dokázala přežít v dějinách muže, který podle všeho dobyl svět jenom díky velkým krve-prolitím.

„Odešel za svým otcem,“ zašeptal Bagoas.

„Ale i tak se na to musíme podívat,“ odpověděl Aldin. Popošel k Alexandrově posteli a kývl na Tiu.

Tia odkryla medailónek a nasměrovala jej na Alexandra. „Znám dívku, jejíž jméno je Poklad,“ začala odříkávat Tia.

Aldin se na ni znovu podíval a zakoulel očima. Pro Parmeniona a Bagoase budou její slova znít příliš nezřetelně a tudíž i přiměřeně vzhledem k takovému okamžiku. Ale i tak, ta holka by měla mít nějaký respekt!

„A ta dívka ráda dělala lásku!“

„Tio!“

Ale už jej neposlouchala, nyní se plně oddala s úsměškem odříkávání obscénní básničky.

Aldin se pokusil ji ignorovat a sundal z ramene svůj vak s bioskenovacím systémem. Alexandrovo tělo nevykazovalo žádné známky dýchání a bylo navíc extrémně bledé. Nicméně ještě nenastala cyanóza. Při teplotě, která v místnosti panovala, začne až za několik hodin po smrti. Aldin z vaku vytáhl malé zrcátko a přiložil jej před Alexandrův nos. Pak jedním rychlým pohybem vložil svou druhou ruku pod Alexandrův krk a vtlačil malý leskle barevný skener s dávkovačem léků mezi jeho lopatky.

Kůži měl na dotek výrazně chladnou. Pokud Alexandr neupadl do komatu namísto domnělého úmrtí, byl celý tenhle výlet zbytečný. A postavit se před Corbina s takovou novinkou by nebylo o nic příjemnější.

Přijímač skenovací jednotky v jeho uchu tiše vrněl a začal přenášet data k Aldinovi a dál centrálnímu počítači vesmírné lodi.

„Srdeční puls, třicet za minutu,“ zašeptal počítačový hlas. „Tlak šedesát na třicet pět.“

Aldin jenom lehce pokrčil rameny, aby nedal najevo svou radost. Měl pravdu!

Tia se na Aldina koutkem oka podívala. Opatrně přikývl a pak se musel rychle přinutit, aby zase vypadal jako člověk, který se trápí nesmírným zármutkem.

„Mozkové skenování v normálu ve všech hodnotách. Předpokládaný práh poškození asi během sedmnácti hodin. Zánět pohrudnice, zápal plic a velká odchylka ve funkci břišní slinivky - počáteční diagnóza. Úplná smrt nastane během sedmdesáti dvou hodin.“

Parmenion se přiblížil k Aldinovi a pokoušel se nyní svou bolest skrýt. Ale když se rozhlížel po Tie a Aldinovi objevil se mu v očích zvědavý pohled.

„Slyšel jsem správně, že něco říkáš?“ zeptal se konečně.

„Ach..., ale ne.“

Parmenion se na něj zvědavě podíval. Aldin mu pohled vrátil a donutil se, aby vypadal trochu rozrušeně. „Je to tak, jak jsem se obával. Je skutečně

mrtev.“

„Pokud ovšem nebudou všechny důvody blížící se smrti potlačeny,“ zaševelil mu do ucha počítačový hlas. „Navrhuji aplikovat stabilizační léky podle příslušného programu.“

Aldinovy prsty přeběhly po přezce opasku a signalizovaly lodnímu počítači příslušný souhlas. Alexandrův komatický stav bude udržován uměle a léky vpravované do jeho těla zabrání dalšímu prohlubování tohoto stavu a zhoršování nemoci. Druhá Aldinova ruka zatím bloudila po stěně z nepálených cihel, dokud mezi nimi nenašla spáru, kam vložila monitorovací kameru o velikosti špendlíkové hlavičky. Kamera měla za úkol sledovat místnost tak, aby ji mohli v klidu zkontrolovat, jakmile budou připraveni teleportovat se nazpět s náhradním tělem.

Tia na něj rychle kývla. Skenování bylo dokončeno. Jediné, co teď museli udělat, bylo pár kroků do vedlejší místnosti, nechat se teleportovat na loď a pak znovu nazpět s upraveným tělem náhradníka.

„Už není nic, co bychom zde mohli udělat,“ zašeptal Aldin smutně, pokoušeje se vpravit do svých očí slzy. „Nyní se svou přítelkyní odejdu.“

„Malý moment,“ řekl Ptoemaiův pobočník, který stál celou dobu v rohu audienční místnosti. „Tvrdíš, že přicházíte od Aristotela?“

„Ano.“

„Divné. Od doby, kdy náš nebohý pán Alexandr popravil jeho synovce, neslyšeli jsme o něm jediného slova. A náhle v den, kdy náš pán zemře, se ukážete u jeho smrtelného lože. Někteří lidé tam na chodbě si myslí, že tady jde o nějaké spiknutí. Že snad někdo Alexandra otrávil. Já věřím, že mistr Aristoteles je v takových věcech zasvěceným člověkem.“

Aldin pokrčil rameny. „Já o takových věcech nevím nic. Já jsem jeho pouhý posel, nic víc. Dopis od něho je v mém vaku, pokud mi nevěříš a chceš jej vidět.“

„Ano, samozřejmě. Můj pán, Ptolemaios se na něj podívá později. Nyní trvá na tom, abyste zůstali zde v paláci, aby si s vámi mohl promluvit, jakmile mu to dovolí časová tíseň.“ Když pobočník mluvil, z chodby se znovu ozval výbuch vášní.

Zlověstně se na ně usmál. „Ty, strážný!“ Pobočník ukázal prstem na Parmeniona. „Ty víš, kam je máš zavést. Jsi za ně osobně zodpovědný.“

Pobočník se otočil a vyšel z místnosti.

Aldin náhle pocítil dopadnout na svoje rameno těžkou ruku a když se otočil, díval se do zjizvené tváře makedonského strážce. „Dobrá pane. Není se čeho obávat. Jdeme.“

„Samozřejmě, že ne,“ odpověděl Aldin srdnatě.

Věděl vše o pověstné makedonské pohostinnosti. Pouze to standardní mučení, které obvykle předcházelo výslechu, mu dělalo menší starosti.

Kapitola třetí

„Co si myslíš, že udělají?“ zašeptala Tia a docela zapomněla použít řečtinu.

„Buď zticha, prosím tě,“ sykl Aldin a poté s úsměvem kývl k vzdálenému rohu místnosti, kde se Parmenion posadil u dveří, vytáhl svůj meč a položil ho na kolena.

Všechny osobní věci jim sebrali, včetně medailónku. Naštěstí se ani nedotkli jeho opasku s ukrytou elektronikou. Jediný způsob, jak nyní mohl komunikovat s lodí, byl prostřednictvím malého vysílače, který před odjezdem spolkl. Aldin neměl chuť čekat, až se tato klíčová součást opět materializuje.

Udělal chybu, když požádal Parmeniona, aby mu věnoval svůj čas a vzbudil tak další podezření, protože bezpečnostní opatření, která v tuto chvíli panovala v sídle panovníka, byla přinejmenším zanedbatelná. Nicméně, jak se postupně v místnosti šeřilo, Aldin hádal, že se blíží večer a odhadl, že replikace těla bude brzy u konce.

Když se krátce na Parmeniona usmál, ozvala se zpráva z lodi.

„Náhradní tělo je připraveno k transportu. Cekám na tvůj signál.“

„Tak mi řekni, Parmenione,“ zeptal se Aldin a zvednul se na nohy. „Slyšel jsem, jak jsi povídal, že jsi bojoval u Gaugamely.“

Parmenion se napřímil a pyšně se na něj podíval. „Byl jsem v první řadě, přímo čelem před válečnými vozy. To byl pohled, měl jsi to vidět.“

Aldin poslouchal pouze napůl a rukou pokradmu Tie naznačil, že na palubě lodi jsou věci již připraveny. Pokud by se situace stala neudržitelnou, mohou se bez problémů nechat teleportovat zpátky na palubu. Nicméně návrat sem by byl nemožný, díky povyku, který by jistě po zmizení těch dvou „kouzelníků“ nastal.

„...viděl jsem ty ošklivé psy s černými vousy,“ pokračoval Parmenion stále ve vyprávění o Gaugamele, „chystali se na mě skočit, kopí napřažená. Ale víte co jsem udělal?“

„Nemám ponětí,“ odvětil Aldin a Parmenion pokračoval se svou pohádkou.

Aldin se narovnal a přistoupil blíže k Parmenionovi. aby zdůraznil své zaujetí jeho vyprávěním. Hádky a občasné řinčení zbraní venku před místností bylo slyšet stále častěji. Jediné, co museli s Tiou nějak zajistit, bylo zbavit se na pár minut Parmeniona a poté se rychle vrátit do místnosti s Alexandrovým tělem v komatu. Ale jak to udělat?

„Strážný, o čem to ksakru meleš?

Parmenion se okamžitě postavil na nohy. Ve dveřích stál drobný důstojník.

Důstojník se podíval na dva vězně, popošel k Aldinovi a s nádechem přezíravosti mu sdělil: „Myslím, že máš příteli menší problém.“

Aldin, který vycítil důstojníkovu náladu, neodpověděl.

„Jak vidíš, dorazilo dnes mnoho poslů. Teď si můj pán Ptolemaios udělal čas a setká se s nimi. Ani si nedovedeš představit, odkud odevšad jsou.“

Aldin jenom potřásl hlavou, nesnažil se cokoliv odvětit. Cokoliv, co by mohlo kapitána rozzuřit.

„Jsou z Pelly, tedy z místa, kde by měl tvůj takzvaný pán sídlit. Šli tou samou cestou, kterou jsi měl cestovat i ty a oni tvrdí, že nevědí nic o tom, že by Aristoteles vyslal nějakou misi k Alexandrovi.“

Aldin se jenom pousmál a znovu pokrčil rameny.

„A kromě toho,“ pokračoval kapitán škodolibě, „ti poutníci přinesli dopis od Aristotela, kde je jeho oficiální podpis a pečeť. Které ovšem z mě neznámých důvodů nesouhlasí s tím, co bylo uvedeno na listinách, jež jsi přinesl ty. Ani trochu.“

Aldin se podíval kradmo na Tiu, která viditelně zbledla a již teď se tvářila, jako by všechna vina padala na její hlavu.

„Takže se nám tady vyvinula velice zajímavá situace.“ Důstojník popošel k Aldinovi. „Možná jsi součástí spiknutí, které chtělo našeho krále zavraždit a někdo tě poslal, aby jsi se ujistil, že král je opravdu mrtev a pokud ne, tak mu vpravit do těla smrtící dávku jedu.“

„Ale taky byste vy dva mohli být jenom neškodní blázni,“ pokračoval kapitán s úsměvem, „kteří ani nevědí, co vlastně činí.“

Jeho levá ruka si hrála s mečem a Aldin ji proto pozorně sledoval. Nicméně důstojníkova pravačka, která vystřelila jako blesk, jej zasáhla

přímo na solar plexus a s vyraženým dechem jej poslala k zemi. Tia se opřela vyjeveně o zeď, oči vytřeštěné hrůzou.

„Jenomže já si myslím, že jste oba vinni," sykl kapitán. „A budu se osobně pást na tom, až budou vaše tělíčka drtit na kaši, dokud nakonec neprozradíte, kdo za tím vším stojí. Pak vám nakonec vyloupnou oči z důlků."

„Strážný! Za chvíli tady budou moji muži, aby se o tyto dva postarali a odvedli je k výslechu." S jízlivým úsměvem odkráčel ven z místnosti.

Aldin ležel na podlaze a pokoušel se znovu získat ztracený dech. Tia k němu přiběhla, aby mu pomohla.

„Můžeš mi pomoci jej dostat na lehátko?" zeptala se Tia Parmeniona.

„Dotáhni si ho tam sama," zabručel strážný.

„Prosím, je to už starý člověk," žadonila Tia. „Jsme nevinní. Myslíš si snad, že bychom se hnali nazpět do Alexandrova sídla poté, co jsme se dozvěděli, že je mrtev? Myslíš, že jsme ho chtěli zabít podruhé? Samozřejmě, že bychom zůstali někde daleko, abychom byli v bezpečí. Tvrdím ti, že jsme nevinní. Můj přítel je zraněn. Prosím, pomoz mi."

Parmenion chvíli váhal a pak s nadávkami přišel k Tie a začal se ohýbat nad Aldinem. V jediném okamžiku se Tiina noha vymrštila a srazila Parmeniona k zemi takovým způsobem, že nebude moci asi dlouho chodit. Okamžitě upadl na podlahu a to vše provázel vzdycháním a hekáním.

„Hodná holka," komentoval její výpad Aldin a vyskočil na nohy.

Parmenion se ale ještě stále plazil po zemi a snažil se zvednout na nohy. Tia proto sebrala malou stoličku a zvedla ji vysoko nad hlavu.

„Ne moc tvrdě," řekl Aldin s nádechem sympatií pro svého věznitele.

Stolička dopadla na Parmenionovo temeno a okamžitě jej srazila k zemi. V poslední chvíli však voják stačil napřáhnout po Aldinovi ruce a zachytit se za jeho opasek.

„Zatraceně!"

Aldin zděšeně zápasil s Parmenionovou rukou, aby zabránil stisku přezky opasku, ale škoda již byla napáchána. Aktivace přenosu náhradního těla začala.

U Aldinových nohou se objevilo temné blikání, hned vedle zkrouceného

Parmenionova těla. Než mohl Aldin nějak zareagovat, mihotání se změnilo v pulsující světlo, které bylo vytvořeno silovým energetickým polem. Všude se chvěl vzduch a poté se pole s náhlou a hlasitou ránou zdeformovalo a zmizelo.

Na podlaze se objevila přesná replika Alexandrova těla. Parmenion, který se stále potácel napůl v mrákotách, v hrůze zanaříkal a pak jenom zakoulel očima, než se definitivně odporoučel do bezvědomí. Buď ze strachu z viděného, nebo díky ráně stoličkou do hlavy.

„Tak to bychom měli," zašeptala Tia.

„Tak to tedy ten počítač udělal sakra dobrou práci," odpověděl na to Aldin. „Zatraceně dobrou práci. Žádný rozdíl." Aldinovi připadala ta myšlenka tak zábavná, že se skoro až začal hlasitě chichotat, když si pomyslel, že se ten bývalý prodavač plastocementu stane pro budoucí století cenností nějakého relikviáře.

„Tak co budeme dělat teď?" zeptala se Tia.

Aniž by se Aldin pokusil nějak zformulovat plán, sebral plášť z Parmenionových ramen a zabalil do něj skomírající Alexandrovo tělo.

„Parmenionova helma - sundej mu ji," sykl Aldin. „A taky jeho opasek!"

O minutu později se otevřely dveře na hlavní chodbu a Tia vykoukla ven, vystrašená myšlenkou, že by jí mohlo čekat napřažené kopí.

Podívala se za sebe na Aldina.

„Proč prostě jenom nedopravíme náhradní Alexandrovo tělo teleportem? Proč se s ním musíme takto tahat?" zeptala se Tia s nadějí v hlase.

„Protože teleport dokáže přenášet tímhle směrem pouze živé tkáně a to co máme na sobě. Mrtvolu dokáže poslat jenom sem a ne nazpět nebo mezi dvěma místy. K Alexandrovi ho budeme muset dotáhnout sami."

„Prosím, Aldine. Corbin to pochopí, trochu na něm zapracuji. Proč odtud raději rychle neutečeme? Jestli nás tady chytí s touhle mrtvolou..."

„Jestli nezavřeš klapačku, tak nás chytí tak jako tak a ukřižují nás. Je ti to už jasné?"

„Tamhle na konci chodby je skupinka, nějak se mezi sebou dohadují," zašeptala Tia.

„Prima, tak jdeme.“

Aldin kopnul do dveří a zapotácel se. Díky tomu vypadla zpod pláště ruka.

„Pomoz mi zatraceně tu haksnu dostat nazpátek!“ zavrčel Aldin. „Nebo ti přísahám, že prásknu do teleportu a nechám tě tu s tou mrtvolou samotnou.“

Tia k němu popošla, popadla ruku a pomohla Aldinovi táhnout tělo chodbou.

„Ty jsi se úplně zcvoknul!“ nevěřícně zakroutila Tia hlavou.

„Jen klid, tohle místo je vzhůru nohama takovým způsobem, že nikdo nikdy nezjistí ani náhodou co tady děláme. Pochopil jsem, že po většinu noci nebylo Alexandrovo tělo ani stráženo. Tak to bude jednoduché. Teď pojďme!“

Protože se pořád třásl z rány do žaludku, začal se navíc ještě potit, jak táhli tělo po chodbě kolem první skupinky hádajících se vojáků.

Makedonský strážný se na ně podíval jenom koutkem oka. Bezvládná těla, která někdo tahal sem a tam, zde byla zřejmě na denním pořádku. Nebo alespoň v těchto zmatených dnech. Aldin doufal, že nikdo nebude trvat na tom, aby sundal z těla helmu a ukázal, kdo se pod ní skrývá.

Zatočili chodbou a výrazni po schodech nahoru do hlavního přijímacího sálu, kde ležet osamocený Alexandr.

„Hej ty tam, to je Certius?“

Aldin pokračoval v chůzi, ignorujíce výkřik.

„Povídám jesth to je Certius?“ Podsaditý důstojník jim zastoupil cestu.

„Ne pane,“ odpověděl Aldin s menším zakňouráním, obličej skloněn pokorně k zemi. „To je Aristofanes. Příliš přebral při zapíjení žalu. To je vše. A ještě se z toho nevyspal.“

S přidušenou nadávkou jim důstojník ustoupil z cesty a nechal je být.

Pak kolem nich proběhl zástup vojáků, zaslechli jenom krátké útržky jejich hovoru, ozývající se chodbou.

„Machus tvrdí, že osobně tomu tlusťochovi vymlátí zuby, jeden po druhém.“

„Mě to je jedno, alespoň pokud je zábava s holkami.“

„No jo, všichni dobře víme, jaký druh zábavy máš nejraději, Tremenichasi.“ Zbytek oddílu se neotesaně zasmál, právě když probíhali kolem Aldina. Tia se v panice pokoušela přidat do kroku, ale Aldin ji zadržoval, aby zbytečně nepřitáhli pozornost, ale také proto, že mu docházel dech.

Za další minutu už buďto budou vědět, jestli je cesta k bezvládnému Alexandrovi volná, nebo jestli vojáci, kteří je měli přivést, budou mít štěstí, najdou je a spustí poplach.

Dostali se na poslední odpočívadlo schodiště a zakrytu k přijímací hale.

Všechno kolem bylo ztichlé. Ve stínu uviděl Aldin stráž a srdce mu spadlo až do kalhot.

„Zastav a řekni, kdo jsi.“

Aldin věděl, že nemá snu na to, aby tohoto strážného přemohl. Bude se muset spolehnout na svého obchodnického ducha.

„Ach vojáku, srdce se mi rmoutí, že musím přivádět svého bratra v takovém stavu sem na toto místo.“ Pokusil se zvednout tělo tak, aby bylo ve tmě alespoň trochu vidět. „Rmoutí mi to srdce, samozřejmě. Ale s bratrem jsme krále následovali od úplného začátku. Pořád si pamatuji ten krásný den, kdy jej Filip přivedl na dvůr královského paláce a my všichni jsme mu provolávah slávu. Ale teď je mrtev.“

Aldin se pomalu vžíval do role tak, až ucítil ve svém hlase upřímný záchvěv smutku.

„Já jsem mu nemohl sloužit v první linii, protože mi schází dech, však to slyšíš,“ řekl Aldin a na důkaz lehce tuberkulózně zakašlal. „Ale můj bratr mu sloužil celou tu dobu,“ zatřásl Aldin znovu bezvládným tělem. „Byl v Héfaistově oddíle a táhl s ním od Isu až k Indu. Tak ho ta událost zarmoutila, že se dnes v noci málem upil k smrti. Proto tě prosím, drahý pane, dovol nám pohlédnout naposledy na našeho krále, abychom mu mohli vzdát hold a dát poslední sbohem.“

„Mám svoje rozkazy. Místnost je zavřená. Dokáži si přestavit, že to tam asi nevoní moc krásně, v takových horkách**...“**

Zároveň s tím, jak voják promlouval, ozval s v dáli opět řev hádky a štěkot rozkazů. Někdo spustil poplach.

„Podívej, tohle je vše, co můj bratr u sebe má.“ Aldin sáhnul do Parmenionova pláště a vytáhl odtamtud několik drobných měděných a stříbrných mincí. Tam kdesi v Magelanově mračnu by tohle mělo pro sběratele cenu několika tisíc katarů, což by znamenalo asi měsíc luxusního pobytu v Quitaru, ale teď se nemohl na takové malichernosti ohlížet.

„Dar od mého bratra, prosím. Vezmi si to.“

Strážný zaváhal a podíval se na svého společníka, který stál ve stínu poblíž.

Muž souhlasně přikývl a strážný si úplatek vzal.

„Tak jděte a jděte rychle. Dej pozor, ať tam tvůj bratr neudělá žádný nepořádek.“

Jak mluvil, společně se svým kolegou pomalu odcházeli směrem ke schodům, aby se podívali, jaký rozruch se dole děje.

Aldin s Tiou otevřeli dveře a vtáhli bezvládné tělo dovnitř.

Bylo tady teď výrazně chladněji než odpoledne, temno a tajemně. Velký sál byl prázdný a každý krok jejich sandálů zněl ozvěnou, jak táhli tělo po místnosti.

Aldin se přiblížil ke stupínku a opět se musel v duchu podivovat přirozené kráse Alexandrova těla, osvětleného jedinou pochodní, která mihotavě svítila u hlavy lože.

Ale nebyl čas na formality, tím méně na obdiv.

Aldin položil tělo na stranu lože.

„Tak jdeme,“ sykl směrem k Tie, aby popadla Alexandra za nohy.

„Pomoz mi, Aldine. Když se z toho dostaneme, tak už nikdy...“ Chvíli zaváhala. „Co se to tu děje?“

„Někdo přichází. Tak rychle!“

Jako by zapomněl na veškerou úctu a obřadnost, Aldin sesul Alexandrovo tělo z lože.

Přiběhl k bývalému dodavateli plastocementu, sundal mu z hlavy helmu, plášť a opasek z těla. Vše to hodil na Alexandra. Poté silou, která jej samotného překvapila, zvednul náhradní tělo a položil tam, kde ještě před chvíli ležel Alexandr.

„Přitáhni ho k oknu," přikázal Aldin Tie a pokrýval mezitím náhradní tělo Alexandrovou dekou. Pokusil se ještě upravit tělo tak, aby vypadalo stejně jako Alexandrovo ve chvíli, když sem přišli.

„Poplach. Zloději mrtvol! Poplach!"

Náhle se skrze dveře prodrala jakási osoba a okamžitě srazila Aldina k zemi. Ten se pokusil s útočníkem zápasit a bušil do něj pěstmi, aby se ho zbavil.

„Pomoc! Poplach!"

Aldin si všiml, jak Tia táhne Alexandrovo bezvládné tělo od něj, směrem k oknu.

„Ne ode mě, ty krávo jedna..., ale sem... ke mně!" zařval Aldin zoufale. „Ten paprsek..., ten paprsek, pojď sem, ke mně! *Jauůů...!"* vydral se zoufalý výkřik z jeho úst, když se mu útočník zakousl do lýtka.

Tia nakonec pochopila, otočila se a přitáhla Alexandra nazpět k zápasící dvojici. V dálce Aldin zaslechl další výkřiky a zvuk dupajících nohou. Další stráže se přibližovaly.

K čertu s tímhle maníkem, pomyslel si Aldin a když uviděl, že je Tia v dosahu paprsku, udeřil do přezky svého opasku. V jediném okamžiku jej zachvátila panika, protože se bezprostředně nedělo nic a on si už pomyslel, že tahle nicotná věc, na které visel jeho život jako na vlásku, se nakonec porouchala. Nakonec ho přenosový paprsek přece jenom zasáhl.

Až když přenos skončil, probudil se k vědomí s podivným sykotem v hlavě. Instinktivně zkontroloval svoje tělo aby se ujistil, že nic důležitého nezůstalo na místě činu a vše je na správném místě.

„U všemohoucího Dia!" ozval se výkřik.

„Aldine, zatraceně, ty jsi vzal toho pitomého strážce s námi!"

Aldin až nyní pocítil sevření okolo dolní půlky těla. Odkopl útočníka a postavil se.

Byl to Parmenion. Natáhl se po odkopnutí na zem, byl v bezvědomí. Aldin si chvíli nebyl jist, zda-li to prostě nebyla poslední hodinka toho starého vojáka, nebo jestli ho zabila teleportace.

„Co s ním teď budeme dělat?' zeptala se Tia.

„To je snad fuk. Mým předmětem zájmu je pouze Alexandr."

Aldin se nahnul nad bezvládné královo tělo a dotkl se opatrně jeho hrdla, aby nahmátl puls. Ten samozřejmě tak jednoduše hmatatelný nebyl. Tělo bylo na dotek studené a Aldin najednou pocítil strach.

„Pomoz mi," řekl směrem k Tie s úzkostí v hlase a společně zvedli Alexandra a položili jej do ošetřovatelské jednotky v lodi, kde ještě před nedávném ležel dodavatel plastocementu.

Aldin narovnal tělo na prázdném stole a zapojil přímou monitorovací linku na skener, který umístil na Alexandrův krk ještě v jeho paláci.

Provedl opětovné snímkování a poté si viditelně oddychl.

Počítač se tiše dotázal: „Mám začít s oživováním?"

„Ano, ale udržuj objekt mírně pod vlivem sedativ."

„U všech bohů, jsem mrtev!" ozval se slabý pláč z vedlejší místnosti.

S obavou, že by dočasně přerušená šarvátka mohla pokračovat, popoběhl Aldin do otevřených dveří vedoucích do přenosové komory a nakoukl do ní.

Parmenion už klečel na nohou a třásl se, v očích výraz člověka, který nechápe, kam se to dostal.

„Takže jsi se rozhodl následovat svého krále na onen svět?"

Aldin se podíval tázavě na Tiu, ale nijak jí v rozhovoru nebránil.

„Rád a bez váhám," odpověděl Parmenion.

„Tak proč jsi zaútočil na posly bohů?"

„Ale no tak Tio, nech ho vydechnout," nedalo to Aldinovi.

Parmenion se zběžně podíval na oba postávající ve dveřích a rychle s táhlým zaúpěním odvrátil svůj zrak.

„Já..., já jsem jenom chtěl sloužit svému králi. Nevěděl jsem nic o tom, že jste byli vysláni bohy pro Alexandra. A pamatujte si, urození, že jsem to byl já, kdo vás k němu přivedl a že jsem to byl já, kdo vám pomáhal, když ten větší z vás byl poraněn."

Aldin zatáhl Tiu ze dveří nazpět.

„Měli bychom jej poslat nazpátek," zašeptala Tia. „Když jsme zmáčkli vypínač, byl to jediný svědek, ale on si skutečně myslí, že jsme bohové. Dáme mu napít a pošleme ho zpět, přesně tam, kde jsme minulou noc

přistáli my.“

„Nechal uniknout dva vězně,“ odpověděl Aldin. „Dostane trest, který bychom jinak dostali my.“

„No, myslím, že to je tvůj problém,“ odpověděla Tia. „Visel na tobě, když jsme prošli teleportem. Ne na mě, takže...“

Její komentář byl ale přerušen vysokým tónem lodního alarmu, který byl následován jekotem Parmeniona, který nechápal o co se jedná a měl v každém případě strach.

„Přibližuje se loď,“ řval interkom. „Přibližuje se loď, přibližuje se loď. Signál z neidentifikované lodi, abychom se připravili na prohlídku.“

„Kdo to sakra může být?“ Společně vběhli do řídící místnosti, jenom náhodou neupadli přes Parmeniona, který se mezitím opět natáhl na podlaze.

„Konstrukce lodi a pravděpodobný původ, rychle!“ zařval Aldin do interkomu a ztěžka usedl do pilotního křesla.

„Není možné určit,“ odpověděl počítač.

„Tak odsud rychle vystřel!“ šílel Aldin. „Úhybné manévry a rychle do vedlejšího časového nexu.“

„Přijímám zprávu z neidentifikovatelné lodi, je v galaktické standardní řeči,“ pokračoval počítač.

„Tak to zapni nahlas,“ zavrčel Aldin. „Myslím, že začínám tušit, kdo by to mohl být.“

„Zpráva pro neidentifikovanou loď, která přilétla z Magelanova mračna a v současnosti je na orbitu planety Země. Máme důvod si myslet, že jste zapleteni do ilegální činnosti, která se zabývá obstaráváním účastníků her. Toto je loď Dozorců. Přikazujeme vám přerušit jakýkoliv pokus o útěk.“

„Tak už nás odsud sakra dostán!“ zařval Aldin interkomem na počítač.

V tu samou chvíli se oba s Tiou ocitli přikováni do sedadel, protože pulzní motory lodi nastartovaly jenom zlomek sekundy před tím, než se uvedly v činnost lodní tlumiče setrvačnosti, ale stačilo to.

„Vyhněte se jakémukoliv pohybu,“ ozval se počítač se zpožděním. Jak zrychlovali, byl hlas navíc posunut vlivem Dopplerova efektu.

„Táhněte k čertu, vy spravedliví Dozorci,“ vztekal se Aldin. „Parchanti,

nikdy si nedokáží hledět jenom svého.“

„Loď při pokusu o únik. Takové jednání je porušením zákona Dozorců. Okamžitě pokus o únik přerušte.“

„Aldine, mohli by nás střelbou znehybnit!“ ozval se Tiin vzlyk.

Dozorci byli rození pacifisté, ale jejich pacifismus byl šířen zbraněmi, takže Aldin věděl, že má Tia pravdu.

„Lodní počítač - okamžitě zavést programy pro agresivní úhybné manévrování,“ řval zoufale Aldin.

„Rozumím, úhybné manévry budou okamžitě provedeny.“

Současně s tím, jak se loď začala pohybovat po nepravidelné trajektorii, objevil se záblesk prvního výstřelu z lodi Dozorců. Jednoduché úhybné manévry by je mohly přivést do střetu s paprskem a zabít je a Aldin věděl, že Dozorci doufali, že takováto myšlenka mu zabrání v manévrování. Ale on naopak doufal, že myšlenka na jejich smrt by mohla Dozorcům zabránit v opakování střelby, protože by to znamenalo riskovat „určení jejich duší“, jak to sami nazývat.

„Jste bezpochybně zapleteni v nelegální činnosti. Pokud ustanete s úhybnými manévry a umožníte nám vstup na palubu vaší lodi, pouze vám poskytneme poradenskou službu, jak se příště takovému jednám vyvarovat.“

Ach ne, pomyslel si Aldin, Jediné, co nepotřeboval, bylo několik stovek hodin výuky morálního chování a výkladu o pošetilosti jeho konám, vedeného jedním z těch zatracených misionářů. Případně šest měsíců v jednom z jejich mírových pře výchovných center.

„Jděte do hajzlu,“ vyštěkl Aldin a Tia se s potěšením nad touto odpovědí zasmála.

„Přibližujeme se k prvnímu deformačnímu poli v nexu,“ oznámil počítač jakmile vyslal do éteru Aldinovu šťavnatou odpověď, která ovšem vyvolala pouze další výstřel zamířený před jejich příď.

„Myslíš, že se nám podaří se odsud dostat?“ zeptala se Tia. „Už jsem slyšela dost o jejich poradenské službě. Jestli by mě nutili něco takového poslouchat, tak to ať mě raději odpraví rovnou.“

Ve skutečnosti Aldin napůl předpokládal, že ani Dozorci by neocenili šest měsíců pobytu v její společnosti. Jen tak pro legraci mu rychle prolétla

myslí myšlenka na kapitulaci, ale rychle ji zatlačil do pozadí, protože vyhlídka na očekávanou provizi ze hry zdaleka převážila nad radostí z případného vítězství nad Dozorci.

„Jdi dozadu a připoutej Alexandra a nezapomeň připoutat i Parmeniona. Turbulence při průletu bude dost drsná, pokud poletíme touhle rychlostí.“

„Nejste bohové!“

Aldin se otočil a uviděl Parmeniona, jak stojí na svých rozviklaných nohách ve dveřích.

„Možná nejsme,“ odpověděl Aldin souhlasně a nezapomněl se vrátit zpátky k řečtině, „ale nebesa, zato je tady někdo, kdo nás pronásleduje a kdo si myslí, že tím bohem je. A pokud nás tady budeš otravovat, tak tě z tohohle nebeského kočáru vyhodíme a ty jim padneš přímo do rukou. A teď jdi pomoct té dívce s tvým králem.“

Parmenion na chvíli zaváhal a pak se s pokrčením ramen vydal ven z místnosti za Tiou, která kolem něj mezitím prošla s jadrnou nadávkou na jeho adresu.

„Přiblížení k prvnímu nexu za deset sekund.“

„Loď zcela zastavit,“ přikázal Aldin.

„Co jsi to řekl?“ ozvala se Tia z chodby a vykročila nazpět k řídící místnosti.

„Zmlkni. Možná jsem se rozhodl, že život s nimi bude lepší než život s tebou,“ zařval na ní Aldin.

„No dobrá. Tohle ti Corbin vysvětlí lépe, stejně jako Lucianovi, pokud na mě tohle vytáhneš.“

„Drž hub a jdi se postarat o Alexandra, zatraceně.“

„Loď dozorců zpomaluje,“ oznámil počítač.

Aldin si všiml Parmenionova zmatem nad počítačovým hlasem, ale vysvětlení bude muset počkat.

„Přenášej, ale nezapomeň na obvyklé zkreslení hlasu, aby nebylo možné provádět identifikaci.“

„Pokračuj.“

„Pro loď Dozorců. Vzdáváme se. Náš primární pohon se přehřál.

Přijímáme vaši nabídku na poradenskou službu, ale prosím, dostaňte nás z téhle lodi, myslím, že za chvíli vybuchne.“

„Jsme rádi že jste pochopili bláhovost svého jednání,“ odpověděl pilot Dozorců. „Zapněte všesměrový maják a připravte se na naše vylodění na vaší lodi.“

„Lodní navigace - připravit na plné zrychlení,“ zašeptal Aldin.

„Nebude to tak špatné přátelé, již brzy budete potěšeni z pochopení našich vyšších cílů,“ ozvalo se ještě z lodi Dozorců.

„No jasně, tak to mi radši polibte prdel,“ odpověděl Aldin už nahlas. „Lodní počítač — dostán nás odsud.“

V jediném okamžiku loď poskočná prostorem a nechala loď Dozorců na místě ve svém úplavu. Parmenion s Tiou se zhroutili na zem a Aldinův zrak se zamlžil, jak se přesunuli přes okraj časové deformace. I když pronásledovatelé začali rovněž zrychlovat, stačili už překročit první časový nexus a zmizeli jim z dohledu.

„Tak nashle, vy zelenáči!“ zavýskl Aldin spokojeně.

„Tak nashle, vy zelenáči?“ zeptala se Tia vyjeveně.

„Ach ano, zapomněl jsem, že děti už dnes nestudují v dějepise i jazykovou historii. To je pozemský termín, který znamená, že jsi z někoho udělala šaška.“

„No, ale teď bychom se měli zase začít věnovat našemu pasažérovi,“ řekl Aldin radostně. „Doufám, že skok časoprostorem mu nijak neublížil a neshodil ho ze stolu.“

„Král!“ ozvalo se z vedlejší místnosti.

Společně spěchali do místnosti, kde ležel Alexandr. Tia se zastavila ve dveřích a zalapala po dechu a Aldin se přes ní skoro převalil.

„Jsem snad v království svých otců?“

Ležel na stole, oči otevřené a zíral na ně s údivem, jako by to bylo z nesmírné vzdálenosti. Parmenion poklekl po jeho boku, z jeho očí se linul proud slz.

„Myslím, že bychom měli začít vysvětlovat,“ zašeptal Aldin a z jeho hlasu byla slyšet úcta a strach.

Kapitola čtvrtá

„Takže nejsem mrtev?“

Aldin se mírně usmál a zavrtěl hlavou.

„Tak když nejsem mrtev, tak kde tedy jsem? Jsem zajatec?“

Aldin se znovu usmál a pokusil se nějakým způsobem vyjádřit svou úctu, což nemuselo být moc přesvědčivé.

„Můj králi, unesli tě kvůli výkupnému,“ ozval se mezitím Parmenion. „Jsou to spojenci nějakého zlého boha.“

„Tak jestli jsem ve spolku s nějakým zlým bohem,“ sykla Tia, „tak si buď jist, že ti uříznu nějakou velmi důležitou část tvého těla, jestli ještě řekneš nějaký takový nesmysl.“

Parmenion se na ní vzdorovitě podíval a začal otvírat svá ústa v náznaku odpovědi, ale pak se otočil a něco si pro sebe zavrčel.

„Nechte mne s ním o samotě, vysvětlím mu to,“ řekl Aldin mírně a stále se upřené díval do těch podivných záhadných očí, které jako by vládly nějakou hypnotickou silou.

„Veličenstvo!“ otočil se ještě Parmenion, připraven bránit svého krále navzdory hrozbě představované Tiou.

„To je v pořádku,“ řekl Alexandr opatrně. „Pokud by si přáli mou smrt, mohli to už udělat dávno. Nedostal bych se až sem. Jdi vojáku, je to rozkaz.“

Parmenion se uklonil a vyšel z místnosti, ale tón jeho mručení byl zcela zřejmý i Alexandrovi.

„Dobrý voják,“ řekl Alexandr a usmál se. „Tak povídejte, co se děje.“

„Mohu se tě zeptat, co si pamatuješ posledního?“ otázal se Aldin. „Pak bych snad mohl podat vysvětlení lépe.“

Alexandr se na chvíli zarazil a jeho obočí se z vrásnilo, jako kdyby hledal v paměti něco, co již před dlouhou dobou zapomněl.

„Myslím, že si pamatuji, jak jsem upadl do bezvědomí,“ povzdechl si. „Pomalu jsem jakoby upadal do temnoty, objal mne chlad letní noci.

„Všechno, co se kolem mě dělo, jsem slyšel, hlasy jakoby za zdí. Všichni křičeli, že jsem mrtev a tak jsem se pokoušel jim sdělit, aby přestali hořekovat. Slyšel jsem, jak se hádají a poté spolu zápasí.“

Pak chvíli zaváhal a podíval se na Aldina.

„Beze mne zemřou. Sen o jednotě se vytratí. Musíš mne vyléčit, abych se mohl vrátit a znovu je vést.“

„To nemohu.“

„Pak zemřu. Nebo už jsem mrtev?“

„Ne jsi živ, Alexandře. Ale vrátit tě nazpátek — to nemohu.“

Aldin zahlédl v jeho obličeji záchvěv zlosti. Řekl *ne* jednomu z nejmocnějších lidí té doby na Zemi. Aldin si v tu chvíli uvědomil, že ta doba byla již pět tisíciletí minulostí a všichni, ke kterým Alexandr kdysi promlouval, jsou nyní proměněni v prach.

Alexandr se pokusil na lůžku posadit.

„Přikazuji ti....“ začal, ale neměl dost sil a zhroutil se nazpět rozechvělý bolestí a vyčerpáním.

„Musíš mi věřit, králi.“ Slova mu připadala legrační, ale Aldin jaksi necítil žádné rozpaky z toho, že musel používat takovéto fráze. „Kdybych jenom mohl vyplnit jakékoliv tvé přání, udělal bych to. Ale tvůj návrat možný není. Ale nemusíš naříkat, protože tvůj osud ti dal možnost dostát vyšším cílům.“

Alexandr se na něj tázavě podíval, trochu podezřívavě vzhledem k tomu, co slyšel.

„A které světy zbývají, abych je mohl dobýt?“ zašeptal Aldin.

„Cože? Co to bylo?“ zeptal se Alexandr.

„Jenom citát, historií připisovaný právě tobě. Ale jsi pořád ještě moc slabý a měl bys odpočívat.“

„Ale já musím vědět proč a jak!“

Aldin se mohl jenom pousmát. Bude se ho muset zeptat na Aristotela a vzdělání, které mu starý učitel poskytl. I v takové situaci se jeho mysl zaobírala hledáním odpovědí!

„Počítači,“ řekl Aldin mírně. „Pokračuj s léčbou. Mírná dávka sedativ,

standardní způsob léčby a začni s programem posilovači výživy.“

„Beru na vědomí,“ odpověděl počítač syntetizovaným hlasem.

Alexandr se rozhlédl, udiven ke komu to vlastně Aldin mluví a navíc ženským hlasem počítače. „Co to bylo?“

„Ještě je brzy, ještě je brzy. Teď spi.“

Aldin sledoval, jak sedativum rychle zabírá a Alexandr se zbytečně snaží o překonání své ospalosti, jako by se bál znovu zavřít své oči.

„Ale já musím vědět**...“** zašeptal v polospánku.

„Však se to dozvíš.“ Jak mu Aldin odpovídal, jeho pacient se postupně nořil do hlubokého spánku. Aldin se posadil vedle něj a sledoval, jak se hruď pacienta pomalu, ale pravidelně zvedá a klesá, dech stále drásán těžkým zápalem plic. Lékařská robotická jednotka odstrčila Aldina a připevnila na Alexandrova ústa kyslíkový dýchací přístroj.

Aldin cítil najednou bázeň z toho, co před několika okamžiky s Tiou učinil společně. Cestoval napříč tisíciletími, aby zachránil jednoho z největších generálů pozemských dějin. Očekával, že se k tomuto muži bude chovat trochu blahosklonně, protože i beztak je dělilo pět 11010:1X0' bouřlivých dějin. Ale Alexandr byl prostě legenda. Aldin přemýšlel, zda-li Gavarnianský vůdce, se kterým se má Alexandr utkat, bude vůbec schopen se mu vyrovnat. Jeho myšlenky se ovšem vrátily k příteli Zerghovi a myšlence, zda-li on cítí v tuto chvíli to samé.

„Nejsem si jist, že tomu rozumím, Zerghu.“ Zergh se postavil a protáhl se, jeho zrzavá kožešina se naježila, jak pomalu klátil svým tělem tam a nazpět. „Musel uběhnout více než jeden den, velebený pane. Teď bys měl ale odpočívat, budeme mít ještě dost času na to, abychom si popovídali.“ „Ne, chci to vědět ještě dnes.“ „Jsi stále ještě příliš slabý díky té otravě. Bude lepší se prospat a já se vrátím později.“

„Ne.“ Už to nebylo pouhé konstatování, byl to rozkaz.

Zergh se s povzdechem opět posadil a svému asistentovi naznačil, aby přinesl další pití. „Dám si taky jeden tento nápoj.“ „Ale velebený pane, mysli na svoje zdraví.“ „Myslím na své zdraví.“ Štěkavě se zasmál a Zergh se musel usmát údivem. Buď měl ten člověk vytrvalost za deset, nebo byl jenom v deliriu a brzy zemře.

„Přemýšlíš o tom, jak dokáži zůstat při vědomí tak dlouho, že?“

Znovu prokázal schopnost číst cizí myšlenky.

„Myslím, že bych si měl dávat větší pozor na to, o čem přemýšlím, když se tady kolem tebe motám, Kubare Taugu, protože to vypadá, že dokážeš moje myšlenky vytahovat přímo z hlavy.“

Kubar se znovu zasmál. „Kdybych nedokázal takové věci, nikdy bych nežil tak dlouho, ani bych nedobyl svět. Dobyvatel musí znát svoje nepřátele, ale musí vědět ještě více, musí znát myšlenky svých přátel a do jaké míry jim může věřit.“

„Teď určitě přemítáš nad tím, co se dělo s tím jedem a jak jsem se jenom mohl napít ze sklenice, kterou mi donesla moje družka předtím, než jsem se odebral do hor k meditacím.“

Zergh mohl jenom přikývnout hlavou.

Kubar se znovu usmál. „Je legrační, že se to stalo jenom před třemi dny. Tři dny a to, co můžeme nazývat před čtyřmi tisíci let. Nyní se řítím do jiného světa, nikoliv jako mrtvý muž, ale pořád živý, připraven na další dobrodružství.“

Kubar zavrtěl hlavou a jeho hříva polehoučku zašuměla. „Měl bych ti být vděčný. Samozřejmě, že je mi ctí, když se dozvídám, jaké místo mi historie přidělila. Ale nepřemýšlel jsi prostě někdy o tom, že bych mohl být vším tím válčením a dobýváním unaven?“

„Ale ty jsi dobyl celý svět a sjednotil nás,“ odpověděl Zergh. „Jaké další činy by pro tebe mohly znamenat výzvu?“

Kubar se na něj podíval a usmál se. „Vrátím se k tomu, o čem jsem zrovna hovořil. Řekl bych, že tu sklenici s jedem jsem očekával a vypil jsem ji tak jako tak.“

„Proč?“

„Snad jsem byl už unaven.“

Zergh se na něj podíval jako by nevěřil.

„Nebo to byl možná test loajality. Asi víš, že jsem rád dělal takové věci, jako je test důvěry a v ten okamžik jsem se prostě zmýlil. Ale ne, nedokázal bych lhát sám sobě. Víš, zrovna jsem dosáhl svého největšího triumfu, sjednocení bylo dokončeno a já jsem věděl, že Rada dokáže vše řídit sama, když se z tohoto světa odporoučím. Tak jsem přemýšlel o slovech Lagaty, našeho největšího válečníka a básníka zároveň, který tvrdil, že je sice

dobře, když po sobě člověk zanechá na světě výraznou stopu, ale ještě lepší je znát dobu, kdy je třeba odejít. Pak ta stopa může zářit ještě výrazněji.“

Kubar se na moment odmlčel, jako by se mu přetrhla nit myšlenek. Zergh si přál říct něco v tom smyslu, že má pravdu, že zmizel v pravý okamžik, že se stal mučedníkem sjednocení a že jej takto završil. Legenda o něm byla vyprávěna od té doby nesčetněkrát. O tom, jak Kubar Taug dokázal sjednotil svůj národ a když byl jeho úkol splněn, vrátil se k Neviděnému světlu. Ale Zergh cítil, že takováto slova jako pochvala by pro někoho tak významného, jako byl právě Kubar, byla pouhou otřepanou frází.

Kubar se podíval znovu na Zergha a usmál se. „Tak mi pověz, jak jim říkáte?“

„Lidé.“

„Ano, lidé. Ale většina hovoří o tom jediném, o Alexandrovi.“

„Řekl jsi mi jak, ale nehovořil jsi o důvodech. Proč?“

Aldin ze svého kavalce poplašeně vstal a našel Alexandra, jak sedí na pelesti své postele a směje se na něj rezervovaným, tajemným úsměvem.

„Měl jsi ještě odpočívat. Tvé tělo ještě není zcela zotavené.'„

„Předpokládám, že moje jméno přežilo tisíciletí právě proto, že jsem si nedopřál odpočinku. Nemáme moc času, Aldine. Bohové nám poskytli spánek, aby nás mohli připravit o naši slávu. Spát znamená být mrtvý.“

Aldin zavrtěl hlavou a otočil se k obslužné jednotce, navolil kávu a nabídl také Alexandrovi.

Aldina překvapilo, jak rychle se ten muž dokázal přizpůsobit technologickému šoku a přijal různé počítače a roboty kolem sebe za samozřejmost doby s nedočkavou zvědavostí. Alexandrovi dělal malý problém jazykový implantát, protože helénsky pohrdal používáním jiného jazyka než toho svého. Ale praktičnost této věcičky jej nakonec přesvědčila. Přijal rovněž vysvětlení časoprostorových přesunů, to vše s pouhým pokrčením ramen. Jasně tak vyvrátil tvrzení a znepokojení několika Kohů, že šok z bezprostředního okolí ho pro hru učiní nepoužitelným.

Možná, že největší zdroj Aldinova zájmu bylo naučit Alexandra, jak používat historickou knihovnu a pak sledovat, jak Alexandr čte řádky, popisující jeho vlastní život. Jeho zuřivost nad Plutarchovými směšnými bajkami o jeho alkoholismu a prostopášnosti dlouho lomcovala celou lodí.

A Aldin jej za to mohl vinit jenom málo. Sám přemýšlel nad tím, jak by se v okamžiku, kdy zjistil, že jeho činy byly dějinami překrouceny a po celá staletí považovány za skutečnost, zachoval on.

„Takže nyní se tvoje otázky přesouvají směrem k budoucnosti.“

„Neexistuje nic jiného, než budoucnost, Aldine. Ačkoliv vím, že ty a další polobozi tvé doby mě považují za zajímavého, tak pochybuji, že jsi ses zamotal do problémů tohoto drobného podvodu a přemístění jenom pro svoje vlastní potěšení. A můj strážce mi sdělil, že jsme byli pronásledováni někým nebo něčím, z čeho jste měli evidentně strach i vy.“

Aldin cítil, jako by se Alexandrovy oči zapichovaly přímo do jeho těla. Byl to pohled, hledající pravdu a nebylo zbytí, nedalo se z toho vykroutit, protože ten muž by poznal, kdyby nehovořil pravdu.

„Byl jsem za tebou poslán, abych tě přesunul na jiný svět, kde zuří válka.“

„Jsem sice polichocen vaším zájmem o mne, ale opět se musím ptát, proč zrovna já. Proč ne někdo z vaší vlastní doby?“

„Právě proto, že jsi to ty, Alexandře. Kdybys dokázal vyčárovat Hektora z prachu, aby bojoval po tvém boku, neudělal bys to?“

Alexandr se usmál, když zmínil toho hrdinu a navzdory pokusu vypadat lhostejně bylo zřejmé, že byl takovýmto srovnáním poctěn.

„Takže vy byste si přáli pro vaši válku Hektora, je to tak?“

Aldin pomalu přikývl a řekl: „Beru tě do takového království, jaké před několika tisíci lety obklopovalo světy ve vesmíru. Je to místo osídlené jednou z nejstarších ras, která je nám známá pouze jako První poutníci. Má se za to, že někteří z nich pobývali na Zemi před deseti milióny let a hráli velkou roli ve zrození člověka a také Gavarnianů.“

„Gavarnianů?“

„Za chvíli. Nejprve mi dovol ti vysvětlit, kdo to byli První poutníci. Měli takovou moc, že pro své vlastní pobavení dokázali dokonce stavět světy a to takovým způsobem, jakým vy jste stavěli města. Jeden takový svět vybudovali ve tvaru prstence - prstence tak velikého, že povrch stovky Zemí by vyplnil jenom jeho malou část...“

Alexandr byl potichu a pozorně naslouchal Aldinově každému slovu.

„Dvacet pět tisíc let uběhlo od doby, kdy tento svět objevili lidé, ale byl

prázdný, nebo tam alespoň nebyl žádný inteligentní život. První poutníci jej zřejmě pouze vybudovali a pak své dílo opustili a pokračovali dál.“

„Proč?“

„To nevíme. Nikdy jsme je neviděli, ani Dozorci je neviděli...“

Aldin se zarazil, protože si nepřál dostat se k tomuto tématu.

„Je to snad něco, o čem bys rád, abych nevěděl?“

„Nuže, nemusíš vědět o všem, tohle je něco z nejméně důležitých témat, řekněme.“

„Nebudu tě nutit. Pokračuj dál.“

„Prostě a jednoduše takový prstenec postavili a pak zmizeli. Jak jsem říkal, ti kdo se na tomto místě usadili, ztratili během Velké války kontakt s ostatními světy. Vlastně až v nedávné době jsme tyto lidi objevili znovu, ale jejich moudrost a znalosti zmizely, až na ty nejzákladnější věci. Jak bych to jenom řekl, jsou takoví nějací...“

„Chceš říct primitivní, jako v mých dobách.“

„Nechtěl jsem to mínit jako urážku,“ ozval se Aldin.

„Já to ani tak nebral. Samozřejmě bych byl blázen, kdybych si myslel, že lidé po mé smrti přestali myslet. Samozřejmě, že pokrok musel pokračovat.“

„Takže to, co jsme našli, byla velice neuspořádaná civilizace, lapená ve věčné válce s rasou vetřelců.“

„Vetřelců?“

„Aha, zapomněl jsem ti vysvětlit něco, o čem jsme mluvili dříve. Vzpomínáš si tedy na to, jak jsem mluvil o Gavarnianech?“

„Ano.“

„Mají inteligenci lidí, ale nejsou to lidé.“ „Chceš tím říct, že to je jiná rasa? Jiná stvoření?“ zeptal se Alexandr a udělal na chvíli pauzu, na tváři se mu zračil údiv. „Vždy jsem doufal, že za Bactrií bych mohl taková stvoření nalézt a nyní to konečně přišlo.“

Aldin potřásl hlavou a usmál se. „Pokud jde o boj, o kterém jsme se zde bavili, tak je skoro nemožné je porazit. Chodí jako lidé a mluví jako lidé, ale jejich zjev je horší, než zjev vlka.“

Alexandr se na něj zvídavě podíval, jako kdyby Aldin protahoval okamžik odhalení pravdy. „Pokud jde o boj? Co tím máš na mysli?“

„Jednoduše to, že válka na tomto prstencovém světě je stejná, jakou ji znáš ze svých dob. Meč, luk a oštěp.“

„Takže tam neplatí žádný z vašich nových objevů a strojů? Jak je to možné? Člověk vždycky hledal nové způsoby, jak vést válku. Můj otec a Dionýsus ze Syrakus toto zjistili a využili svých znalostí k postavení strojů, které jsou schopné ničit. Proč nejsou vaše stroje v této válce použity?“

„Ani my, ani Gavarniané jsme o té válce vlastně až do nedávná nevěděli. Měl bych tedy ještě říct, že zde existuje další - třetí - rasa, které říkáme Dozorci. Ti válku prostě zakázali a proto zabraňují použití nových strojů v tomto konfliktu, i kdybychom chtěli.“

„I kdybyste chtěli?“

„Proč bychom to totiž měli dělat? Naše stroje by pouze posloužily k tomu, aby vyvolaly masové vraždění a ničení. Mnohem lepší je nechat ty dvě rasy se vypořádat se svými problémy těmi prostředky, které mají k dispozici.“

Alexandr se usmál, jako by za těmi Aldinovými slovy cítil nějaký skrytý úmysl. „To je zajímavější, co?“

Aldin mlčel.

„Tak proto jste pro mě doletěli přes celá ta staletí. Chcete, abych tu válku dovedl k úspěšnému konci.“

„Přesně tak.“

„Ale já jsem pro ně cizinec. Proč by mě měli přijmout?“

„Ti lidé nejsou válečníci a nejsou ani dobře organizovaní. Muž jako ty by mohl být schopen nalézt způsob, jak je dát dohromady a brzy se prosadit.“

„Zajímavá výzva. Takže bez titulu, jména, nebo armády si mám prorazit cestu k vítězství a slávě.“

Aldin pokrčil rameny. „Ti lidé na planetě znají tvou minulost a ve skutečnosti obdivují i svůj vlastní starodávný původ. Pokud bys je dokázal přesvědčit o tom, kdo jsi, bylo by to mnohem lepší.“

„To zní jako nápady šílence,“ řekl Alexandr chladně.

„Ale je to fantastická výzva.“

„Ty budeš se mnou?“

„Jakmile tě vysadím na kruhovém světě, tak ti, kterým říkáme Kohové, zakáží jakýkoliv kontakt s každou z bojujících stran. S vámi i Gavarniany. To bude ta výzva.“

„Výzva je vždy bezpečnější, Aldine Larici, pokud ji nemusíš čelit právě ty.“

„Takže odmítáš?'

„To jsem neřekl, ale je to složitý problém. Předpokládám, že ten malý stroj, který jsi do mě dal, mi pomůže s jazykem. Ale co zvyky těch lidí?“

„Vysadíme tě blízko horského kmenu, který je velmi podoben vašim Makedoňanům. Ve skutečnosti to jsou potomci lidí, kteří žili severně a východně od Makedonské říše. Ale legendy o tvých skutcích jsou jim dobře známy.“

„Pořád si myslím, že jsi blázen. Proč bych to měl dělat?“

„No, existuje tu přece jenom ta rasa Gavarnianů a také lidská čest, kterou je potřeba pozvednout. Jak víš, právě nyní jeden z Gavarnianských vůdců, který je stejně slavný jako ty, bude vysazen na druhé straně konfliktu. Pokusí se zorganizovat a vést svou rasu proti lidem z druhé strany světa. Lidé budou mít výhodu tvého vedení a Gavarniané budou mít výhodu v brutální síle. Na jednoho Gavarniana musí být díky jeho síle obvykle dva až tři lidé, aby jej dokázali porazit.“

Aldin doufal, že samotné toto místo Alexandra vtáhne do děje a proto ani nemusel dlouho čekat na odpověď.

„Pověz mi něco o tom Gavarnianovi, kterému budu muset čelit.“

„Orbitální vyrovnám s Kolbardem je hotovo, aktuální pozice je na obrazovce.“

Aldin se odvrátil od ovládací konzole a podíval se na tři osoby stojící za ním.

Tia se pokusila vypadat lhostejně, ale i někdo tak unavený, jako byla právě ona, nemohl být netečný k tomu, před čím právě stah.

Jejich orbitální dráha směřovala podél obvodu Kolbardu. Dvě bariérové

stěny několik stovek kilometrů vysoké obkružovaly paralelně každou hranu prstence, uzavírajíce atmosféru oblasti. Jak se přibližovali k bariéře, Aldin přikázal lodi směřovat ke středu prstencové oblasti. Přelétli stěnu a pod nimi se objevil modrý a zelený svět, jako kdyby pluli nad bohatou planetou obklopenou pruhem světla, který se oběma směry nekonečně pnul.

„Na zádech želvy," zamumlal Alexandr, „která spočívá na zádech slona, jenž se veze na hřbetě lva."

„Co to znamená?" zeptala se Tia.

„Ach, ale jenom jeden z našich učitelů se nám takto pokusil vysvětlit, na čem stojí svět**..."** Jeho slova se vytratila a on zavrtěl hlavou, ohromený zmatkem.

S neznatelným zabědováním a nadávkou na zlé čaroděje, se Parmenion otočil od pohledu, který se před nimi otvíral.

„Vojáku, viděl jsem tě stát u Gaugamely proti perským válečným vozům, tak proč tě takový pohled dokáže rozházet?"

„Tomu jsem rozuměl, mohl jsem s tím bojovat. Ale tohle je jako zásah zlé magie." Zašilhal po Aldinovi, jako kdyby měl roztáhnout křídla a z jeho úst vyšlehnout oheň.

„Myslím, že uvidíš ještě mnohem více," poznamenal směrem k němu Aldin, pak se otočil zpátky k Alexandrovi.

„Jsi připraven na cestu dolů?"

Alexandr pokrčil rameny a usmál se. „Tak nějak to chápu jako dar, který mi bohové poskytli. Je to šance dokázat, že jsem tím, kým opravdu jsem. Bez mého otce, který by vytvářel základy mého úspěchu. Vybudovat impérium od nuly, jako to učinil on, to je skutečně veliká výzva. Jsem připraven."

Aldin se nemohl zdržet úsměvu. Zato Parmenion se netvářil šťastně vůbec.

„Ale co já?"

„No ty tady s námi přeci zůstaneš," odpověděl Aldin.

„Nemohu jej nechat jít dolů samotného. Chci říct, že to prostě není správné. Jsem jeho věrný strážce."

Aldin se obával, že tohle by mohl být problém a pokusil se

argumentovat.

„Gavarnian přistává také sám. Nebylo by to fér, kdyby Alexandr měl pomocníka.“

„A navíc jsi schoval můj meč, ty špinavý neřáde. Kdybych ho měl teď v rukou, tak bych tě...“

„Dost.“ Alexandr vykročil o krok vpřed, položil Parmenionovi ruku na rameno. „Bylo by příjemné mít s sebou alespoň jednoho svého krajana. Nedalo by se to nějak zařídit?“

Aldin pokrčil rameny a všechny je vyhnal z místnosti. Věděl, že Zerghova loď již byla na cestě, na opačné straně bariérové zdi prstence. Teď, když byli oba na svých pozicích, zahájí Corbinův signál hru.

Přepnul komunikaci na Gavarnianský kanál. „Aldin Zerghovi. Jsi připraven pro vysazení?“

„Tak tohle bude ta nejsnadnější sázka, na kterou se dá vsadit, Aldine,“ ozval se Zergh svým nevrlým hlasem. „Kubar je ještě lepší, než jsem si dokázal představit. Máš zájem si vsadit jen tak trošku mezi námi?“

„Řekněme deset tisíc katarů?“ nabídl Aldin.

Chvilka váhání. „Ujednáno. Tak co to vlastně chceš?“

„Jenom malý návrh,“ začal Aldin. Náhodou a zcela bezděčně jsem vzal s sebou taky jednoho strážce. Xsarnovi předložím úplný záznam toho, co se stalo, pro ověření. Zajímalo mě, jestli jsi měl stejný problém a pokud ano, možná bychom mohli pro každého našeho hrdinu mít společníka.“

„Díky bohu. Mám tady napůl šíleného kopiníka. Musel jsem ho zamknout, aby se na mě nevrhnul pokaždé, když jsem před Kubarem neměl náležitý respekt.“

„Tak dohodnuto?“

„Dohodnuto. Vysadíme je během jedné hodiny. Oznámím Corbinovi, že je všechno připraveno.“

Parmenionův počáteční entusiasmus vzal za své, když mu Tia nejjednodušším způsobem vysvětlila, jak teleportační systém pracuje. Podíval se pokradmu na Alexandra a pokusil se zamaskovat svoje obavy.

Aldin přišel k Alexandrovi a nabídl mu svou ruku. Alexandr ji přijal a pevněji sevřel.

„Nechť tví Bozi dohlížejí na tvé kroky a přinesou ti slávu.“

„Ano, sláva.“ Alexandr se znovu usmál. „Celý svět. Jenom doufejme, že bude souhlasit s mými metodami.“

Tia vešla do místnosti z komunikačního centra a přikývla. Právě byl vydán signál.

S pokynem ruky se Aldin otočil a aktivoval teleport. Světlo zablikalo, ozval se krátký třesk a oba dva cestující zmizeli.

Aldin stál chvíli tiše, cítil se unaveně trochu provinile, že k Alexandrovi nebyl více upřímný a nevysvětlil mu skutečný motiv, který jej přivedl na Kolbard. Ale to už vlastně nebyla jeho věc. Byl čas, aby se vydal na novou Corbinovu jachtu, která kotvila u jedné ze sto kilometrů vysokých věží řídících na prstencové planetě počasí. Ta hra mohla trvat rok nebo více, ale už nyní se sázky jenom hrnuly.

Kapitola pátá

„Mám strach, pane.“

Alexandr se otočil na Parmeniona a usmál se. Aldinova loď byla už dávno pryč a oni celé hodiny stoupali k vysokému hřebenu hor. Parmenion lapal po dechu a pot se mu po těle jenom řinul, smáčel mu tuniku a kožený pancíř.

Alexandr se na chvíli zastavil, aby se zhluboka nadechl a vydechl. Pociťoval přitom skutečný zázrak. Už dlouhou dobu, od chvíle, kdy mu šíp při jedné z bitev roztrhl plíce, mu dělalo dýchání obtíže. Aldinovy zázračné přístroje jej však nějakým zázrakem dokázaly zcela uzdravit a alespoň za to mu byl vděčný.

„Čeho se bojíš, Parmenione?“

„Podívej se na slunce, pane. Vůbec se nepohybuje. Proto se nehýbá ani čas a my jsem tady navždy uvězněni.“

„To je zajímavá logika. Zní jako euklidovská logika. Ale pamatuj si, že my nekráčíme po našem světě, ale po jiném, takže se neboj.“

„Kráčíme po jiném světě,“ zamumlal si Parmenion, „a on mi říká, abych se ničeho nebál.“

Alexandr se znovu podíval do slunce. Bylo tak divné - bylo to slunce, ale jiné. Světlo bylo ostřejší, trošku bělejší, pomyslel si. A znovu musel zápasit se svým vlastním strachem.

Byl společníkem strachu. Ostatní nikdy nevěděli, nikdo z nich nikdy nevěděl a on by jim nikdy ani neřekl, jaký strach vždy ve svém vlastním srdci cítil. Ale samozřejmě, nikdy by jim to říci ani nemohl, protože opak musí být součástí jeho legendy - Alexandr, který se nikdy nebál. I zde na planetě, kterou lidé nazývali Kolbard - celou nekonečnost daleko od domova.

Ale co je vlastně nyní doma? Co dělá Roxana, nebo nenarozený potomek? Jeho mysl pátrala minulostí, překlenutou vlastní smrtí v komnatě babylónského paláce.

Musel se svým vzpomínkám skoro usmát. Byli to vlci, vyhladovělí vlci, kteří se jako odpoutaní od řetězu postavili do cesty každému, kdo by bránil

rozkvětu jeho slávy a uskutečnění snů. A nakonec je zpoza clony svého komatu slyšel, jak se otočili jeden proti druhému, rovněž jako vlci, kteří přišli o vůdce smečky. Udělali by to všechno znovu, dokud by nebyl ustanoven nový vůdce, který by je sjednotil.

Ale teď z nich všech zbyl jenom prach, jména jenom se stínem jeho vlastní slávy.

Od té doby uběhlo pět tisíc let. Zavrtěl nevěřícně hlavou, cítil se udolán vlastními myšlenkami. *Pět tisíc let.* Znovu se podíval na oblohu, jako kdyby tam odněkud mohl zahlédnout svůj svět a znovu získat rovnováhu a pochopení všech *proč,* která se za tu dobu stala.

Pět tisíc let. Ten tlouštík, Aldin, mu řekl, že všechno se nyní děje 150000 světelných let daleko. Pokusil se mu dokonce vysvětlit, co ta čísla a slova znamenají, ale pro Alexandra to nemělo význam. Jako obvykle zatlačil tu myšlenku do pozadí. Kdykoliv se před ním objevilo něco, co nedokázal pochopit, chvíli se myšlenkou zabýval, ale když nepřicházela odpověď, odsunul ji ze své paměti, dokud se neobjevil na místě nebo v době, která mohla řešení takové otázky napomoci.

Nyní se před ním objevila mnohem bezprostřednější starost. Nové dobrodružství začínalo a on chvíli přemýšlel o všech těch neobvyklých okolnostech. Jaká byla skutečná příčina toho, co Aldin činil? Jistě, zájem o jeho osobu musel být jenom součástí. Pravým důvodem bylo jistě něco jiného. Cítil, že jím však nebyl úkol sjednotit lidi na této planetě a vést je proti nájezdníkům. Kdyby Aldin a polobozi zvaní Kohové chtěli, tak by se vylodili na této planetě se vší pompou a fanfárami a vyhnali by barbary během nekouká dní. Ale místo toho jej tady pod rouškou tmy vysadili, jako by si Aldin přál, aby to nikdo nikdy nezjistil. Ale to také nebyl vlastní cíl.

Alexandr na chvíli zpomalil svůj krok a prohlížel si kopce kolem. Země nebyla ani trochu podobná Bactrii. Vysoké hory byly mírně zalesněné a na vrcholech posypané sněhem. Svěží vzduch, čistý jako v Bactrii, ale nikoliv tak žhavý a vlhký jako v Babylóně. Přímo před ním se tyčila hora vysoká tak, že si to nikdy ani nedokázal představit. Vysoká jako monstrum, rostoucí přímo do nebes, přející si dosáhnout toho podivného slunce. Aldin mu vysvětloval, že hora se používala jako přístav pro velké lodi, které pluly po nebi a také jako věž pro chlazení vzduchu a vyrovnávání teploty. Podobné hory se prý rovněž vyskytovaly na druhé straně prstence.

Taková věc byla však mimo Alexandrovo chápání a proto pouze doufal, že První poutníci, jak je nazval Aldin, byli skutečně bozi, nebo alespoň

jejich děti. Jak sledoval obrovitou horu, nazval ji v duchu Olymp.

Aldin mu řekl, že k ní místní obyvatelé shlíželi jako ke svatému místu a že jí obklopovalo deset nebo více vesnic. To, co vypadalo jako malý kousek odsud, však bylo ve skutečnosti padesát mil daleko. Byla to věrná replika první hory a poté následovaly ve stejných odstupech ještě další čtyři. Aldin tvrdil, že v oblasti kolem prvních tří věží žilo několik stovek tisíc obyvatel. Ale daleko za ní, na severním okraji prstence, byla pouze bída a zmar, nežilo tam nic, kromě několika poustevníků nebo banditů. Další tři věže se nacházely v oblasti obývané stvořeními, kterým Aldin říkal Gavarniané. Podíval se na chvíli tím směrem a doufal, že uvidí náznaky přítomnosti jejich hlavního města na pobřeží oceánu, směrem, který jeho smysly považovaly za západ. Z takové vzdálenosti mohl vidět pouze lesk oceánu, zastíněný vysoko plovoucími mraky, které se pomalu vlekly po obloze od tří vzdálených věží.

Stovky mil odtud, pravděpodobně východním směrem, kterým se vydali, se objevila růžová stěna, která dosahovala téměř k nebi. Aldin Alexandrovi vysvětlil, že stěna se vytvářela v pravidelných obdobích, jinak by větry vznikající na ohromných otevřených plochách mohly být příčinou vzniku takového počasí, které by bylo mnohem horší, než s jakým se Alexandr setkal na otevřených pláních střední Asie.

Když si znovu uvědomil co se mu přihodilo, vzrůstal v něm nepříjemný pocit, který však jeho disciplinovaná mysl odsunula stranou. Pokud by se jej přece jenom kdy zmocnil strach z neznámého nebo z nebezpečí, nikdy by nemohl převzít vládu impéria, ani by na tomto světě nemohl vybudovat impérium nové. Podíval se přes rameno k západu a uviděl stejnou stěnu, která ale směřovala od jihu k severu. Najednou mu připadala mnohem blíže.

Svět, na kterém se nacházel, byl zakřiven spíše vzhůru než dolů a proto horizont nemizel. Parmenion byl tím pohledem zprvu vystrašen, ale již si na to pomalu zvykal. Musel, jak zjistil -jinak by se zbláznil.

Není to dobrá země pro falangu, zjistil Alexandr. Byla drsná a hornatá, protkaná úzkými roklemi a strmými vrcholy holých skal. Aldin mu řekl, že krajina se v této oblasti velmi měnila, protože První poutníci měli zcela evidentně zálibu tvořit zemi bez logiky a vedeni pouze svými rozmary sázet v divokém zmatku jeden kus země vedle druhého. Jediný den pochodu na jih by je přivedl do otevřených plání plných neuvěřitelného bohatství. Ty však byly obsazené někým jiným, proti komu měl vést místní lid.

A poté jej ohromná další myšlenka, jejíž hloubku si s hrůzou

uvědomoval: on sice jeden svět dobyl, ale První poutníci podobný svět dokázali postavit.

„Pane, poslouchej!“ ozval se Parmenion za jeho zády.

Alexandr otočil hlavu a ze strany na stranu se rozhlédl naslouchaje všemu, co se kolem dělo. Pak to uslyšel - vzdálený zvuk, o kterém si nemohl být jistý, jestii ho skutečně slyšel, nebo si ho vymyslel.

Podíval se na Parmeniona a očima jej žádal o potvrzení.

„Znít to jako výkřik,“ zašeptal Parmenion. „Lidský výkřik.“

Alexandr pokrčil rameny a začal sundávat luk, který mu Aldin dal. Po chvíli jej vyzkoušel. Zdál se být dobrý jako scythijská zbraň, možná ještě lepší, protože byl vyroben z kovu, pravděpodobně z kalené oceli. Znovu musel zavrtět v údivu hlavou.

Vytáhl z toulce šíp a podržel jej na prstu, aby vyzkoušel jeho rovnováhu. Byl lehoučký, na konci opatřený čtyřmi zpětnými háčky. Taková přesnost, pomyslel si Alexandr. Kolik by asi stálo vyrobit takovou zbraň v Makedonii.

„Půjdeme?“ podíval se Alexandr na svého průvodce s úsměvem.

„Ale pane, není to přece náš problém.“

„Ale je, Parmenione. S těmi lidmi se dříve nebo později musíme setkat. Vytáhni meč, pokud ti ještě nezrezl a pojď se mnou.“

Řekl to s mírným sarkasmem v hlase a zahanbený Parmenion se rychle vydal za svým králem.

Nikdy jsem si nepomyslel, že takto povedu svou jednočlennou armádu, usmál se Alexandr v duchu. Ale někde se začít musí, tak proč ne tady? Jak zjistil, tak čím skromnější začátky, tím větší sláva na konci. Pokud přežije.

Přežít -již teď byl legendou, jak si přál. Tohle dobrodružství bylo pouhou odměnou navíc, jako kdyby se bohové rozhodli postavit jej před ještě větší a obtížnější výzvu. Možná to tak bylo, bohové ho dále zkoušeli. Nad tou myšlenkou se musel usmát.

Pokud tomu tak mělo být, tak doufal, že je nezklame.

Jak se Alexandr přibližoval k vrcholu kopce, křik byl stále hlasitější. Přikrčil se k zemi a opatrně se přiblížil k linii hřebenu, pohybujíce se od balvanu k balvanu.

Znovu se ozval výkřik. Tento byl vysoký a naplněný panikou a hrůzou. Náhle si uvědomil, že vstupovat do boje stylem, kterým se přikrádá zloděj, nebylo hodné krále. Postavil se a vyrazil kupředu, jako kdyby jen díky jeho pouhé přítomností cosi zlého na druhé straně mělo strachem zmizet.

„U všech bohů!“ vykřikl Parmenion.

Alexandr znovu ucítil v hlase svého společníka strach. Stejně ho cítil i ve své duši. Ale nyní to nebylo jako dříve. Alexandr se vždy obával svého otce, alespoň na počátku a teď se obával své chyby. Nikdy se ale neobával boje. Teď však ano.

Výkřiky byly lidské, to bylo jisté a byly zachváceny panikou. Důvodem těch výkřiků bylo něco, co v jeho očích připomínalo noční můru.

To stvoření se trochu podobalo vlkovi. Bylo i nebylo lidské. Bylo takové, jako by tato dvě stvoření někdo spojil dohromady do jedné bezbožné bytosti. Tvor jel obkročmo na něčem, co vzdáleně připomínalo nezkroceného koně.

Na podobném koni bylo usazeno dalších půl tuctu těch tvorů a Alexandr mohl slyšet jejich, jakoby triumfální řev. Každý z nich měl u sebe oštěp a jeh bok po boku, zbraně skloněné k zemi. Jeden z nich nesl pod paží lidskou bytost, která byla právě zdrojem oněch výkřiků.

Alexandr zjistil, že ty výkřiky nebyly známkou bolesti, ale vzteku. Byla to žena, která řvala kletby na muže, kteří v dáli utíkali. Pak si uvědomil, že rozumí tomu, co ta žena křičí, i když to nebylo řecky nebo persky, ani v žádném dialektu, který znával. Aldinův implantát vykonal dobrou službu a proto Alexandr rozuměl každému slovu a rozuměl i strachu v hlase mužů, kterým žena spílala.

Před jejími únosci utíkalo na půl stovky mužů, všichni zachváceni panikou, odhazujíce své rozviklané oštěpy, aby se dokázali dostat z dosahu příšer co nejrychleji. To všechno Alexandr zahlédl v krátkém okamžiku. A také okamžitě pochopil, co musí učinit.

Ještě jednou natáhl svůj luk, aby otestoval jeho kvality. Sáhl do toulce a vytáhl jeden z těch báječných šípů. Usadil jej do luku, znovu natáhl a vystřelil na jednu z příšer.

Věděl, že to byla vlastně jenom zkouška. Ten okamžik však rozhodl o tom, že stvoření svůj hněv obrátí ihned proti němu.

Šíp vyletěl — jako blesk na svou smrtící cestu. Jedno ze stvoření zasáhl

do zad a propíchl cosi, co vypadalo jako pancíř. S vysokým pronikavým výkřikem se jezdec naklonil kupředu, zásahem zvednut ze sedla. Koni pod ním se podlomily nohy a svezl se na stranu.

V tu chvíli už byl na cestě druhý šíp, zacílený. Ten zasáhl druhé stvoření nízko do zad, ale měl na něj stejný účinek. Ostatní si konečně uvědomili, co se děje, zpomalili jízdu a otočili se**,** aby čelili neviděnému trýzniteli.

„Myslím Parmenione, že bys měl tasit svůj meč a připravit se na kavalerii.“

Pokynu nebylo potřeba, protože Parmenion již tasil. V druhé ruce držel oštěp, postavil se po boku Alexandrovi a poklekl na jedno koleno. Oštěp zapřel do země, takže pokud by se našel kůň dost bláhový na to, aby se k němu přiblížil, napíchl by se na hrot.

Parmenion se třásl strachem. Stál sice již v mnoha bitvách, proti mnoha jezdcům, ale nikdy proti koni, který byl tak strašně vysoký.

Na cestu se vydal třetí šíp, ale minul svůj cíl, protože když Alexandr vystřelli, bytost se na svém koni sklonila. Šíp zmizel v dáli.

„Pane, jeden z nich má také luk,“ vykřikl Parmenion a Alexandr náhle zjistil, že jeden z tvorů se zastavil a právě vytahoval svůj luk.

Další šíp. Tento skoro vymrštil jednoho z tvorů ze sedla, až mu luk vypadl z rukou na zem.

Zbývající tři bytosti na vteřinu zaváhaly, jedna z nich, která vezla zajatkyni, ji pustila na zem, aby s hromovým spíláním mohla svého koně vést proti nebezpečí.

„Podívej, podívej, jak je pomalý,“ zajásal Alexandr. „Působivý, ale strašně pomalý. Sloni Pontuse byli mnohem horší.“

Stvoření napřáhlo svůj oštěp, nastavilo svůj štít jako ochranu a vyrazilo vpřed. Celou tu dobu ze sebe vydávalo ječivý skřek, ze kterého vstávaly vlasy hrůzou na hlavě.

Alexandr zasunul do luku další šíp, ale pak poodešel několik kroků vpřed a zastavil se jenom kousek od hrotu Parmenionova oštěpu.

„Pane, střílej,“ vykřikl Parmenion. „Můžeš dostat jednoho nebo dva, než se k nám přiblíží!“

„Chci se na to dívat,“ řekl klidně Alexandr. „Je to skoro krásné.“

„Pohled na naši prolitou krev nebude tak nádherný, ani v nejmenším.“

Ale Alexandr jej ignoroval, uchvácen pozoruhodným okamžikem. Stvoření dorazilo blíž, nyní stálo mezi třásněmi, které splývaly dolů z okraje sedla koně, který se teprve nyní zblízka zdál skutečně impozantní, i když bylo zřejmě, že se nedokáže pohybovat rychleji, než cvalem. Hrudní pancíř jezdce vypadal celkem kvalitně, ale nebylo to nic jiného než obyčejný kožený kabátec.

„Pane, prosím, zastřel jej!“

„Ještě chvíli.“

Stvoření se stále blížilo, takže kromě řevu jezdce bylo nyní slyšet i funění koně a chrastění jezdcovy výstroje. Tvor, jako by cítil, čemu je nucen čeht, se v sedle postavil, aby ukázal svůj vzdor.

Alexandr zavrtěl hlavou a poté natáhl luk. Jeho protivník zvedl svůj štít, aby si chránil bok a tvář.

Luk zasvištěl a řev ustal. Kůň nyní už bez jezdce procválal kolem Alexandra. Zastavil se až o pár metrů dál, jako by chtěl sledovat boj, který se tu ještě bude odehrávat.

Alexandr se podíval na zbývající dva bojovníky, kteří potichu sledovali probíhající boj. Vykročil tucet kroků vpřed a odhodil svůj přehoz stranou, aby ukázal své bronzové a stříbrné brnění a nechal je zazářit poprvé v odrazu světla slunce jiné planety.

„Jsem Alexandr, známý jako Veliký. Syn Filipův, kdysi vládce poloviny známého světa.“

Odložil svůj luk a tasil meč, který mu dal Aldin. Cítil, že je krásně lehký, dobře vyvážený, lepší, než se kdysi cokoliv dalo získat u aramejských zbrojířů. Uvědomil si skutečnost, že Aldin dal na čepel vygravírovat všechny jeho tituly a jména, místa všech jeho největších vítězství. I po pěti tisících let si to dějiny pamatovaly. Ještě se na okamžik pokochal pohledem na to, jak meč zářil ve světle a znovu pozdvihl zrak k nebesům. Pak se otočil ke zbývajícím protivníkům. Jeden z nich stál vzpřímený ve třmenech a držel napřažený oštěp. Jeho pokřiky unášel vítr a Alexandr si všimnul, že ten tvor mlmá! k němu, ale slova pro něj nic neznamenala. Byl zklamán, že Aldin se o tohle nepostaral.

Předpokládal, že to byla součást celé té výzvy a v odpověď se vydal k nepřátelům, směrem z kopce. Jakmile se však dal do kroku, oba dva

bojovníci se otočili a ujížděli pryč.

Když dosáhli hřebene protějšího kopce, na moment se otočili a pak konečně zmizeli za obzorem.

„Pane, to byly nádherné výstřely. Ale co to bylo za ďábla?“

Parmenion popošel k jednomu z mrtvých těl a Alexandr se k němu připojil. Šíp projel krunýřem jako máslem a snadno prorazil jezdcův hrudník. Nechápali sice s čím to vlastně před chvilkou bojovali, ale Alexandr věděl, že odvaha byla bezpochyby jednou z vlastností, které tato stvoření měla dostatek. Bojovníci věděli, že je čeká smrt, ale přesto ujížděli stále kupředu, zvednuti v sedlech, dokud je nesrazil Alexandrův šíp.

„Jestli je tohle to, čemu zde budeme muset čelit, pak máme bezpochyby hrozivé nepřátele.“

„A jestli tihle zbabělci jsou těmi, které budeš, pane, muset vést,“ zamumlal Parmenion a ukázal směrem, kterým utekl hlouček mužů, „pak vás bezpochyby čeká moře práce.“

Alexandr poklekl k jednomu z tvorů. Byl o polovinu vyšší než on, od hlavy až k patě pokrytý jemnou černou srstí. Znovu měl pocit, že se dívá na člověka, ale byl to člověk jenom napůl a napůl to byl vlk. Vzal ho za stále ještě teplou ruku, prozkoumal jeho prsty, které byly skoro jako lidské, kromě neobvykle dlouhého palce, který mu rostl na opačné straně dlaně.

Podíval se do bojovníkovy tváře. Oči stále otevřeny, orientálního vzhledu. Uši skoro na vrcholu hlavy čněly z obou stran kožené helmy. Pancíř byl udělán kvalitně, ale rozhodně to nebyl kov, všechno bylo kožené. Alexandr se dotkl jeho víček a zavřel je. Pak se postavil, zvednul ze země svůj plášť a položil jej na bojovníkovo mrtvé tělo.

„Úctyhodný nepřítel,“ řekl Alexandr obdivně a podíval se na svého společníka.

„Parmenione, myslím, že je čas, abychom se vydali na schůzku s našimi budoucími přáteli.“

Parmenion jenom nejistě pokýval hlavou. Tento muž, povolaný bohy, neměl nejmenších pochyb, nepoložil ani jednu otázku. Už teď věděl, kdo je na tomto místě kdo.

Kůň mrtvého bojovníka stál stále na místě, kde se zastavil poté, co Alexandr jezdce sestřelil a oba je sledoval. Alexandr k němu natáhl ruku a začal se k němu přibližovat. Kůň se splašil a udělal pár kroků nazpátek.

„Parmenione, podej mi jeho plášť.“

Alexandr si vzal plášť, který Parmenion vytáhl zpod těla padlého nepřítele a přehodil si jej přes sebe. Udělal několik pomalých koleček kolem koně tak, aby vítr přinesl k jeho nozdrám pach bývalého pána.

Kůň stál nyní klidně.

Alexandr se k němu přiblížil zepředu, natáhl znovu ruku a pomalu jej pohladil po hlavě. Po několika minutách se začal pomalu sápat do sedla a neustále ho přitom uklidňoval.

Kůň byl vyšší, než jakýkoliv jiný, kterého Alexandr předtím ve svém životě viděl. Skoro tak velký jako roční slon. Madlo sedla bylo dost vysoko nad úrovní jeho očí a proto měl co dělat, aby na něj vůbec dosáhl. Kůň se snažil trošku uhýbat, ale Alexandr se již vyšplhal dostatečně vysoko.

Zhluboka se nadechl a půvabným pohybem přehodil jednu nohu přes sedlo. Kůň se začal vzpínat a Alexandr se pevně držel, aby jej nesetřásl. Dosednutí do sedla mu dělalo problémy, protože hřbet koně byl dost široký.

„Pane, pokus se dát nohy do těch kožených smyček,“ poradil Parmenion.

Alexandr se podíval na bok koně a uviděl smyčky, o kterých Parmenion mluvil. Byly moc nízko. Pak ale uviděl popruh, kterým se třmeny nastavovaly.

Kůň se stále vzpínal i když Alexandr dotahoval a zápasil se třmeny, snažíce se dostat v sedle do rovné pozice. Nějak cítil, že je pozorován a proto Alexandrovi připadalo, že pád z koně by znamenal ztrátu jakéhokoliv mystického postavení, které si tu možná za tu chvíli získal, pokud vůbec. Třmeny byly konečně dotaženy na správnou délku a tak konečně zasunul svou nohu dovnitř. Na druhé straně teď již snadněji udělal totéž a konečně se pohodlně usadil v sedle.

Ucítil, jak má najednou koně v moci, jak začíná poslouchat a vnímat pohyby jeho těla. Najednou mu to všechno připadalo snadné, tak proč by on nebo někdo z důstojníků jeho budoucí kavalerie neměl tato stvoření využít? Vzal do rukou otěže, postavil se ve třmenech a s jistotou v rukách přitáhl uzdu, aby dal zvířeti najevo, kdo je tady pánem.

Pak se dal do kroku s lehkým stiskem stehen a mírným pobídnutím zvířete do slabin. Po všech těch scythijských koních a nejlepších perských chovech, byl tento tvor bohužel příliš pomalý, ale Alexandr tušil, že

hromadné svazky tisíců takových zvířat by mezi nepřátele zasely paniku - stejně jako se to kdysi povedlo Pontovým slonům. Pochopil, že tohle zvíře bylo nejlepším spojením obou. Mělo sice hrozivou masu slona, ale lepší pohyblivost a možnost ovládám, navíc se asi dokázalo uživit samo o sobě a nevyžadovalo hromadu krmení každý den.

Rozjel se rychleji směrem k Parmenionovi a zavolal na něj „No tak, Parmenione, lepší jezdit na Bucephalovi, než chodit pěšky" Na Alexandrově tváři se objevil náznak úsměvu

„Pořad ti chybí, že ano?“ zeptal se Parmenion, spíš jako starší bratr, než podřízený voják svého velitele Protože stejně jako mnoho jeho nyní vzdálených spolubojovníků, i Parmenion si pamatoval Alexandra jako mladého kloučka, který jezdil na ramenech jednoho z jejich spolubojovníků jako na koni. Muže, který ho nosil přes stovky plání, aby nakonec zemřel u Indu. Pořád si také pamatoval svého velitele, připomínajícího spíše boha než vůdce, který hlavu toho umírajícího muže svíral ve sve náručí a plakal jako malý chlapec, který přijde o milovaného psa Jeho vzpomínky se mu musely zračit ve tváři, protože Alexandr přikývl a na chvíli se odvrátil

„Jeho duše se vrátí, aby mi zde sloužil ve chvíli, kdy ho budu potřebovat,“ řekl Alexandr. „Teď mi to připomíná doby, kdy jsem jezdil na Bucephalovi. Tak vylez nahoru, ty sentimentální starý blázne Jedem za těmi zbabělci a uvidíme, kde se skrývají“

Parmenion přijal nabídnutou ruku svého krále, vyšplhal na podivného koně a usadil se za ním Byl vystrašený tak, že se to ani nedalo popsat, ale nedal to na sobě znát

„Když mluvíme o těch zbabělcích, viděl jsi tu dívku? Kam zmizela? Alespoň ta měla kuráž, aby jim nadávala „

„Ne, pane Neviděl jsem ji Zmizela v tom největším zmatku.“

„Mám takový pocit, že je pořád někde nablízku. Takže se měj na pozoru"

Společně se vydali na cestu, vysoko do kopců, s cílem najít ty, kteří tak zbaběle utekli před hrstkou nepřátel

„Cítíš to, Parmenione?“

„Není to tak hrozné, jako v Babylóně, pane, ale i tak to hrozně smrdí“

Už pěknou řádku hodin stoupali do kopců, směrem k velké hoře. Alexandr však nedokázal odhadnout kolik, protože to bylo skoro nemožné -

stíny se nikdy nezkracovaly, ani neprotahovaly a ohromný krystalicky bílý kruh slunce visel přímo nad hlavou zcela nehybně. U každého z horizontů viděl modrozelený pás, protažený nahoru jako rohy, mizící v zářícím světle Na obě strany se táhla bílá bariera o které Aldin tvrdil, že brání vzduchu, aby unikl z planety. Pochopil, ale pořád tomu nemohl uvěřit

I ty velké vysoké kopce byly postaveny a utvořeny jako by boží rukou. Připadal si, že tohle bude muset jednou přisoudit zvrácené nebo šílené povaze stvořitelů, jinak by ztratil všechnu vlastní perspektivu. Bylo to království vytvořené dalšími bohy, podobným jeho vlastními. Jako jeho předkům, kteří stvořili Makedonskou říši a ohromnou Persii.

Cesta po které se ubírali, se zužovala tak, že se na ní vešli nakonec jenom dva koně vedle sebe

„Jestli na nás čeká nějaká nepříjemnost, tak se to stane tady," poznamenal Alexandr

Parmenion napřímil svůj oštěp, zatímco Alexandr si sáhl pro šíp do toulce Když ho vytahoval, ze soutěsky proti mm se ozval šelest a pote zvuk rohu.

„Nuže, nepřijeďme sem jako zloději," poznamenal Alexandr a popohnal koně do cvalu.

Nicméně v soutěsce nikdo nebyl, ale bylo tam vidět mnoho stop po kvapném úprku. Všude kolem leželo poházeno několik kopí a mnoho štítů.

„Ach ti psi, zase zbaběle utekli," zakřičel Parmenion.

„Může to být léčka. Vždycky si vzpomeň na Scythijské."

Jeli vpřed ještě jednu zákrutu na cestě, až Alexandr zastavil Bucephala, jak koně pokřtil.

Stezka končila kousek před nimi primitivní kamennou palisádou, která byla zpevněna hradbou z kůlů. Alexandr se rozhlédl kolem a zjistil, že se dostali do malého údolí zelených políček a kvetoucích ovocných zahrad. Pole vypadala dobře obdělávaná. Jestli nic jiného, tak tihle lidé vypadali, že jsou dobrými farmáři. Bylo zde mnoho vonících květin, ale nejvíc zde bylo cítit smrt. Na palisádách leželo napíchnuto na kůlech několik těl v různém stádiu rozkladu.

„Stejně jako starý dobrý domov," poznamenal Parmenion s úsměvem ve tváři.

Alexandr souhlasně zamručel a Parmenion ucítil v jeho hlase náznak nelibosti. Muž vsedle před ním nařídil stejný konec nesčetným tisícům svých nepřátel a teď nemohl pochopit jeho náhlou přezíravost. Jako kdyby cítil emoce, obrátil se Alexandr v sedle.

„Je tu další nepřítel. Jací blázni by se mohli zabíjet sami mezi sebou jako**...“**

Jeho slova byla náhle přervána divokou kakofonií troubení na rohy, které způsobilo, že se Bucephalas poněkud splašil a zafrkal strachem. Jako v odpověď zpoza hradeb zasvištěla salva vystřelených šípů.

„No, alespoň mají lučištníky,“ zakřičel Alexandr do troubení rohů a zároveň s Parmenionem před sebe zvedli štíty. Šípy v bezpečné vzdálenosti prosvištěly kolem nich, aniž by způsobily zranění jim nebo jejich koni.

Alexandr se postavil ve třmenech a natáhl svůj luk. Zamířil vysoko a šíp vyletěl s šepotem nad obranný val a zmizel daleko za ním.

Zpoza zdi se ozvaly výkřiky údivu obránců, kteří stále zůstávali skrytí. Nicméně salvy šípů se už neopakovaly.

Alexandr ze svého vzpřímeného postoje ve třmenech zakřičel: „Jsem Alexandr,“ a doufal, že implantát v jeho hlavě bude fungovat. Slova se v jeho hlavě zformovala, on je vyslovil, ale nebyl si stále jist tím, co ve skutečnosti znamenala.

„Slyšel jsem o vašem utrpení z rukou těch kreatur, kterým říkáte Gavarniané. Já, Alexandr, známý jako Veliký, král makedonský, pán všech Řeků, král králů vší Persie a takových krajů, jako je Indus a Východní moře, jsem byl k vám vyslán ze světa, kterému se kdysi říkalo Země.“

„Ach tak, jen pokračuj,“ ozval se výsměšný křik.

„Tvrdím ti, že jsem to viděl, zabil čtyři z nich,“ ozval se jiný hlas z pevnůstky. „Viděl jsem ho, jak vystřelil.“

„Ten muž je blázen,“ odpověděl první hlas. „Podívej se na něj.“

„Jestli si myslíš, že je blázen,“ ozval se vysoký hlas zpoza Alexandra, „tak pojď ven a řekni mu to do tváře.“

Alexandr se otočil, aby se podíval směrem, odkud se ozvala poslední věta. Hlas patřil dívce.

Vykročila směrem k němu, aniž by se na něj podruhé podívala. Byla oblečena jednoduše do tuniky, která skoro dosahovala k jejím kotníkům a

byla svázána u pasu tkanou šňůrou. Její blonďaté vlasy visely ve dvou silných copech, které spadaly po jejích značně zaoblených prsou. Rysy měla lehké — oválnou tvář a vysoké, vystouplé líce. Ostrý pohled, který očekával vždy odpověď, vyznačující se úctou.

„Alespoň mě zachránil," zakřičela přes zeď. „To je více, než na co jste se zmohli vy, blázni."

„Ale Něvo, co jsi mohla čekat? Bylo jich šest!"

„Otevřete bránu, pitomci!"

„Ale Něvo, co bude s ním?"

Podívala se na Alexandra, jako by ho viděla poprvé.

„Většina z nich jsou naprostí pitomci," zamumlala a poté se odvrátila.

„Zabil čtyři Gafy," zařvala znovu směrem k pevnůstce. „Co myslíte, že bychom měli udělat? Pustit jej dovnitř a uctít jej, jak si skutečně zaslouží."

„Pokud to uděláme," ozval se další sarkastický hlas zpoza zdi, který jako by mluvil pohrdavě s dítětem, „a Gafové se o tom dozví, tak tu budou za chvilku. Dostanou jeho i nás. Už teď je na jeho hlavu vypsaná odměna, to vám říkám."

„Tak dost těch nesmyslů, zatraceně, povídám, pusťte nás dovnitř!"

Otočila se nazpět k Alexandrovi a usmála se.

„Ale jestli je na tvou hlavu vypsána odměna pane," vložil se do věci Parmenion, „tak jak jenom můžeme těmhle zbabělcům věřit? Zabijí nás třeba ve spánku."

„Velitel města se zapřísahá vaší ochranou," odpověděla Neva, jakoby uražená jeho poznámkou. „A slovo lidí z rodu Risů je zákonem."

„Pokud je na mou hlavu vypsána odměna," poznamenal Alexandr, „tak přináším do vašeho sídla rozbroj."

„Ale samozřejmě," odpověděla Neva. „Můžeš alespoň tyhle lidi vycvičit k boji proti našim sousedům, Kievantům."

„Myslel jsem, že vašimi nepřáteh jsou Gavarniané."

Neva ukázal na zahnívající těla napíchnutá na kůlech. „Tohle jsou Kievanté. Gafové nám platí za každého, kterého jim přineseme."

„Myslím pane, že práci už máš nalinkovanou dopředu," ozval se

Parmenion potichu.

„Doveď mě k vůdci,“ řekl Alexandr unaveně. „Chci s ním mluvit o Kievantech a Gafech.“

„Ale s tím už mluvíš. Jenom to neříkej mému strýci. Ten cvok si pořád myslí, že to je on, kdo tu vládne!“ odpověděla s úšklebkem Neva a pak se otočila.

„Tak už otevřete ty zatracená vrata, vy blbci. Nebo se vyšplhám přes hradby a někomu osobně uříznu koule a s tím co zbude, nakrmím Gaíy.“

„Amazonky" zahořekoval Parmenion. „Bůh zatrať Aldina Larise.“

Kapitola šestá

„Pánové,“ řekl Aldin, „první sázka je pět celých pět ku dvěma na Alexandra.“

Aldin se otočil od obrazovky, přikročil k oknu, které se rozprostíralo po celé délce místnosti a poskytovalo panoramatický pohled na celý Kolbard pod nimi. Pohled byl tak ohromující, že od něj nedokázal dlouhou dobu odtrhnout oči. Ten svět stovky kilometrů pod ním. Plodná pole držená Gavarniany byla nalevo. Dobře obhospodařovaná zelená pole a lesy, protkané půl tuctem řek tekoucích do ohromného vnitrozemního moře. Lesknoucí se otevřená oblast dosahovala skoro až k moři a vytvářela přirozenou hranici mezi západním koncem gavarnianských zemí a kopcovitou krajinou v držení lidí. Milión let větrné eroze odervalo vrchní půdu a odkrylo vnitřní konstrukci Kolbardu, holý vyleštěný kov, poušť.

Vpravo se strmě vzhůru vzpínaly kopce a hluboké soutěsky obsazené lidmi. Skoro přímo pod sebou viděl místo, kde jenom před pár hodinami vysadil Alexandra. Rychlé poklepání na klávesnici po jeho boku mu ukázalo obrazovku s vysokým zvětšením, s pohledem natočeným jedním z dálkově řízených robotů, určených k monitorování celé akce. Na chvíli Alexandra sledoval, stále ohromený tím, co právě dokázal. Pak se otočil od obrazovky a podíval se opět na Kohy v řídící místnosti.

Corbinova jachta, *Pán her,* byla zakotvena v doku postaveném v jedné zřídících věží Kolbardu. Kromě monitorovacího a řídícího vybavení zasazeného do stěny vypadal zbytek místnosti jako stará lovecká bouda, případně hráčský klub několika postarších džentlmenů. Nábytek byl polstrovaný kůží, stěny vyleštěné do vysokého lesku byly vyrobeny z týkového dřeva importovaného z jednoho z těch tropických farmářských světů. I když loď byla více než rok stará, již teď byla načichlá familiární mužskou vůní drahých doutníků, kvalitního brandy a kůže. Samozřejmě, celá loď byla předmětem závisti ostatních Kohů a Corbin tímto zase jednou glorifikoval svou schopnost přehrát své obchodní rivaly.

Obslužný robot dělal tiše svou práci a nabízel Kohům pití.

„Vynikající, můj drahý Aldine,“ řekl Corbin a v jeho hlase bylo slyšet radost nad dobrým začátkem celé akce. „Samozřejmě vynikající. Alexandr je přesně takový, jak jsem si myslel...“

„Takový, jak jsem si myslel... a ještě mnohem více," skočil mu do řeči Zola, který se objevil po Aldinově boku. „Myslím, že jsem udělal chybu, když jsem na počátku vsadil proti němu. To už neudělám."

„Styk člověka s člověkem je jedna věc," vložil se do řeči Bukha, stále otočen k obrazovce ukazující planetu. „Ale říkám vám jedno. Přijde na první setkání Gavarnianů s lidmi a to ukáže, jak bude vše prosté. Alexandr nebo žádný Alexandr."

„Ale viděl jsi to z dálkového skeneru," odpověděl Corbin vyrovnaně. „Skolil jako by nic čtyři ze tvých chvástavých Gavarnianů, srazil je ze sedel, aniž by mu zkřivili vlásek."

„Víš," přišel Zola k Bukhovi a položil mu ruku na rameno, „možná tví válečníci nejsou jednoduše úplně mrtví."'

Bukha se na něj trochu s úšklebkem podíval a v koutcích úst se mu objevily tesáky.

Zola udělal pár kroků doprostřed místnosti. „V každém případě není důvod, proč se kvůli tomu chovat barbarsky."

„To ani v nejmenším, to ani v nejmenším. Samozřejmě, žádné nepřátelství."

„Pánové, první část sázek právě končí," přerušil je Aldin. „Můžete si svoje účty upravit na hlavním sázkovém terminálu. Jak je obvyklé, naši hostitelé, Koh Corbin Gablona a Gavarnian Bukha Taug, poskytují pohoštění na menší oslavu."

„Už jsou nějaké zprávy od Zergha o vysazení Kubara Tauga?" zeptal se Sigma.

„Vysazení proběhne během nekoliká málo minut," odpověděl Aldin. Když se Kohové vydali ke stolu naplněnému nejlepšími delikatesami, které se v Magelanově mračnu dají nalézt a který přijel neslyšně do místnosti, rozhostila se okolo tlumená konverzace. I Xsarn se k jejich hodování přidal, zanedbávajíce pro jednou svou dietu. Rád si pochutnal na tom, o čem Xsarnové tvrdili, že je nevařené jídlo.

Kubar Taug se podíval přes rameno a uviděl svého průvodce, který nesl Votu, stříbrnou tyč, která byla znamením úřadu, který si před tisíci lety sám přisoudil. Ale to byla minulost ztracená v prachu. Před čtyřmi tisíci let. jak tvrdil Zergh, vše zmizelo. Nebyli už ani jeho přátelé, ani desítky tisíc jeho nepřátel, velkých hráčů a účastníků dramatu nazývajícího se sjednocením

světa — všechno byl prach.

A jeho sourozenci, jeho tři bratři, kteří zemřeli před ním. Cliarn byl mrtev již dlouhou dobu. Nebo to bylo čtyři tisíce let? Odvrátil se od svého průvodce a zavřel oči. Jeho tři bratři, společně s bolestnými myšlenkami, zapírali jeho duši. Stejně jako to bylo se všemi Gavarniany. Stejně jako všichni ostatní Gavarniané, i on přišel na svět současně se třemi bratry a jednou sestrou. Ale bratři jej opustili jako první, aby čekali v Bindě, hale klidného odpočinku a touhy. Čekají zde na něj do doby, než se k nim přidá a všichni čtyři budou opět spojem, aby mohla pokračovat jejich cesta k Neviděnému světlu.

Ach, mí bratří, pomyslel si smutně. Jak dlouho jste na mě čekali? A jak dlouho na mě ještě budete čekat? Čekali jste v tichu celé věky, sledovali, jak se ostatní shledávají s ostatními, ale nemohli se mě dočkat? Báli jste se, že se nikdy nepostavím do Brány světla? Nebo vaše duše šly po celé ty věky v mých stopách? Dostalo se vám oddechu? Přivedl Cliarn, jehož oči se v okamžiku smrti smutně dívaly do mých, své bratry, kteří zemřeli tak mladí, s sebou?

„Cliarne, promiň mi," zašeptal neslyšně, stejně jako si šeptal podobné věci tisíckrát předtím, když putoval po nebesích do tohoto nového světa. Do tohoto nového světa. Otevřel oči a znovu se podíval na cizí slunce, které jej oslepovalo bílou září, místo aby hladilo rubínovým plamenem jemu známého domova. Odvrátil se od toho pohledu a podíval se na horizont, zakřivený v dáli na obě strany. Dva rohy modrozelené barvy s občasnými proužky hnědé.

To, o čem Zergh mluvil, by odpovídalo západnímu směru. Tam mohl vidět tři vznášející se hory, které vypadaly, že se objevují téměř nad hlavou, i když ve skutečnosti byly desítky mil daleko. Za ním byly ještě tři další, jedna jakoby vystupovala z rozlehlého moře. Město, ke kterému nyní kráčel, spočívalo na úpatí hory, kterou si již nazval Valdinca, Hora duchů. Až bude tahle událost, tahle výzva za ním, vystoupá na vrchol hory, pokud je taková věc vůbec možná. Pak uvidí, kde byly ukotveny ty ohromné vesmírné lodě. Tam doma také kdysi putoval po obloze, protože to bylo v dobách, kdy během jeho vlády vzlétly k obloze prvně balóny. Vyhrál s jejich pomocí velkou bitvu u Hedy, díky taktickému překvapení. Možná by tohle byl způsob, jak dosáhnout vrcholu hory. Až jednou skončí s touhle záležitostí.

Až bude jednou konec... Usmál se sám svým myšlenkám. Jak často, jak

často jenom přemýšlel o otázce, která zněla úplně stejně: Až tomu bude jednou konec... Během nejtemnějších dnů páté koalice, nebo během exilu, během stovek bezesných nocí. Jak často smi o počátku, kdy byl jenom on a jeho tři bratři, spojeni jako jeden člověk, pospolu.

Ale jeho bratři byli nyní prach. Jeho sestra také, stejně jako jeho děti. To vše byla cena za dobytí světa. Znovu se podíval na Pagu a Paga měl opět ten výraz vyjadřující obavy o svého pána.

Byl to jeho dobrý průvodce. Panoš, kterého Kubar vždy žádal, aby se neostýchal nosit svůj titul, který si za svoje věrné služby zasloužil. Byl to právě Paga, který mu nejednou zachránil život, když už zbývalo jenom pár posledních věrných, štvaných jako lovná zvěř, opovrhovaných - když byla štvanice spíše krvavou zábavou mocných, kterým se tehdy postavili. To bylo před mnoha lety, kdy byl v nejlepším období svého života a kdy zorganizoval skupinu asi sta lidí ze své vesnice, aby se společně postavili mocným toho světa a zbourali zakotvený pořádek nevolnictví a vrchnosti. Ano, Paga byl poslední z jeho vynikajících společníků.

Zde je opravdu na místě slovo vynikající. Když byla dlouhá bitva za sjednocení u konce, jak moc si zvykl toto slovo používat. Vynikající, to bylo slovo, které museli dát pozůstalým. Tak, aby to slovo usnadnilo lidem nést břemeno svobody. Lidem, kteří se museli vyrovnat se sjednocením světa, s rovností lidí v jedné jediné třídě svobodných osobností - se sjednocením, které muselo být zaplaceno krví několika generací.

Znovu se podíval na svět, o kterém mu jeho smysly říkaly, že je nějakým způsobem pozadu oproti světu, ze kterého přicházel. Zde se horizonty prostě nechovaly tak, jak by měly. Ale i tak bylo jeho jméno uchováno po pět tisíciletí, stejně jako pověsti o tom, jak po poslední bitvě a smrti Cliarna odešel na horu Val-dinca a pak na věky zmizel, aby se připojil ke svým předkům.

Usmál se. Jeho zmizení bylo posledním činem sjednocujícím lid pod jeho polobožskou legendou — a on tady teď stál, o celé věky později a ti cizí lidé jej žádali o to, aby své skutky zase opakoval. Jeho nejvzdálenější potomci jej o to žádali. Ti, kteří dokázali cestovat ke hvězdám. Jak o tom snil kdysi i on.

Usmál se na Pagu a navrhl, aby si chvilku odpočali, protože jak tvrdil Zergh, vysadil je nedaleko od frekventovaných stezek, kde často chodívaly hlídky, takže zdržení nebude hrát velkou roli. Hlídky velkého pána — jenom ta myšlenka jej dokázala roztřást a rozesmutnit. Protože i když jeho

jméno potomci nezapomněli, jeho odkaz ano. Jeho jméno znamenalo uskutečněné sny, které přetrvávaly věky. Ale pak se vše vytratilo a vše se vrátilo ke starému. Znovu se objevná mocná vrchnost, stejně jako nevolníci, válečníci a utiskovaní.

Ctili jej, ale zapomněli, co znamenal. Prorok Jeshda měl pravdu, když tvrdil že prokletím proroků je vidět do budoucnosti a vidět právě to, co ostatní vidět nemohou a tak si nechat mnohdy zlomit srdce. Takže ted“ bude mít šanci začít vše znovu. Tady, na tomto novém světě, kam jej přivedli přátelé Gavarniané na palubě vesmírné lodi plné zázraků. Chvíli o tom ještě uvažoval a měl pocit, že mu přece jen neřekli vše, když se s ním loučili. Ale to se dozví až tehdy, když bude jeho úkol u konce.

Povzdechl si, když si uvědomil, co se bude muset stát. Zergh mu řekl, že staré společenské zvyklosti neplatí, zato platí ty, které byly všeobecně přijímány před sjednocením Gavarnianů. Bylo to jako by jeho potomci, tito jeho následovníci, vrátili vše do starých dob. Proto se bude muset prohlásit za toho, kdo je znám z legend a pak to bude muset vše dokázat - a na to všechno se musí důkladně připravit.

Se zaviněním svých hedvábných šatů si Kubar Taugh kleknul do prachu na kraji cesty a zaujal polohu, ve které mohl snadno rozjímat. Paga, jeho praporečník a nosič zbraní, poklekl k němu. Nemuseli čekat dlouho.

Oba uslyšeli v dálce rytmický hluk. Znělo to jako poklus zvířat, která kdysi používali k dopravě a k tahání nákladů. Ale jeho potomci na tomto světě převzali zvířata, která používali lidé a pouze je odchovali do větších rozměrů.

Kubar zavřel oči, přemýšlel nad každým nádechem vzduchu, který natáhl do plic. Pak se podíval směrem ke zdroji toho zvuku a poprvé pochopil, že toto bude více než osudová *výzva.* Přibližující se jezdci se dostali blíže

„Hej ty, šedosrstý, stojíš v cestě poslovi Taugů.“

Kubar neodpověděl. Jeho vlastní jméno zdědil vládce tohoto světa, ale tak nyní nemohl reagovat na urážku. Pouze rukou Pagovi naznačil, aby se zdržel jakékoliv reakce.

„Povídám, stojíš v cestě.“ Hlas muže zněl impulzivně, jako by se cítil uraženě protože mu Kubar neodpověděl. „Ušetřím tě, protože jsi starší než já, ale uhni stranou, nebo zapomenu na svůj rod a postavení.“

Kubar se stále nehýbal. Pouze zavřel oči.

Uslyšel, jak ten člověk seskočil ze svého osedlaného zvířete, jeho pancíř zařinčel a boty ztěžka dopadly na tvrdou kamenitou zem.

„Pokud čekáš na svůj konec, starce, nebo jestli se chceš připojit ke svým bratrům, pak ti budu muset pomoci ve splnění tvých přání.“

Kubar uslyšel, jak muž vytahuje z pochvy meč a zároveň, jak se Paga zhluboka nadechuje.

„Já ti ale přikazuji pouze jednou,“ pronesl Kubar potichu. „Protože já jsem Kubar Taug, který k vám přišel po generacích zapomenutí, aby vás znovu sjednotil.“ Jak mluvil, pomalu vstal a podíval se směrem k válečníkovi, který se k němu mezitím přiblížil s mečem vytaženým do jedné třetiny z pochvy. Byl to starý válečnický postoj, známý jako Macna, který se používal při výzvě k boji s někým, o jehož společenském postavení si válečník nebyl jist. Takže se zdálo, že stará zbytečná etiketa alespoň zčásti přežila svou dobu, pomyslel si Kubar Taugh.

Válečník se usmál a řekl: „Jsi šílenec a lžeš a jako takový musíš zemřít rychle, protože nepatříš do žádné společenské třídy. Připrav se na smrt.“

Jakmile válečník vyslovil slovo „lhát, Paga vyrazil kupředu, ale i tak bylo pozdě.

Jedním rychlým pohybem Kubarův meč vylétl z pochvy. Aniž by se výraz na válečníkově tváři mohl změnit z úsměvu na bolestný škleb, usekl mu Kubar hlavu, která se s duněním odkutálela stranou. Ladným pohybem pak zasunul meč zpět do pochvy a znovu se uvelebil v pokleku. Pak klidně pozoroval zvětšující se kaluž krve, tryskající z bezvládného mrtvého těla.

Paga se podíval na hrůzou znehybnělého posla, kterého mrtvý válečník doprovázel a který se zatím držel hodně vzadu.

„Jak daleko je ten, kterého ten muž nazval vaším Taugem?“

„Půl tuctu soumraků odtud, ale jeho bratr je vzdálen méně než jeden soumrak.“

Soumrak? To bylo něco, o čem se Zergh při vyprávění o tomto světě ani nezmínil, Kubara zajímalo, jak dlouho tato časová jednotka vlastně trvá.“

„Tak jeď a oznam mu,“ zakřičel na něj Paga, „že mocný Kubar Taug se vrátil, aby znovu vedl tento lid na cestě ke sjednocení.“

Posel se značně nevěřícně na Pagu podíval.

„Jeď, nebo se budeš také muset postavil mému meči.“

„Už jsem od tebe, starce, co vypadáš tak podivně, viděl dost. Vypadáš tak podivně, že další podivnost v mém vyprávění bude vypadat normálně," prohlásil posel. „Předám ten vzkaz."

Pobídl své zvíře a projel kolem svého mrtvého společníka.

Paga cítil na rameni lehký dotek a zachvěl se, protože ho to vytrhlo z meditace.

Myslím, že chápu termín „soumrak"," řekl Kubar zamyšleně.

Paga si všiml, že byla vzbuzena zvědavost jeho pána a proto k němu popošel, aby se mu opět postavil po boku.

„Všimni si, Pago, že teď je větší šero. Ale na obloze nejsou žádné mraky, stejně jako předtím. Už jsem si toho všiml před nějakou chvilkou, když se ochladilo. Všiml sis toho také?"

„Ano, je větší šero," přitakal Paga vzrušeně. A znovu vzhlédl k podivnému bílému slunci, které stále viselo přímo v nad hlavníku, ve stejné poloze, jako před chvíli.

„Umírá?" zeptal se vystrašeně Kubara a rozhlédl se kolem sebe a pokusil se ovládnout svůj strach.

Kubar se lehce usmál. „Astronomie nebyla tvůj koníček, že ano, můj oddaný bojovníku. Pamatuji si, že moji pozorovatelé noci tvrdili, že některé z hvězd svítí jasněji a některé méně jasně. Tento svět, jemuž říkají Kolbard, tedy jak mu říká Zergh, neotáčí svou tvář pryč od slunce, ale nicméně jistá forma noci zde nastává tehdy, když světlo tohoto slunce vybledne, neboli se znatelně setmí, nastane soumrak."

Kubar se podíval na cestu do míst, kde jim posel zmizel z očí.

„Říkají, že je vzdálen méně než jeden soumrak, proto musíme předpokládat, že se vrátí poměrně brzy. Doufám, že nebudeme muset absolvovat ještě jedno takové zbytečné představení, že jedna lekce už jim stačila." Jak mluvil, tak se Kubar postavil a upřeně se znovu podíval na mrtvé tělo u svých nohou.

„Také doufám, že tím nebudeme muset projít znovu. Myslím, že ti, na které tu čekáme, už přicházejí," odpověděl Paga vyrovnaně. Ukázal dolů na stezku, kudy se vydal posel. Tajně se obával, že bojovníci z tohoto světa si budou myslet, že jsou skutečně blázni a jedna krvavá ukázka bude následovat druhou, dokud nebudou mrtví oni dva, nebo všichni ti válečníci.

Bylo pro něj stále matoucí, že horizont na této planetě nebyl v podstatě horizontem. Ale Kubar viděl, kam Paga ukazoval - na zatáčku, která ústila směrem k nim.

„Musím víc přemýšlet, než něco učiním," řekl Kubar potichu a vrátil se do pokleku.

„Teď jsou mrtví dva," řekl Paga zamyšleně, když se k prvnímu mrtvému tělu dokutálela hlava druhého válečníka a jeho krev zkropila půdu okolo, již tmavě zbarvenou sraženou krví první Kubarovy oběti.

Z kruhu válečníku čekajících opodál se ozvalo mumlám.

„Jsem Kubar Taug a tím, že se tady s vámi bavím, se snižuji k odpovědi, ale musím vám podat vysvětlení. Nejsem šílený. Pouze šílenec by lhal těm, kterým chce pomoci. Alespoň tak to bývalo v mých dobách. Nebo Gavarniané degenerovali už do té míry, že to nechápou?"

Na svou otázku znal odpověď už dlouho, protože Zergh mu řekl, že pravidlo o tom, že členům svého klanu musí válečník říkat vždy pravdu, překonalo celá tisíciletí a bylo dodržováno dodnes. I zde, na Kolbardu. I přes myšlenky, které jeho ústa vyslovovaly prostřednictvím tlumočnického implantátu, mohl cítit, že původ některých slov může být i dnes vysledován až ke kořenům, které sahaly do jeho doby. Byly zde odkazy na povrchní znalost slov, jejichž kořeny mu známy nebyly, ale tlumočnický implantát dokázal zvládnout i je. Pouze vnímal, že tato slova mají poněkud cizí původ.

Padesát válečníků stojících v kruhu, který je mezitím obklopí zůstávalo naprosto tiše. Všichni byli oblečeni do stejných lakovaných pancířů, jediná rozdílná barva na jejich oblecích byla červená na stuhách, kterými svazovali své tlusté copy. Kubar věděl, že jeden z nich musí být oním klanovým vůdcem, ale bylo pro něj výzvou zjistit, který to vlastně je. Bez pohybu začal sledovat a zkoumat jednoho po druhém. Většina se při pohledu do očí od něj odvrátila, někteří se snažili oplatit mu upřený pohled stejnou mincí a někteří se odvrátili ještě než se jeho pohled k nim přiblížil. Ale koutkem oka zjistil, že většina válečníků pomalu, ale jistě vzhlíží k jednomu z nich.

Ten ovšem jako klanový vůdce vůbec nevypadal, alespoň ne podle svého oblečení nebo výstroje. Musel si získat moc spíše svou inteligencí a důvtipem než silou, pomyslel si Kubar a bude mít asi dost silnou družinu ochránců, kteří ho budou bránit.

„Obracím se na vůdce, kterého jsem mezi vámi zahlédl," řekl Kubar

mírně a pokusil se podívat se tomu pravému přímo do očí. „A na základě jeho moudrého úsudku musíte vy všichni rozhodnout, zdali je potřeba další smrt, abych prokázal svou pravdu.“

Vůdce zasupěl a popohnal své zvíře blíže k němu. „Viděl jsem a nebudu tě nazývat lhářem, ale takovéto tvrzení...“ Jeho slova vyzněla do ztracena.

Kubar nehybně čekal s Pagou po boku. Ten držel důstojně jeho prapor jako symbol vysokého úřadu.

„Chápu tvou nedůvěru a nijak ti ji nezazlívám, protože jsi moudrý a proto máš správný úsudek abys mohl vést svůj lid.“

Ve výrazu klanového vůdce cítil úlevný povzdech. Kubar se chtěl vyhnout další konfrontaci a dalšímu krveprohtí - obzvláště pak s jejich vůdcem. Alespoň pro tuto chvíli.

„Pojezme něco a promluvme si, až bude soumrak. Pak možná oba uvidíme cestu ke světlu.“

S třetí dávkou *musy* se napětí mezi nimi začalo uvolňovat. Byl cítit uklidňující účinek mírně narkotického nápoje protékajícího jejich hrdly.

Vůdce seděl na složitě tkaném koberečku a skupina se obklopila zástěnou z bledě zelené látky, zdobené jediným vzorkem a to drobnou modrou květinou.

Nepadlo mezi nimi jedno jediné slovo, protože ten, kdo by promluvil jako první, by ztratil tvář a tak každý popíjel s pohledem upřeným do země, aby se vyhnul přímému pohledu z očí do očí, což by mohlo být považováno za *výzva.*

Kubarovi tohle připadalo jako celkem zajímavá hra, protože takový rituál byl v jeho dobách téměř stejný — až na jednoduchou skutečnost, že on i klanový vůdce měli jemně zježenou kůži na svém těle, jenom trochu, aby byla znát jejich klidná jistota. Ne moc, aby se to nedalo interpretovat jako znak nepřátelství a ne moc málo, aby se to nedalo považovat za znak podřízenosti v přítomnosti vznešenějšího protivníka.

Nakonec to byl praporečník stojící po boku klanového vůdce, který promluvil a prolomil tak ticho.

„A ty, který si říkáš Kubar, nemáš nikoho nižšího postavem, který by promluvil první?“

„Jak bys už měl vědět, pokud mé jméno přežilo, tak můj nejbližší

pokrevní příbuzný zemřel ve městě Mutacha, druhý ve městě Vollen, třetí...“ Kubar chvíli zaváhal, „ale o Cliarnovi bys měl vědět. Proto tvoje otázky, které kladeš, jsou zcela jasně myšlené jako past, ale nebudu to považovat za urážku. Je tvůj vůdce, který tu přede mnou sedí, nejvyšší ve svém rodu, je posledním v klanu?“

Praporečník se podíval jednomu z mužů zpříma do očí a ten lehce kývl na souhlas.

„Mluvím jménem muže jménem Hina—co—Kalina,“ pronesl praporečník, „který je druhý nejstarší po svém bratrovi Kann Taugovi, oba jsou bratři Swa-ruka, jenž se zabil pádem ze svého koně a Uty, jenž byl zabit rukou vetřelce před jedním soumrakem.“

Kubar cítil zahanbení v hlase praporečníka, který mluvil a i to, co říkal bylo přijato s nesouhlasným mumláním. Kubar pochopil, že zemřít rukou člověka, což byl pravděpodobně onen vetřelec, je zde považováno za zneuctění.

Kubar kývl směrem k Hinovi, který byl označen za druhého nejstaršího v rodu ze čtyř bratrů a tudíž praporečníkem nejvyššího z Taugů. Po formálním úvodu obou stran už zabíjení na obou stranách nepřipadalo v úvahu, protože jména už známá byla a příběhy o smrti jednotlivých bratrů sděleny. Zergh řekl Kubarovi, že i tento rituál přežil tisíciletí, takže Kubar věděl, že dosáhl svého prvního cíle.

Hina nyní odepnul svůj meč a položil jej na zem vedle sebe a Kubar tedy následoval jeho příkladu, ačkoli si touto symbolikou vůbec nebyl jist. Tušil však, že to musel být znak projevené důvěry.

„Nebudu tě nazývat lhářem,“ začal Hina, „ale při duších mého otce a mých bratrů musíš vidět, že mě žádáš abych uvěřil tomu, čemu se dá uvěřit jenom velmi ztěžka.“

Kubar se mohl pouze usmát. Jenom pár dní předtím, pokud by někdo vešel do haly, kde obvykle zasedala klanová rada a oznámil mu, že je legendami opředený Gretha — ten, kdo zabil monstrum jménem Vis, jenž kdysi pomalu zničilo jeho svět — sám by asi považoval celou záležitost za lež, která by jej urazila.

Kubar se usmál a podíval se na ztmavlou hvězdu v nadhlavníku.

„Poslouchej mne, Hino-co-Kaline. bratře Kalin Tauga. Pokud by mě někdo řekl, že jednou budu sedět na zemi na tomto světě, kterému říkáte Kolbard, pět tisíc let v budoucnosti od narození a budu s někým diskutovat

o takových nemožnostech, jako teď tady činím s tebou, asi bych neváhal a jednal bych s ním tak, jak by si podle všeho zasloužil. Už jsi někdy slyšel o Zerghovi?“

„Ne.“

„To je špatné, protože je jedním z pozoruhodnějších Gavarnianů — částečně to je zloděj, částečně má božského ducha.“

Hina ani nehlesl.

„Vím, že před patnácti sty lety byli vaši předci poutníky, kteří přišli z jiného světa.“

Hrna přikývl na souhlas.

‚A že tvoji předci přišli na tento svět a poté je dlouhá a ničivá válka odřízla od svých bratrů, kteří se nikdy nevrátili.“

„To všichni vědí,“ prohlásil Hina.

„Ale vědí také, že existují Gavarniané, kteří žijí téměř jako Bozi v našich starodávných legendách a kteří dnes cestují mezi hvězdami?“

Hina byl zticha. Přes tvář mu přeběhlo zmatení a poté náznak pochopení.

„Ano, o tomto se píše v našich starých knihách. Píše se tam o světlu na obloze, které není možné spatřit. O hvězdách, které visí na horizontu, kde se svět našich předků stal tak tmavým, jako nekonečná jeskyně. O hvězdách...“ Najednou se odmlčel, jako by hledal správná slova.

„My všichni si pamatujeme příběhy z našeho dětství, kdy naši bratři byli po našem boku a my nevěděli, který z nás bude osudem povolán na věčnost jako první. Pro nás všechny existují legendy o našich rodových předcích a hrdinech, kteří s námi již dlouho nejsou. První z nich - první válečník, první stratég, první dobyvatel a poté sjednotitel - byl Kubar-do-Ladg, který měl jako první právo nosit jméno Taug. On je naším idolem, tím, kdo sjednotil různé kmeny a rody, klany Gavarnianů, ten kdo první povstal a osvobodil Gavarniany, aby se potom mohli vydat ke hvězdám. On byl mým snem a proto jsou tvá slova buď nejkrutějším žertem a nebo snem, který nakonec přišel mezi nás.“

Hina se znovu odmlčel a podíval se Kubarovi upřeně do očí, v očekávání vysvětlení.

„A nějak jsem si vždy myslel, že Kubar Taug bude větším, než jeho

život, jeho hlas statečnější a jeho zrak průzračnější, jeho síla mocnější a záře z něj vycházející oslnivější. Namísto tohoto se potkávám s někým, koho pokrývá prach cesty, s někým, kdo je poznamenán únavou v očích, jeho srst je prořídlá a kdo dosahuje výškou jenom stěží k ramenům mých strážných. A s někým, kdo tvrdí, že nosí jméno Kubar Taug.“

„Navzdory tomu všemu sedí Kubar Taug před tebou, jinak bych byl lhářem a až by moje sila zmizela, tak bych zemřel.“

Hinův pohled se od Kubara nehnul.

„Toto je Das,“ prohlásil Hina a položil svůj vykládaný meč před sebe tak, aby jej Kubar viděl.

Obdiv k takovýmto zbraním, jak Kubar zjistil, byl dalším rituálem, který se z jeho dob dochoval. A proto také věděl, jak důležitý tento akt bude. Byl to rituál, ale nyní může být dobrou zkouškou toho, že mluví pravdu.

„A toto je Tagak, nejčistší ocel, která je na tvém domovském světě neznámá.“

Okolím proběhl znatelný šum údivu, když Kubar vytáhl svůj meč z pochvy a záře stmívajícího se slunce se odrazua od naleštěné čepele. Kubar podal meč Hinovi, aby si jej mohl blíže prohlédnout. Najednou byla etiketa ta tam, když se kolem nich zbrkli bojovníci, aby si mohli prohlédnout blyštící se meč. Hina vzal meč jednou rukou za rukojeť a druhou za špičku čepele. Pak se podíval na Kubara, který souhlasně přikývl.

Hinovy svaly se natáhly, jak se pokusil meč ohnout vnikách. Povedlo se mu to dokonale. Jejich vlastní zbraně by se při takovém namáhání zlomily, nebo by se nikdy nenarovnaly. Ale Kubarův meč se vrátil do původního tvaru s pouhým zasvištěním, když ho Hina povolil.

„Je to skutečně čepel našich předků,“ řekl Hina. Všiml si i malého zářezu v blízkosti rukojeti.

„Ano, je to Tagak,“ přitakal Paga. „A toto je jeho sesterský meč. Meč, který nosím, patříval dříve Cliarnovi a jmenuje se Tusta.“ Vytáhl z pochvy svůj meč a položil jej tak, aby ho celé shromáždění mohlo vidět. Čepele obou zbraní byly na první pohled shodné. Hina natáhl ruku a dotkl se druhého meče. Vše bylo totožné, včetně malé nepřesnosti u rukojeti.

Hina se podíval na Kubara, zavřel pomalu své oči a začal recitovat:

Přichází spolu, rovný s rovným,

Ocel září ohněm,

Přichází spolu, krev za krev,

Život spojený s bratrem,

Spojení je dokončeno, a *obět zasvěcena,*

Obět je zasvěcena,

Smrt bratra, plémě spojeno v jediný národ.

Kubar se s námahou soustředil. Tu noc, kdy zemřel Cliarn, slyšel Shestu, kněze, jak tato slova zpívá poprvé. Ta slova nakonec přežila věky. Společně s tou černou a mučivou vzpomínkou.

Hina uctivě zvedl oba meče, jeden po druhém a podal je jejich majitelům. Takovýmto činem je vzal na vědomí a přijal je do svého klanu. Nicméně Hina svůj meč Kubarovi sice ukázal, ale nenabídl mu jej k prohlédnutí. Takto se nezavázal k jeho ochraně.

Kubar udělal směrem k Pagovi neznatelné gesto, aby nereagoval na naznačenou urážku. Pochopil, že okamžité a bezpodmínečné přijetí by zde znamenalo natolik neobvyklou věc, že ji prostě nemohl očekávat. Alespoň ne tak brzy. To mohl zařídit pouze čas. I kdyby mu Hina zcela důvěřoval a také tomu, co zde řekl, nebyl to nejvyšší Taug. Jeho první bratr byl tím, kdo v této věci mohl udělat poslední rozhodnutí a Hina mu rozhodnutí rád přenechá. Byl jistě inteligentní a opatrný, ostatně jako kdokoliv, kdo má na starosti život celého klanu. Kubarovi se proto zalíbil. I když byl součástí tohoto starodávného systému, který se dobral znovu života na planetě nazvané Kolbard.

Kubar si všimnul, že se stále více stmívalo. Světlo bylo již tak potemnělé, jako by monzunem obtěžkané mraky obsadily prostor na obloze a zastínily celé slunce. Nemohl si pomoci a odvrátil svůj zrak od Hiny, aby se mohl znovu podívat k nebi, na slunce. „Vrátí se světlo znovu ke své původní síle?“ Hina se usmál. „Samozřejmě, tohle asi nevíš, že?“ Kubar v jeho otázce nepocítil žádnou zkoušku pravdomluvnosti a proto si pomyslel, že krok ke konečnému uznání a důvěře, byl již učiněn. Musel je prostě všechny přesvědčit, že jejich největší legenda se zhmotnila a přišla mezi ně. Podíval se znovu na Hina.

Ano, legenda se vrátila. I když jeho srst byla po tisíciletích prořídlá, pomyslel si a podrbal si lysé místo na zádech.

Kapitola sedmá

„Ty tam. Ano ty, s tím šikmým čelem. Ty nikdy nedokážeš, aby se z tebe stal kopiník.“ Parmenionův hlas přeskakoval hněvem. „Ano, ty pitomče. Mám na mysli přesně tebe. Vystup z řady!“

„To si snad myslíš, že z tebe bude voják?“ Parmenion vykročil směrem k nešťastníkovi. Aby se mu mohl alespoň trochu dívat z očí do očí, musel si stoupnout na špičky. „No tak, vojáku, mluv. Nebo jsi snad také němý?“

Objekt jeho vzteku se na něj mohl jenom dívat a tvářit se vystrašeně. Jeho ústa zůstala otevřena, jako by se pokoušel promluvit, ale ven se z něj vydraly jenom nesrozumitelné skřeky.

Parmenion vzpažil ruce, aby dal najevo svoje podráždění a rekrut se rychle zařadil zpátky do útvaru.

„No jo, zmiz do řady. Určitě budeš takhle utíkat i tehdy, až se dostaneš poprvé do boje. Proboha, budu vás všechny bodat do zadku svým vlastním mečem, jenom když se pokusíte ustoupit o jediný krok. To přísahám.“ Parmenionův hlas se skoro zlomil. „Tak přísahám na památku svého otce. Přísahám při samotném Alexandrovi.“

„Pokus se prosím netahat do toho moje jméno.“

Parmenion se překvapeně otočil a s rychlým mávnutím vzdal Alexandrovi čest svým kopím.

„Generále Parmenione, byl bys tak laskavý a překontroloval poslední práci kovářů, rád bych si mezitím promluvil s těmito muži.“

„Kováři? Tady na téhle zatracené planetě není dost kovu ani na padesát kopí. A už vůbec žádná inteligence, která by je dokázala dát dohromady.“

Nakonec však Parmenion s pokrčením ramen prošel brankou do města, kde zvuk jeho nadávek donutil obyvatele zavřít před ním všechny dveře, ještě než se přiblížil na dohled.

„Pohov,“ zavelel Alexandr svým vojákům, z jejichž celkem tří set úst se vydral znatelný náznak úlevy.

Pokusil se představit si je v poněkud jiném světle, jako seřazené zástupy svých nejoddanějších bojovníků, tvořících dokonalou falangu na světě, pochodující po planinách Guagamely, aby mu pomohli v dobytí

královského majestátu. Ale tohle byla krutá realita.

Jeho „armáda“ byla hromadou potrhaných ničemů trpících kurdějemi, z vojenského hlediska naprosto zbabělá chátra, banda zlodějů. Jejich „město“ bylo jen skrýší pro bandity, kteří byli pouze schopni přepadnout neozbrojeného poutníka. Byli dobří jedině pro to, aby někoho ztloukli klackem do zad, nebo tak ještě nahánět svoje příbuzné sousedy do náruče Gavarnianů a brát si za to od nich odměnu. A jak viděl, ani ne před pár soumraky, byli schopni se při prvním náznaku boje rozutéct do všech stran, aby si zachránili svoje bezcenné kůže.

Tohle byla jeho armáda. Má začít s touhle bandou ničemů, sjednotit všechny kmeny v oblasti, která je větší než celá Anatolie a potom tuto „chrabrou“ sílu otočit proti Gavarnianům, kteří, aby toho všeho nebylo dost, jsou ovládáni někým, komu říkají král Taugech, nebo tak nějak. Alexandr tušil, že pokud má tenhle Taugech alespoň trošku rozumu, tak jakmile zjistí, že v protivníkově táboře se objevil sjednotitel, tak nedá pokoj, dokud toho člověka nedostihne a nezničí. Kdyby se role vyměnily, on by na jeho místě učinil naprosto to samé. Proto před ním stojí nadlidský úkol, který by normálně trval roky, ale on jej musí dokončit do několika měsíců, pokud tady nemá zahynout rukou společného nepřítele.

Znovu se podíval na nastoupené jednotky.

„Generál Parmenion má pravdu.“ Skoro přes to jméno překlopýtal. Znal jiného Parmeniona, skutečného generála, nejdůvěryhodnějšího člověka, kterého kdy potkal, pravou ruku svého otce, který mu pomáhal v ranných dobyvatelských taženích. Dokud jej nespravedlivě neobvinili ze zrady a nepopravili. Alexandr však těm obviněním nikdy nevěřil a do dnešní doby se mu ve snách vrací tvář dávného přítele. Tak nyní tady místo něj stojí jednooký negramotný strážný, který pro něj byl jediným spojením se starým světem. Nový generál Parmenion pro nový svět.

Muži a několik málo žen v jeho jednotce byli zticha, tvářili se zasmušile a většina z nich i rozmrzele, že tento přivandrovalý cizinec, který o sobě tvrdí, že je legendární Alexandr, takto obrátil naruby jejich poklidné životy. Alexandr věděl, že většina z nich by mu nejraději vrazila nůž do zad, kdyby tady nebyla Neva - která jediná měla sílu, jak fyzickou, tak i mentální, aby ovládla tohle zlodějské doupě - a která by zabila prvního muže, který by se o to pokusil. Alexandr si pomyslel, že když ji Gavarniané zajali, tak většina z mužů jejího kmene si patrně oddechla a utíkala pryč ne v panice, ale s díky a úsměvem na tváři, že mají od ní konečně klid. Dokonce i její strýc

Ivarn Černý Zub, který byl teoreticky vládcem tohoto smradlavého klanu, někdy vypadal, že má svojí neteře až po krk. Na té ženě bylo něco podivného. Cosi, co tak docela nesedělo k tomuto místu. Jenomže teď nebyl čas to rozebírat.

„Do dnešní doby jste bojovali jenom proti jednotlivcům a jako jednotlivci," řekl Alexandr mírně, tak, aby jeho hlas zněl přátelsky. „To, co společně musíme učinit, od vás vyžaduje, abyste se naučili bojovat jako jeden muž. Musíte se pohybovat jako jeden muž, napřahovat kopí jako jeden muž a pokud to bude nutné, tak zemřít jako jeden muž. Zatraceně, musíte pochopit, že pokud jediný z vás selže, pokud jediný z vás uteče, zbytek zemře."

„Nesmíte strpět žádnou lítost pro kohokoliv z vás, protože pokud tak učiníte, bude to znamenat vaši smrt. Řekl jsem vám to už tisíckrát, ale teď vám povím něco jiného. Zítra se vypravíme proti Kievantům. Zítra s vašimi nově získanými dovednostmi a odvahou zničíte své nepřátele. Všichni jste mi vyprávěli o tom, jak Kievanty nenávidíte, jak vám močí do vašich potoků, ze kterých pijete a jak kradou vaše ženy a mladé chlapce, jenom pro své zvrhlé radovánky. Se mnou jako vůdcem máte možnost je potrestat a ukázat jim, že pro příště se mužů z rodu Risů musí obávat."

S řečnickým gestem Alexandr dokončil svůj projev a očekával, že se ozve bojovný ryk. Ale ti ničemové byli jako němí. Po chvíli trapného ticha se odvrátil.

„Teď spusťte svá kopí a postupujte kupředu chůzí."

Ivarn, jako obvykle, byl již v pokročilé fázi opilosti a neustále vykřikoval, jak on sám osobně uřeže uši každému chycenému Kievantovi. Alexandr seděl na židli před ním, s Parmenionem za zády. Místnost byla osvícena ohněm z usušeného trusu, který ji zaplnil štiplavým kouřem, dokud se ohromný mrak nakonec dírou ve střeše neprodral ven z chatrče.

Soumrak byl již nyní na půli cesty, ale Ivám byl v neobyčejné formě a již fantazíroval.

„A ten zatracený Borst, toho osobně vykastruji a poté pověsím na zdi jeho zahnojené chatrče."

Alexandr nepřítomně přikývl a znovu se podíval směrem k Něvě.

Jako obvykle, pokoušela se o nejlepší svůdný pohled na „svého zachránce", jak ho přezdívala. Rychle se odvrátil pryč. Byl tady problém se sexem, to pochopil rychle. Když byl ještě poměrně mlád, cítil se vždy jaksi

vyňatý z chlípných rozhovorů svých nejbližších kamarádů. On prostě necítil tu samou touhu, ať k jinému muži, což si pochvalovali Thébané, nebo k ženě. Připadalo mu, že byl účastníkem podobných hrátek tak napůl, spíš pro pobavení svých přátel, než aby se sám radoval z toho, co hrátky přinášely.

A navíc, zde se k tomu přidala skutečnost, že tato žena byla jedinou příbuznou náčelníka té bídné komunity, která přicházela v úvahu. A to, že ji zachránil z rukou Gavarnianů, či Gafů, jak jim tihle lidé říkali jeho prestiž pořádně zvedlo, stejně jako jeho slib Ivarnovi, že mu pomůže zničit Kievanty. To alespoň na čas zajistilo jeho postavení. Nehodlal v žádném případě ani trochu riskovat.

„Řekni mi ještě jednou, legendární Alexandře," zaburácel Ivarn a půltucet jeho osobních strážců se zachichotalo nad výsměšným tónem jeho hlasu, jak to uděláme?"

Alexandr se podíval na Parmeniona, aby včas zabránil jeho možné reakci na vyjádřený sarkasmus.

„Je to naprosto jednoduché, králi všech králů," dusil se Alexandr při vyřčených slovech, ale nakonec se donutil svou roli hrát tak, jak bylo nutné. „Jednoduše ti ukážu tajný způsob, jak porazíš svoje nepřátele a znásobíš svou slávu. Tím, že budete bojovat jako jeden muž, můžete překonat nebezpečí, skryté v desetinásobné přesile."

„A pak budu moci hnát své nepřátele před sebou?" zeptal se Ivarn, s poněkud dětsky vypadajícím úsměvem na tváři.

„Přesně tak."

„A pokud díky tvým radám nezvítězíme?" zeptal se jeden ze strážných.

Alexandr se mu do očí pobaveně vysmál. „Zvítězíme."

„Měl bys v to doufat," řekl Ivarn vyrovnaně. Alexandr věděl, že tady se pohyboval na ostří nože. Luk, který měl s sebou, tady byl cennější než cokoliv jiného. Než vlastnictví celé vesnice a on mohl dát pouze slib vítězství v boji proti rivalům, než cokoliv hmatatelného, co mělo na tomto světě cenu.

„Ještě jednou se napij," vyštěkl najednou Ivarn a s námahou se zvedl na nohy, aby podal Alexandrovi vak s kvašeným kozím mlékem.

„Nemyslíš si, že bychom si měli spíše odpočinout? Soumrak je v polovině cesty. Je lepší být tím, kdo se vydá na cestu jako první, protože si myslím, že Kievanté již tuší, že se na ně něco chystá."

Ivarn mávl rukou, jako by chtěl tuto radu smést ze stolu a svalil se zpět na židli, kterou nazýval trůnem.

„Myslím, že bych měl ještě jednou zkontrolovat stráže," řekl si Alexandr spíše k sobě. Zvedl se, odměřeně pokývl náčelníkovi klanu a odešel ven z chatrče. Instinkty mu říkaly, že noční doba bude na tomto světě pouze poněkud šerá, protože se zde nikdy zcela nestíní válo. Už samotný soumrak znamenal jen jakési šero, jaké je ve dnech, kdy se na obloze honí bouřkové mraky. Podíval se znovu směrem, kde podle jeho úsudku měl být severozápad, do velké dálky, kde se tyčil Olymp, kde se vznášelo rozptýlené světlo a tenký chochol kouře. V několika dalších hodinách bude tímto směrem pochodovat a učiní tak krok směrem ke svému novému impériu.

Zase ho zaplavil ten zázračný pocit. Podíval se na západ, kde uviděl modrou záplavu, která tvořila oceán, lemovaný tmavými horskými vrcholy, zelenými lesy a vysokými pilíři bílé barvy. To vše se spojovalo do tmavě modrozelené barvy, pnoucí se nahoře — a ztrácelo se v pohasínajícím slunci.

„Víš, že tě plánuje zabít, jakmile pro něj definitivně porazíš Kievanty?"

Alexandr se otočil a uviděl, že po jeho boku stojí Neva. Cítil, že se k němu blíží, protože stejně jako všichni ti ostatní zloději i ona považovala mytí za zbytečnost, kterou se není třeba zabývat a ztrácet s ní čas.

Alexandr si pomyslel, že ta dívka by mohla být celkem přitažlivá, pokud by se umyla a oblékla způsobem, na jaký on byl zvyklý. Přiblížila se k němu a lehce se dotkla jeho ramene, přitiskla svoje pružné tělo k jeho boku.

„Jsem ti k dispozici po celou dobu, která zbývá do konce tohoto soumraku, pokud si to budeš přát."

„Děkuji ti za tuto čest," zašeptal Alexandr v odpověď a doufal, že Parmenion bude mít dost důvtipu k tomu, aby dával pozor na dívčinu druhou ruku, která právě spočívala na rukojeti dýky. „Ale je pomalu čas, abychom vzbudili všechny muže. A předtím, než se vydáme do boje, musím si zachovat silu, jinak mi Bozi nepomohou."

„Muž jako ty má jistě dost síly na to, aby poznal za jedinou noc tři ženy, než půjde párat hrdla svým nepřátelům."

„Ano, samozřejmě. Ale přál bych si posloužit tvému strýci a věnovat tomu veškerou svou sílu."

„Ten starý kozel... copak jsi mě neposlouchal, když jsem ti říkala, že tě zabije, jakmile porazíš Kievanty?“

„Proč mi to ale říkáš?“

„Není to snad jasné?“ Začala pohybovat svým tělem tak, aby se opíralo o jeho a navíc naznačovala zcela jasně to, co očekávala, že se během několika málo chvil stane. Alexandr by musel být ochrnutý, aby to nepochopil.

Náhle ji popadl za ruku a aby ukončil tuto debatu, vášnivě jí políbil na krk. Neva se zachvěla rozkoší. Parmenion při tom všem sledoval, co se děje s její dýkou. A mohl se jenom ušklíbnout nad svým obscénním potěšením.

„Proboha, chci to samé, co ty,“ zašeptal jí do ucha. „Ale pokud svůj boj zítra nevyhraji, tak mi tvůj strýc nechá urazit hlavu a napíchne mne na kůl. Potřebuji svou sílu k vítězství. Pak se dočkáš svojí odměny i ty.“ Znovu jí políbil a pak ji pustil a odstoupil.

Neva se na něj hladově podívala, oči jí žhnuly touhou.

„Jenom dávej pozor na Lothara. Je to ten obr co vypadá, že je němý. Udělá cokoliv mu Ivarn řekne. Ti ostatní jsou příliš velcí zbabělci.“

„Díky. Pamatuj, že tvoje touha bude brzy vyslyšena.“ Pak pokývl na Parmeniona a zamumlal: „Teď jdeme, rychle.“ Nechal Něvu stát na místě, roztouženou pomyšlením nad tím, co jí slíbU.

Parmenion se chystal šeptat nemravné komentáře, ale než mohlo první slovo opustit jeho ústa, Alexandrův pohled mu dal na srozuměnou, že by se vydal na přfliš tenký led, pokud by pokračoval ve svých úmyslech.

Neva Alexandra sledovala, dokud nezmizel za rohem. Pořád se chvěla touhou, ale on už byl pryč. Její mysl se soustředila na Lothara, který se již vrátil do své chatrče, aby se vyspal odděleně od ostatních vojáků. No, něco by se podniknout mělo. pomyslela si.

A protože Lothar byl němý, měla bezpochyby výhodu na své straně.

„Pamatujte si, chůzí,“ zařval Parmenion. „A dejte si pozor, aby váš štít bránil spolubojovníka nalevo od vás.“

V dálce zazněly válečné rohy nepřítele. Město vypadalo tak, jako by to bylo mraveniště, které někdo promíchal tyčí, jako hnízdo největší aktivity. Kievantští válečníci se vyhrnuli z brány jeden za druhým, křičeli na sebe a nadávali. Alexandr mohl pouze kývat hlavou a divit se. Tihle lidé byli ještě

horší než to, co jej doprovázelo a z nouze si říkalo „armáda“.

Bylo to přesně tak, jak Neva předpověděla. Boj mezi různými městy byl napůl krevní mstou a napůl bojovým sportem. Když se znepřátelené strany vydaly na válečnou stezku, potkaly se obvykle před branami jednoho nebo druhého města a strávili dlouhou dobu tím, že na sebe pokřikovaly nadávky. Pro ně to byl civilizovaný způsob, jak bojovat.

Náhodně, jak Neva tvrdila, někdo ztratil nervy a vydal se na výpad proti nepříteli s ještě větším zápalem pro nadávání a spílání. Rival z druhé hordy se mu pak vydal naproti a se stejným nadávání a spíláním a občasným hodem oštěpu se k sobě pomalu přiblížili. Boj takto pokračoval do doby, než nějaký náhodný oštěp zabil nebo zranil nepřítele. V takovém případě se zraněný bojovník snažil ze všech sil dostat mezi své kamarády, kteří jej podporovali výkřiky a samozřejmě se občas mezi sebou sázeli, jak celý boj skončí. Pak tito kamarádi hodili pár oštěpů na druhou stranu a boj byl u konce.

Ve výjimečných případech se boj stal poněkud hromadnějším, když spolu zápasilo pár tuctů mužů a případně žen, ale to byly spíš rvačky, málokdy odtud někdo neodešel po svých.

Po několika dnech takových „bojů“ by jedna nebo druhá strana uznala svou porážku a buď by se stáhla za brány svého města, nebo by se vydala nazpět, ponechávajíce své mrtvé na místě, aby si je vítěz mohl vzít jako trofeje. Samozřejmě, hlavy byly vyměněny Gafům za odměnu. Když se občas stalo, že těch hlav bylo dost, Gafové nechali takové městečko na pokoji.

Alexandrovi připadalo zcela nepochopitelné, že ti muži klesli tak hluboko, že ani netušili, jak by se měl vést boj nebo co to je válka. Zkušenost s jejich výcvikem byla dost strašná, aby to bylo nad slunce jasnější. Na chvíli si vzpomněl na Homéra a hrdiny z legend, kteří bojoval jeden proti druhému pod hradbami Tróje — ale ti muži byli skuteční hrdinové. Tihle před ním pouhými hádavými zloději.

Alexandr se ze své zvýšené pozice na Bucephalovi rozhlédl po své potrhané armádě pochodující ve čtyřstupu. Jasně chápal, jak nad nimi mohli Gafové vítězit už před staletími a vyhnat je z úrodných údolí do vysokých hor. A jak je pak ze sportu lovili stejným způsobem, jakým byl on zvyklý lovit divoké kance.

„Pane, blížíme se. Myslím, že nadešel čas.“

Alexandr přikývl Parmenionovi na souhlas a ukázal mu, aby muže přesta\dl z pochodové sestavy do sestavy sevřené, útočné. Musel svoje muže udržovat na pochodu, aby neměli čas přemýšlet o tom, co se s nimi bude dít. Odhady Něvy, že počty mužů se na obou stranách rovnají, byly liché. Z bran městečka se vyhrnulo asi pět set nebo šest set bojovníků. Ale mohlo to být mnohem horší. Disciplína vojska dokázala vždy udělat více, než pouhé velké počty bojovníků.

Parmenion zápas^ křičel a kopal, aby svoje muže dostal do útvaru, který z nich potřeboval udělat. Bylo těžké přinutit neohrabané bojovníky, aby se přesunuli z pochodového útvaru do útočné falangy, šedesát mužů na šířku, pět mužů za sebou v řadách. Alexandr souhlasil s jeho doporučením, aby kvůli malému počtu mužů utvořili neobvykle tenkou formaci. To byl obvykle jediný způsob, jak sestavit útočné řady dost široké k zaklínování nepřítele a k sevření jeho bojovníků ze stran v rokli, ze které se k bránám městečka přibližovali.

Alexandr si připravil do svého luku šíp a vedl Bucephala k zadní straně postupujících řad. Cítil se nesvůj, když musel velet svým bojovníkům zezadu, ale pochopil, že jeho přítomnost právě na tomto místě bude klíčová, aby z podivného koně Gavarnianů mohl odstřelit prvního dezertéra a zbytek formace vést k vítězství. Bylo mnohem lepší vést vojáky ze zadní strany falangy, než je vést v první řadě a po chvíli zjistit, že se vojsko rozhodlo jít raději domů.

Nadávky provolávané Kievanty již byly jasně slyšet.

„Močíme na vaše hlavy, vy šupáci.“

„Jsme nad vámi, na kopci. Nemáte šanci.“

To bylo něco, čemu Alexandr prostě nemohl uvěřit. Jak mohlo tohle nadávání něco znamenat ve válečné vřavě - to bylo pro něj prostě příliš absurdní. I Parmenionovi to připadalo jako bláznivost. Ale Risové to považovali za významnou odpověď na inzultující nadávku a tak to bylo v pořádku.

Parmenion se standartou v ruce, což nebylo nic jiného než otrhaný kus látky, na které byl neuměle namalován Olymp, se otočil na svoje muže a vlajku pozvedl.

Alexandr se podíval přes rameno, kde se nachází Ivarn, obklopený svým půltuctem tělesných strážců, usazený ve stínu převislé skály pěkně v bezpečí a sledující nadcházející boj. Věděl, že ten špinavý zbabělec bude na

tom místě čekat do doby, než se věci nerozhodnou tak nebo onak.

„Dobrá Parmenione. Začneme," podotkl Alexandr, napůl znechucený tím, jak tento pestrý dav vypadal. Chlapec, který stál vedle něj, začal bubnovat do rytmu na buben a Parmenion, standardu vztyčenou vysoko nad sebou, vykročil směrem ke Kievantům, kteří vesele pokřikovali na svoje soupeře, stojící v podivném útvaru.

Nejeden bojovník se ohlédl přes rameno na Alexandra. Jednoduché gesto špičkou šípu v jeho luku jim dalo na srozuměnou, že bude lepší zůstat ve formaci.

Vojsko pokročilo již přes celou roli, směrem k davu pokřikujících soupeřů, kteří teď stah jen pár stovek kroků před branami svého městečka. Falanga se přiblížila a muži si mohli konečně pohlédnout zblízka do tváří.

Aldin nastavil na televizních kamerách zvětšení na maximum a přepínal mezi jednotlivými pohledy, aby si bitevní scénu prohlédl ze všech stran. Na tuto bitvu sice nebyly žádné významné sázky, byl to spíš jeho vlastní profesionální zájem než cokoliv jiného, ale on prostě události dole na planetě sledovat musel. Bylo to poprvé, kdy někdo z jeho doby měl možnost sledovat Alexandra Velikého v akci, jak řídí skutečnou bitvu. Možná se najdou nějaké souvislosti, které mu později pomohou při sázení.

Aldin věděl, že Corbin bude bitvu s obzvláštním zájmem sledovat také a někdo z ostatních Kohů si bude přát vyhotovit kopie z bitvy. Ale protože se mezi Gavarniany a lidmi neočekávaly v nejbližší době žádné velké střety, všichni luxusní Corbinovu jachtu opustili, aby se vrátili domů a mohli se dále věnovat svému podnikání nebo jiným zálibám, kromě několika málo Kohů. Jakmile se věci začnou hýbat, vrátí se zpět — a záznamy s prvními střety z planety je jistě budou zajímat.

Vypadalo to poněkud pateticky, když sledoval tohoto kdysi mocného krále, jak je jeho síla potupena na vědení té bandy ničemů dole. Přítomnost toho muže jej stále pronásledovala. Když nic jiného, tak od něj alespoň očekával jistou povznesenost, jakou se vyznačovaly například Kohové, kterým sloužil. Ano, měl královské způsoby, to je jisté, ale navzdory tomu si Aldin nemohl pomoci — ten muž se mu začal líbit. Nebylo tomu tak proto, že Alexandr v historii zaujal významné místo, což by jistě stačilo k tomu, aby si ho všichni *vážili*, ale bylo v tom něco osobního. Alexandr měl v sobě významný dar a místo toho, aby dával najevo nevraživost nebo nedůvěru, vytvořil mezi nimi jakési pouto. V této chvíli vypadal spíše jako nedočkavý chlapec, který byl postaven před množství nových podnětů,

které ještě ve vesmíru zbývají na objevení. Pod povrchem se přece jen však skrývala nekonečná truchlivost. Aldin se pokusil tento pocit setřást, ale připadal si, on — protřelý profesionál, jako by se tento stav týkal rovněž. Mohl pouze doufat, že jej události, kterých si Alexandr ani nemohl být vědom, úplně nezničí.

„Půlobrat vlevo, teď!“

Postupující falanga, jak bylo pro tuto formaci obvyklé, začala směřovat napravo, protože každý muž se instinktivně otočil v takovém směru, kde jej chráiňl štít jeho souseda.

Nyní byli asi sto kroků od Kievantů, jejichž s chutí plivané nadávky již odezněly a místo toho se v jejich řadách rozhostilo podivné a nezvyklé ticho. Téměř všichni muži se nakonec otočili jak bylo rozkázáno, kromě několika pomatenců, kteří si nebyli jisti, která strana je pravá a která levá. Řady se na chvíli zachvěly, ale pak byli muži postrkáváni zadními řadami dál a dál a rychle se proto správně nasměrovali.

„Půlobrat vpravo, teď!“

Nyní se řady vydaly víceméně proti středu shromážděných Kievantů, kteří skákali tam a zpět a nebyli si jisti, co se vlastně děje. V tuto chvíli by za normální situace začalo pokřikování nadávek jednoho muže na druhého, naparování se a obecná přehlídka chvástání trvající několik hodin, než se podaří někomu pocuchat nervy do té míry, že povolí. Ale Alexandrovi muži byli nezvykle tišší a přibližovali se ke Kievantům jako vlna.

„Kopí dolů!“

Zvuk napřahovaných kopí, vedených jako jedinou rukou, vyvolal na Alexandrových zádech mrazení. Bylo to skoro jako za starých dob.

„Neshlukujte se, neshlukujte se!“ řval Parmenion vzrušeně. Bylo to poprvé, co se ocitl v pozici velitele a on si to evidentně chtěl užít.

Kievanté byli naprosto oněmělí. Někteří z nich hodili svými oštěpy - většina však ani nedohodila - pár z nich dopadlo na štíty přední řady a jeden z mužů se skácel zraněn k zemi. Pokračující formace se zachvěla.

Načasování této fáze bylo velmi důležité, protože to bylo to, co vyhrávalo každou bitvu. Alexandr věděl, že právě nyní přišel správný čas, jinak se muži rozdělí na všechny strany a začnou bojovat těmi svými absurdními metodami.

„Nyní, moji Makedonci,“ zařval Alexandr, strhnut tímto okamžikem,

který již dlouho nezažil, „ukažte jim, co se patří!“

Popohnal ostruhami Bucephala a klusem s ním popojel na pravé křídlo formace a za jeho neustálého povzbuzování se muži vydali kupředu - napětí se prolomilo.

Jak bylo Alexandrovi díky pochopení místní mentality zcela jasné, bitva byla rozhodnutá již předem, aniž by došlo ke zkřížení zbraní. Jakmile tři stovky jeho mužů vykřiklo z úst první nadávku, Kievanté, sledující co se na ně žene, odhodili svoje zbraně a štíty a rozeběhli se do bezpečí městských hradeb. Během několika sekund byla bitva, pokud se to tak dá vůbec nazvat, změněna na závod v běhu, protože Kievanté, ohlížející se přes rameno a naříkající strachy, si to hnali do bezpečí, falangu v patách.

Alexandr se vydal skrze dav utíkajících Kievantů. Bucephala popohnal do plné rychlosti, což ovšem nebylo rychlejší, než jak by dokázal běžet zdatný muž. Schoval svůj luk a vytáhl meč a oběma rukama jím přetáhl každého, kdo se objevil v jeho okolí, i když pouze plochou stranou, protože s těmi muži měl jiné plány. Jak se prodíral kupředu, Kievanté se před ním začali rozestupovat a dav řídnul. Nikdo neměl odvahu se mu postavit, obzvláště když jel na koni, který ještě nedávno byl zvířetem sloužícím výhradně Gafům.

Alexandr dojel k bránám města, daleko před svými muži. Kievantský náčelník, který stál u portálu, udělal pár výhružných gest, jako kdyby se snažil Alexandra vyzvat na souboj. Když ale Alexandr napřáhl svůj meč a dal najevo, že by byl více než ochoten se s ním utkat, náčelník odhodil štít a meč a utekl za brány města, schovat se do davu žen a dětí, který mezitím vypíral prostor bezprostředně za bránou.

Alexandr se těsně před hradbami otočil, vědom si náhle skutečnosti, že se dostal tak daleko od svých vojáků, že mezi ním a falangou stála celá otrhaná kievantská armáda. Přestože však byl pánem městské brány, bude muset počkat, až se k němu jeho muži přiblíží.

Otočil se v očekávání, aby se postavil shluku té chátry, která se jistě bude zoufale snažit dostat se za něj do městské brány. To co však uviděl, jej poněkud překvapí.

Kievanté padali na kolena, zničení, naříkající bolestí, zvedající své ruce k prosbám a ohlížející se stále přes ramena směrem k neustále postupující falanze a opět na něj. Bitva byla skutečně vyhraná ještě než začala.

S údivem zasunul svůj neposkvrněný meč zpět do pochvy a naznačil

Parmenionovi, aby zastavil postup vojáků.

Trvalo pár minut, než se podarilo všechny utišit a Parmenion musel pár Risů zkopat, aby byli konečně zticha, protože i jejich vzrušení neznalo mezí a oni netoužili po ničem jiném, než vrhnout se na svoje odvěké rivaly a povraždit je. Bylo znát jistý neklid, protože zajatci a podmanitelé se na sebe dívali z několika kroků, žádná strana navíc neměla v těchto záležitostech moc zkušeností a proto nyní vůbec nevěděli, jak se k sobě mají chovat.

Alexandr zařval do městské brány, aby se náčelník klanu objevil před ním, než napočítá do sta, jinak začne popravovat zajaté bojovníky. Jakmile vyřkl takový příkaz, zpoza bran města se ozval nářek. Mohl jenom doufat, že budou vědět, co to znamená počítat do sta, ale ještě než se dostal ke čtyřiceti, tak ženy vytáhly náčelníka z brány, teď poněkud potlučeného a lehce krvácejícího a pohodily ho před Alexandrem k jeho nohám.

Náhle se ze zadních řad prodral k Alexandrovi Ivarn, v rukách těžkou obouruční palici. A s hlasitým pokřikováním a nadávkami se hnal ke klečícímu protivníkovi.

„Ty starý parchante, ty, který chrápáš s vlastními sestrami, teď už tě mám, to je tvůj konec!“

Klečící náčelník se podíval na Alexandra a poté zpět na Ivarna a rozhodil své ruce prosebně vzhůru. „Ušetři mne, o mocný, který musíš být bohem. A já, Borst, ti budu věrně sloužit.“

Alexandr se ohlédl po Ivarnovi. Po několika týdnech, kdy musel hrát svou roli, pro něj byla radost dát najevo svoje skutečné pocity.

„To stačí, Ivarne, tenhle muž je nyní můj. Ve skutečnosti, jsou všichni tihle muži moji. A nikomu z nich nebude zkřiven ani vlásek. Kievanté se stanou nyní druhou jednotkou falangy.“

„Cože? Potom, co jsem vyhrál tenhle boj!“ zařval Ivarn a úskočně se podíval na Lothara, který kráčel po boku svého pána a velitele a nyní stál vedle koně u Alexandra.

„Jakmile se vyrovnám s tímhle šupákem, tak si to rozdám i s tebou, ty zatracený cizáku!“

Ivarn se vydal směrem k Borstovi, napřáhl palici a Borst se svalil na zem, naříkající v očekávání konečného úderu. Alexandr pobídl Bucephala a rychle tasil meč, připravujíce se nejprve na odstranění Lothara a pak na vypořádání se s Ivarnem. Jeho jedinou nadějí bylo, že na tento čin nebude

falanga reagovat vzpourou, jakmile uvidí svého náčelníka mrtvého. Ale nyní si byl jist, že by jej Ivarn nechal stejně zabít, takže tohle muselo být rozhodnuto rychle a nyní.

Lothar se však pohyboval rychleji, než si Alexandr představoval.

Mocným skokem se zápasník dostal k Ivarnovi a jediným rychlý pohybem jej zvedl ze země a zkroutil jeho tělo ohromnou silou do nemožné polohy. Ozvalo se hlasité zapraskání a Ivarn se skácel na zem mrtev, hlavu nepřirozeně zvrácenou do strany.

Muži ve falanze i zajatci ani nedutali a vzrušeně celé divadlo sledovali, omráčení tím, co se tak rychle stalo. Lothar se ohlédl na Alexandra a pak se podíval vyzývavě na falangu.

„Sláva Alexandrovi!“ zařval Lothar směrem k falanze a zvedl ruku zaťatou v pěst.

„Sláva Alexandrovi!“ odpověděl dav hlasem obou spojených kmenů na počest nového pána.

Borst již stál na nohou a vzrušeně mu sděloval, že zná skvělého nepřítele, který žije nedaleko a ukázal „nahoru“ k obrysům horského hřebene, který se táhnul nedaleko.

Alexandr viděl Něvu, jak se zdržuje opodál a Lothara, který se k ní přidal. Šeptal jí něco do ucha. Takže takto se to udalo, pomyslel si Alexandr a pokýval směrem k ní na znamení souhlasu. Byla nebezpečná, to je jisté, jinak by nedokázala zosnovat vraždu svého strýce, i když ten byl v podstatě divokým zvířetem. Teď jej napadlo, že bude muset dodržet slib, který ji dal a při té představě se otřásl.

„Řekni mi, Borste,“ zeptal se Alexandr a mluvil tak nahlas aby byl slyšet i přes neustávající hukot vycházející z řad vojáků. „Přicházím z dalekých krajů a tam je zvykem umýt se po boji v horké vodě. Máš nějakou?“

Borst se při té myšlence zatřásl a pokusil se schovat znechucený úšklebek v obličeji. „Ale samozřejmě, ó Alexandře. Zařídím to.“

Podíval se znovu na Něvu a pokusil se usmát. „A zařiď, aby byla k dispozici vždy, když si ji budu přát. I když je právě v polovině soumraku.“

Borst pokrčil nechápavě rameny nad takovou podivnou žádostí, ale byl šťasten, že má hlavu pořád na svém místě, a tak nehodlal nijak diskutovat.

Kapitola osmá

„Chápeš, že to zní skutečně nechutně,“ řekla Neva, jako kdyby Alexandr právě navrhl, aby se chystali k pořádám některých podivných hrátek, které kdysi vyznávala egyptská královská rodina.

„Ale je to skutečně velmi příjemné,“ odpověděl Alexandr. „Ujišťuji tě, že se budeš cítit jako nový člověk.“

„Cože? A to mám přijít o všechnu tu špínu, která se na mě usazovala několik stovek soumraků? Snažíš se mi naznačit, že pro tebe nejsem dostatečně přitažlivá?“

V jejích očích se objevil nebezpečný pohled a Alexandr se na ní mohl jenom usmát. Doufal, že to co si skutečně myslel, nebylo z jeho pohledu příliš jasné.

„Teď, když jsi se potřetí umyl, měl bys být znovu připraven,“ řekla Neva a natáhla se po něm zpod přikrývek, hotova ho přednostně chytit zajedno místo více, než za jakékoliv jiné.

„Ach ano, samozřejmě, kdybych měl čas, nenechal bych si to ujít. Ale jsou ještě jiné povinnosti. Soumrak je téměř u konce a musím jít pracovat.“

Než mohla Neva zaprotestovat, rychle zavolal na Parmeniona a vyšel ven z budovy, která byla neprávem nazývána palácem.

Parmenion se ospale vypotácel z boční místnosti a kopnul do hlídek, které měly stát na stráži u dveří, ale při první príležitosti se oddaly spánku.

„Pitomci. Omlouvám se pane.“

Alexandr ignoroval jeho omluvu a krátce se podíval na ospalého strážného, který jenom s obtížemi schovával hněv a raději se díval upřeně do země.

Vydal se dolů směrem k bráně, jeho strážní klopýtali za ním.

„Kam jdeme, pane?“ zeptal se Parmenion.

„Podívat se na to trochu zblízka,“ ukázal Alexandr na vrchol hory, pokřtěné jako Olymp, která dominovala polovině oblohy nad městečkem. Parmenion při té myšlence ztichl a Alexandr věděl, že více poslouchal poslední hodiny pověrám místních o hoře, o které Aldin tvrdil, že to je

jenom tepelný výměník, než svému zdravému rozumu.

Za branou se vydali skrze tábor armády Risů. Někteří z mužů již vstali a pohled na svého velitele jim vehnal do úst ryčné pozdravy na jeho adresu. Alexandr jim ukázal, aby byli zticha, ale i po chvíli, když už stoupali na úpatí hory, bylo stále slyšet poslední pozdravy. Strážní, kteří je doprovázeli, se začali nahlas strachovat o cil jejich cesty. Začali mluvit o tom, že na horu mohou vystupovat pouze bozi, kteří jí obývají. Alexandr se nemusel dlouho rozmýšlet, aby jim pokynul k návratu a sdělil jim, že mají na něj a na Parmeniona počkat dole. Nemusel jim to říkat dvakrát a jakmile se otočil, začali všichni strážní poklusem sbíhat dolů.

„Pane, někteří z Risů tvrdí, že na vrcholu hory jsou místa, kam...“ Parmenion ukázal na špičku Olympu, „...kam není možné se dostat, a prý září jako slunce.“

„Pokoušíš se mi snad naznačit, že by bylo lepší zůstat dole?“

Parmenion mlčel a Alexandr se proto na svého jednookého pobočníka upřeně podíval a usmál. „Před nekouká stovkami soumraků mi bylo řečeno, že na vrcholu žije věštec. Ti chudáci dole toho muže drží v úctě a tvrdí, že slouží bohům. Pokud se nám ho podaří získat pro naši věc, zvýší to mou prestiž mezi všemi kmeny v této oblasti. V každém případě Parmenione, já se nahoru vydat musím a musím se setkat s tím člověkem. Jinak bych nebyl Alexandr.“

Parmenion pouze pokrčil rameny a zamručel něco o těžkostech života s legendou. Zafuněl jako astmatik a snažil se na úzké stezce vedoucí na vrchol hory s bílou čepičkou udržet krok se svým pánem.

Jak šplhali stále výš a výš, vítr, který zde vál, byl stále divočejší a hlasitější. Parmenion jako první poznal, že země se podivně chvěje, jako kdyby začínalo zemětřesení.

Alexandr chvíli zápasil s vlastním strachem, protože ze zkušenosti věděl, jaká ničivá síla se skrývá v chvějící se zemi. Oba stáli nehnutě na místě, drželi se skály a čekali na první záchvěv, který však nepřišel. Jenom neustálé vibrace a mírné hučení větru.

Alexandr se znovu podíval vzhůru na špičku hory, která se jakoby tyčila přímo nad nimi, desetkrát vyšší než největší hory v Asii.

Nemohl si pomoci, ale přemýšlel, proč si Risové nezbudovah sídlo právě zde, kde by byli vždy výše, než kdokoliv jiný a nemuseli se tak nechat urážet od svých sousedů podivnými narážkami na močení. Ale opět i zde to

vypadalo, že strach z hory je silnější než výhody, který by plynuly z jejího pokoření. Zajímalo ho, jaké tajemství se skutečně na vrcholu hory skrývá.

Vzduch se najednou naplnil hlasitým řevem, ohlušujícím burácením a poté, co se otočili na rozcestí pěšiny, spatřili mocnou řeku, která si prorazila cestu z podzemního prostoru a to tak širokou, že do vzniklé jeskyně by mohlo vstoupit bok po boku celých sto mužů. Alexandr pochopil, že zdroj mocného proudu vody pochází z nitra hory a to zjištění jej naplnilo bázní. Odkud se ta voda vzala? Přemýšlel. Kdysi už viděl podzemní prameny, ale nikdy takový katarakt, který by měl rozměry, kde by se dal tok vody přirovnat pouze k mocnému Tigridu.

Světlo slunce již pronikavě zářilo a zaplavilo horizont křišťálovým svitem. Alexandr se odvrátil od podzemní řeky a znovu se vydal na cestu s Parmenionem v zádech. Šli, dokud se nezastavili na skalní římse, kde si chvíli odpočali. Městečko Kievantů bylo pod nimi vidět jako na dlani, skvrna na zeleném dně úzké rokliny. V dálce spatřil vesnici nebo městečko Avarsů, přilepené k úbočí kopce. Rozhlížel se všemi směry a viděl tucty stop po osídlení rozlehlé kopcovité krajině. Na každé straně se zvedala jemná křivka podivného horizontu Kolbardu a nyní, když byli nad úrovní nižších hor a měli jasný rozhled, bylo vidět zcela zřetelně, jak se dva rohy horizontu klenou vzhůru, zužují se do modrozelených pruhů lehkého oblouku, který dosahuje až k věčně nehybnému slunci. Dvě další věže nyní vypadaly, že leží velice blízko, až mu připadalo, že by se jich mohl dotknout. Stovky mil odsud se tyčily další tři věže, jejichž základy spočívaly v oblasti obsazené Gavarniany.

Díky ničím nezastíněnému výhledu, který Alexandr nyní měl, mohl vidět kostkovaný vzorek dobře obdělaných polí protkaných dobrým půltuctem řek. Země vypadala bohatá a plná života. Kdokoliv tuto zemi stvořil, musel žít ve vzdálených zahradách, pomyslel si Alexandr. Bylo tady dost půdy pro všechny, kdo na této planetě žili, ale jako tomu bylo asi všude jinde - to pravé bohatství patřilo jenom malé skupince vyvolených. Zbytek hladověl.

Pamatoval si na ostré kopce a úzká údolí své vlastní země a jakou v srdci ucítil bázeň z toho, když se poprvé zmocnil velkých a bohatých plání v Persii. Zde na nekonečných plochách byla pole pečlivě opatrována. Toto území si vzal od Daria. Darius, pomyslel si znovu. Vždy si přál utkat se s ním jeden proti jednomu, aby mohl před očima půl miliónu lidí vybojovat poslední bitvu o vládu nad celým známým světem. Perský císař byl sice jeho nepřítel, ale přece jenom pouhou maličkou částí celého národa, který

ještě mohl pečlivě prověřit jeho schopnosti. Místo toho celá tragédie skončila zbabělou vraždou na okraji cesty. Císaře opustili jeho vlastní muži, ležel mrtev u cesty v prachu, prokletý, opovrhovaný.

„Darius,“ zašeptal, jako kdyby se vyřčením jména svého nepřítele pokusil o jeho zmrtvýchvstání.

Parmenion se na svého pána podíval a poté se opřel o skálu, na které seděl. „Možná jsme se dostali moc daleko a věštec nakonec žije někde dole,“ ukázal Parmenion nejasně dolů, do údolí.

„Pokud by tomu tak bylo,“ odpověděl Alexandr a jeho myšlenky se rychle vrátili do současnosti, „proč by tato stezka pokračovala stále výše? Myslím, že hledáš výmluvu pro to, abys nemusel jít dál.“

„Kdo, já?“

Alexandr se neobtěžoval s odpovědí a zvedl se, aby pokračoval ve stoupání. Vítr hučel okolo nich stále více, rozevlával jejich pláště, příležitostný závan se je pokoušel vyvést z rovnováhy a srazit dolů z příkré skály. Často se jí museli přidržovat.

Za další zatáčkou vedla stezka asi čtvrt mile krátkým a úzkým údolím a oba dva užasli z toho, co spatřili.

Celé to zářilo briliantovým jasem, který se odrážel od bílé skály na konci údolíčka. Pouze jediný bod byl tmavý. Byl to vstup do jeskyně, který se nacházel uprostřed výstupu z údolí, na konci stezky.

„Nuže, podíváme se na to, ne?“ pobídl Alexandr svého druha. Parmenion ani nedutal, ale výraz ve tváři měl zcela jasný. Alexandr si mohl stejně dobře odpovědět sám.

„Kdybych byl tebou,“ ozval se hlas zezadu, „tak bych si to dvakrát rozmyslel.“

Parmenion sebou trhnul a snažil se uskočit a vytáhnout meč. Ale Alexandr klidně promluvil: „Kdyby nám chtěl ublížit, vojáku, tak by to už udělal. Nevaroval by nás.“

„Jenom nemám rád, pokud se za mnou někdo tajně přikrade,“ odpověděl Parmenion.

„Možná by se dalo diskutovat o tom, kdo se sem přikradl tajně,“ nesouhlasil hlas za nimi a vyšel z úkrytu, aby se jim ukázal.

Byl to vysoký a celkem starý muž. Vlasy už neměl, rysy ve tváři

poznamenané věkem, opíral se o dřevěnou hůl, jako kdyby měl upadnout poté, co mu ji někdo sebere. Přišel blíže k Alexandrovi a podíval se na něj přimhouřenýma očima, protože se díval přímo do slunce.

„Jsi věštec, kterého hledáme?“ zeptal se Parmenion.

„Cože? Ne, jenom ne další mladíček, který se vydal hledat pravdu k věštci.“ Stařec se rozesmál. „Vy, kteří hledáte, jste pro mě jenom taková osina v zadku. Přijdete si sem, očekáváte, že na mě vyvalíte nějaké hodně chytré otázky a pak se vydáte nazpátek s tím, že už znáte na všechno odpověď. Pokud jste sem tedy přišli pro radu, tak se zase rychle seberte a táhněte odsud. Nechejte mě na pokoji.“

„Víš, s kým mluvíš?“ zeptal se ho Parmenion.

„Ne. Nech mě hádat. Je to nový náčelník Kievantů? Pokud ano, tak si pamatuj mladíku, že já stojím výš než vy všichni a močka vždycky teče dolů z kopce.“

Parmenion se *snažil* vytáhnout z pochvy meč, ale Alexandr jej se smíchem zarazil. „U nebes, Parmenione, konečně tady slyšíme mluvit člověka bez bázně a na rovinu. Od doby Pindara z Théb jsem nikoho takhle mluvit neslyšel.“

„Pindar z Théb?“ Stařec se na Alexandra podíval a pak se otočil k jeho průvodci. „Parmenion?“ zeptal se zvědavě při pohledu na jednookého pobočníka.

„Připadá ti to známé?“ zeptal se Alexandr zkusmo.

„No jistě. Samozřejmě, že to je povědomé. Přečetl jsem dost knih, aby to vystačilo na všechny neřády tam dole.“ Máchl rukou směrem k nížinám, evidentně znechuceně. „A mohu se zeptat, proč tady pobíháte kolem téhle věže, jejímž jediným úkolem je řídit počasí a fungovat jako přístav pro kosmické lodě? Mluvíš jako nějaký král, jako bys snad byl ten makedonský hrdina z planety Země?“

Alexandr se na něj podíval s neskrývaným údivem, nebyl si jist, kde by měl vlastně začít.

„Nuže, pokračujte dál. Přestaňte na mě zírat jako ryba na suchu a řekněte mi, co se tady děje.“

„Jsem Alexandr, syn Filipův, známý také jako Veliký.“

Stařec se na něj chvíli mlčky díval a snažil se novou situaci vyhodnotit.

Alexandr cítil, že Parmenion po starci skočí, pokud by se pokusil o stejnou reakci, jakou očekával od všech zdejších lidí.

„No pokračuj," odpověděl věštec a Parmenion se kupodivu držel rozvážně zpátky, protože si nebyl jist, jestli je mužův tón uštěpačný nebo nedůvěřivý.

„Je to pravda, starce," pokračoval Alexandr řecky a musel lovit v paměti jednotlivá slovíčka kdysi tak důvěrně známé řeči.

„Nyní jsi přidal poněkud jiný argument ke svému příběhu," odpověděl věštec, jenom s neznatelnou stopou přízvuku obvyklého pro místní horaly.

Nyní byl na řadě Parmenion, aby se divil. „Jak u všech všudy znáš naši řeč? Už se mi začal pomalu zvedat žaludek, jak jsem tady musel mluvit s těmi barbary. Je příjemné zase mluvit s civilizovaným mužem."

Věštec pokrčil rameny, jasně tou poznámkou polichocen. „Řekněme jenom, že jsem studoval staré knihy. Ale pojďte. Půjdeme pryč od téhle burácející vichřice a promluvíme si někde, kde na sebe nebudeme muset tolik řvát a překřikovat vítr."

Kývnul směrem k oběma poutníkům, aby jej následovali a vydal se úzkou cestičkou vedoucí na konec údolí.

„Kam to vede?" zeptal se Alexandr a ukázal na rozšiřující se stezku, po které původně směřovali a která vedla do ústí jeskyně.

„Sledujte."

Věštec sešel ze stezky a dloubnul do země svou holí. Po krátkém prohledávání našel uvolněný kámen a vydal se na okraj údolí. Mírným neznatelným vrhnutím dopravil kámen na svažitý metalický povrch. Kámen se začal sesouvat, jako se sesouvá led po roky omílané skále. Pád kamene se zrychloval, blížil se ke vchodu do jeskyně. Za chvíli zmizel v jejím ústí.

„Chceš jej následovat?"

Parmenion polknul a zavrtěl hlavou.

„Kdybychom stoupli na ten povrch, byla by to naše poslední hodinka," řekl Alexandr spíše jako sdělení, než jako otázku.

„Radši se moc nepřibližujte k nasávacím otvorům, obzvláště pokud je to základová konstrukce, která se erozí dostala až na povrch. Skončili byste v hnacím ventilátoru a bylo by po všem. Ano, samozřejmě. Nakonec byste se dostali zpátky na pevnou zemi, ale v podobě hnojiva. To je jenom chabá

útěcha. Žádná sláva, žádné pohřební hranice... jenom hnojivo.“

„To je prostě místní systém. Tohle všechno,“ řekl věštec a ukázal na horu kolem nich. „Dálkově ovládané senzory monitorují klima v nížině pod námi, dodávají data a potom tyhle hory fungují jako regulátor. Hory jsou tvořeny vrstvenou konstrukcí, je to v podstatě obrovitý tepelný výměník, který ochlazuje vzduch, pokud je to potřeba a vrací vlhkost do oběhu jako déšť nebo jako řeku. Kdyby tomu tak nebylo, tak by se tohle místo usmažilo ve vlastní šťávě už před tisíci lety. Vytvoření proměnlivé hvězdy bylo pouze částí problému řízení klimatu. Chytří hoši to byli, ti První poutníci. Strávil jsem celý život zjišťováním, jak se jim to celé povedlo. Teď, pokud si tedy nepřejete skutečně pokročit dál do té jímky na kondenzovanou vodu, tak vám můžu prozradit, že tohle místo se může stát skutečným zabijákem.“

Oba Makedoňané se podívali tázavě na věštce, jako kdyby mluvil nějakým cizím jazykem a jejich tlumočnické implantáty to nedokázaly přeložit. Věštec, když zjistil, že se za ním návštěvníci nevydali, se krátce zastavil, aby pokrčil rameny.

„No v každém případě si nechte svá díky za to, že jsem vám zachránil život. Vrátíte mi to později. Tím jsem si jist. Teď už bychom se měli ztratit z tohoto proklatého místa. Jdeme, potřebujete trošku poučit. A já vám poskytnu tolik informací, kolik budete potřebovat. Pokud si to nepřejete, tak odsud táhněte a běžte si mumlat tu svojí zatracenou řečtinu někam jinam. Přestává mě to bavit.“

„Pořád nevěříš tomu, že jsem Alexandr Veliký?“

„No, řeknu ti to takhle. Kdybych přišel do tvého domu a řekl, že já Jaroslav, nejlepší a nejmoudřejší věštec všech dob, jsem procestoval celý vesmír a přišel jsem z prstencového světa, který postavila rasa známá jako První poutníci a která ten svět postavila jenom pro svoje potěšení, co by sis asi tak myslel?“

„A k tomu všemu, kdybych ti řekl, že mě sem dopravil muž, který se jmenoval Aldin a který mi pouze řekl, že mým úkolem je sjednotit všechny lidi na této planetě, co ty na to?“ Na chvíli se zastavil, naklonil se v křesle a znovu se napil ze své skleničky vína. „Tak co ty na to? Ano, kdybych se tady objevil s podobnou historkou, co bys na to u jména Diova řekl?“

Alexandr jenom zavrtěl hlavou.

„Měli bychom tohohle starého neduživce konečně opustit,“ řekl

Parmenion nevrle. „Nemusíme mu přece nic dokazovat.“

„To ani nemám v úmyslu, Parmenione,“ odpověděl Alexandr vyrovnaně. „Seď na zadku, pořád mám ještě nějaké otázky.“

„Poslouchej ho, Parmenione,“ řekl Jaroslav, tentokrát opět v řečtině. „Koneckonců, je to přece jenom Alexandr Veliký, tvůj král, tak mu projev patřičný respekt.“

„Tvoje řečtina je skutečně vynikající,“ pochválil Alexandr jeho znalost.

Jaroslav kompliment jenom odmávl rukou, jako kdyby o pochvaly nestál. „Tu a tam přežila ještě nějaká centra učenosti. Strávil jsem spoustu času studováním toho, co nazýváš svou dobou.“

„Kde jsi ji studoval?“ zeptal se Alexandr.

„Na tom nezáleží, ale v každém případě, máš vůbec ponětí, jak je tahle konstrukce vůbec veliká?“

„Myslím, že nějaké mám.“

„Přesto, i já, který jsem strávil spoustu času studováním tohoto místa, mám pořád problém s tím, abych si vůbec uvědomil tu velikost.“

Jaroslav se postavil a odešel na opačný konec místnosti, které říkal „soukromá studovna“.

Místnost byla bohatě zařízena a ničím nepřipomínala skutečnost, že to je jeskyně. Stěny pokrývalo něco, co vypadalo jako dubové ostění, kožená křesla, ve kterých seděli, byla bohatě polstrovaná a Alexandrovi připadalo trošku podivné, že zde, na vrcholu hory, může být bydlení takového poustevníka příjemné. Kdyby byl Jaroslav skutečný věštec, jistě si tu žil pohodlně. Alexandr přemýšlel, jak jenom starý muž dokázal shromáždit takové materiální bohatství na vrcholu hory, ve vzdálené jeskyni.

Jaroslav otevřel dveře do jakéhosi výklenku, vypustil z úst sérii nadávek, vešel dovnitř a chvíli zde přecházel z místa na místo, než se znovu objevil a táhl s sebou masivní svitek tlustý jako lidský pás. Vzal jej za jeden konec a mrštil jím tak, aby se rozvinul po podlaze. Než se dokutálel na druhý konec místnosti, nebyl rozvinutý ani ze čtvrtiny.

„No, tak kde to vlastně jsme?“ zamumlal si pro sebe meditativně. „Zatracená práce, tahle věc je vždycky tak *veliká*, pracovat s tímhle zatraceným pergamenem je skutečné prokletí. Zatracení primitivové!“

„To je mapa?“ zeptal se Parmenion, postavil se a snažil se nakouknout

do svitku přes Jaroslavovo rameno.

„Samozřejmě, že to je mapa, ty idiote. Copak to nevidíš?“

Parmenion udělal zády k Jaroslavovi jasné gesto, jehož význam se po celá tisíciletí bezpochyby nezměnil. Ale pak si klekl k němu na zem, aby si mohl mapu detailněji prostudovat.

„Ne, ne, tady ne.“ Jaroslav znovu zatahal za pergamen a roztáhl jej přes celou místnost, aby jej mohli prozkoumat i z druhého konce.

„Nemohlo by to být tady? Je tu červená značka.“ Alexandr zaspekuloval a ukázal na část, která se právě objevila na okraji role.

„Ach ano, to je místo, které jsem označil jako oblast zvláštního významu.“

„Teď bych vám ukázal, jak jsou tady odlišné vzdálenosti, se kterými máme co do činem,“ řekl Jaroslav patetickým tónem. „Připomínám, že tento svět byl postaven rasou, které říkáme První poutníci.“

„Kdo byli?“ zeptal se Alexandr. Byli to bozi?“

„Můžete jim tak říkat, alespoň ve vašem klasickém smyslu olympských bohů. Jako bytosti, kteří mají i slabůstky a touhy lidských bytostí. No, v každém případě si myslím, že tenhle svět postavili jenom jako takové malé cvičení, pro pobavení. Asi způsobem, jakým malé dítě postaví ohromný hrad z písku, jenom aby si dokázalo, že to umí.“

„Žijí tady ještě?“

Jaroslav na moment zaváhal, jako kdyby si odpověď pečlivě rozmýšlel.

„Myslím, že ne,“ odpověděl pomalu. „I když mezi lidem se udržují legendy o tom, že ten „prastarý rod“ pořád žije někde v podzemí, v jakýchsi průchodech.“

„V čem?“

„Pamatuješ si, když jsem mluvil o tom, že Kolbard je vlastně uměle vytvořená planeta? Jako velká budova. Existuje tu doslova množství tunelů, přístupových cest, chladících žeber, která jsou ve vesmíru vystavena působení vakua a opravných průlezů. Celá konstrukce je navíc vrstvená.“

„A my jsme nyní v blízkosti nějakého takového vchodu?“

„Jestii tě to někdy bude ještě zajímat, tak projdi tamhle těmi protějšími dveřmi,“ ukázal Jaroslav na průchod ve skále. „I když to je jenom pár mil

odsud, nikdy se mi nepodařilo najít správnou cestu," pokračoval a jeho hlas naznačoval výstrahu. „Takže by ses taky nemusel vrátit."

Alexandr se na něj tázavě podíval.

„Jsou zamčené?" dotázal se Parmenion zvědavě a podezíravě, jako kdyby protější průchod byl vstupem do podzemního světa. Což v jistém slova smyslu asi byl.

Jaroslav se místo odpovědi jenom usmál.

„Kde se na té mapě nacházíme?" zeptal se Alexandr a ukázal na část zakroužkovanou červenou barvou.

„Ano, ukážu to," naklonil se Jaroslav dopředu a po krátkém hledání ukázal na vysokou řadu vrcholů, která se táhla kolem toho, co bylo nazýváno severní částí kontinentu.

„Všimněte si měřítka dole na mapě," ukázal Jaroslav na sadu grafických symbolů. „Vzdálenost se zde měří ve verstách a tři versty jsou asi jedna vaše nule. Na Kolbardu jsou celkem stovky kontinentálních oblastí, některé jsou menší než Evropa, jiné jsou desetkrát větší než Asie."

„Jak jsou od sebe odděleny?"

„Jsou tady oceány, to je jasné. Odsud není žádný problém pozorovat moře Iras na západě. To je skoro plocha milión čtverečních verst, s množstvím ostrůvků a ostrovů. Podobně jako na Zemi mohou být jednotlivé kontinenty rozděleny oceány, ale jsou také rozděleny bariérovými stěnami, které se tyčí až do horních vrstev atmosféry."

„Proč stěnami?" zeptal se Parmenion.

„Aby dokázaly přerušit jednotlivé směry proudění větru. V opačném případě by díky Coriolisově síle vznikaly větry o síle hurikánů, kdyby je žádná terénní bariéra nerozdělila. Na některých místech vítr postupně odstranil vrchní vrstvy půdy. Místní pak tyto oblasti nazvali Kovadlina."

Alexandr některým termínům o kterých Jaroslav hovořil nerozuměl, ale obecně chápal, o čem stařec mluvil.

„A co to znamená „Kovadlina"?"

„Všimnul sis otevřené blýskavé oblasti, tam v blízkosti moře Iras? Je to holý kov, který tvoří nosnou konstrukci. Ten kov je velmi pevný, je skoro nemožné ho poškrábat a je zhola nemožné jej nějak oddělit a použít k něčemu jinému. Ta Kovadlina je jenom malá, pouze pár stovek verst na

délku, to samé na šířku. Teď si představ oblast stokrát větší. V některých oblastech funguje jako bariéra — kov se táhne bez přerušení od jedné výrazné oblasti k druhé. Nic tam neroste, člověk občas potká jenom nějakého nomádského obchodníka. Je to dobré jako oceán - stejně to dokáže rozdělit oblasti. Nebo je spíš odříznout.“

„Nomádský obchodník?“ zeptal se Alexandr. „Znamená to, že celá planeta je obydlená?“

Jaroslav se usmál.

„Myslím, že ano, ale planeta je tak velká, že je těžké to říct s jistotou. Téměř před třemi tisíci lety, skoro polovinu stáří této planety nazpátek, vlastně ve tvé době, se na této planetě poprvé objevil člověk. Kolonisté se usadili na různých místech. Ti nevychovanci tam dole sem přišli ze severu tvé původní říše. Ale postupem času se vrátili dost daleko před období, kdy byli civilizovaní, to všechno díky Velké válce, která odřízla stovky a tisíce světů od sebe a nechala je izolované. Ještě horší však byla skutečnost, že První poutníci zbavili většinu planet jejich zdrojů již před miliónem let, takže tam nezbylo nic, co by stálo za řeč a dalo se použít jako materiál pro obnovení základní technologické úrovně.“

„Tady, stejně jako na dalších nesčetných místech v Magelanově mračnu, jsme se ocitli v boji s Gafy, s jinou rasou. Zápasili jsme o nadvládu nad neobyvatelnými planetami. Mohu ti o této oblasti říct pouze něco málo, Alexandře, ale traduje se. že na jiných kontinentech žijí desítky dalších ras, protože První poutníci asi měli potěšení z toho, když mohli na jednotlivých planetách vysazovat různé tvory a zkoušet, jak ty jejich hravé projekty uspějí. To vše ještě dlouho předtím, než jsme se objevili na scéně my.“

„Zatraceně, slyšel jsem o tvorech podobných rostlinám, kteří žijí hned na vedlejším kontinentě a o hmyzích tvorech, kteří si pěstují lidi pro potravu a jako otroky. Na téhle planetě prostě nejsou téměř žádná omezení.“

„Co mě ale zajímá teď,“ zdůraznil Alexandr, jsou ti Gavarniané, nebo Gafové, jak jim říkáš.“

„Ano, Gafové jim říkáme. Proč tě tak zajímají?“

Alexandr se postavil a usmál se na Jaroslava. „Jsem Alexandr, není to dostatečná odpověď?“

Jaroslav se rovněž usmál, spíše pro sebe, než na své hosty. „Takže další dobyvatelská válka. A tihle pitomci tam dole budou tvoje armáda, že ano?“

Alexandr místo odpovědi přikývl.

„Jsou na hony vzdálení tvým Makedoncům. A tví nepřátelé nebudou mít žádného Daria, který by je držel na uzdě.“

„Ano, Darius,“ řekl Alexandr zamyšleně. „Víš tedy alespoň něco o jejich vůdci, kterému říkají Kubar Taug?“

„Hmm, ne. Nemohu ti říct nic určitého.“ Odmlčel se.

Alexandr si všiml, že Parmenion pozorně sleduje jejich hostitele, ale aniž by vyjádřil jakýkoliv názor.“

„Takže plánuješ sjednotit kmeny pod jedním velením a vycvičit je ke svému úkolu?“

„To je jenom obecná představa.“

„Aha. V tom případě bych si měl zabalit.“

Bez dalšího slova Jaroslav vešel do vedlejší komory a oba poutníci mohli zaslechnout zvuk, jako když se otevírají a zase zavírají zásuvky, občas se ozvala nějaká nadávka a povzdech. Po pár minutách Jaroslav z komory vyšel s rancem přehozeným přes rameno a s celkem dobrou napodobeninou řecké helmy na hlavě a kruhovým štítem na boku.

„Bude lepší se vydat na cestu. Tuhle legraci si nenechám ujít, takže se k vám přidám.“

„Starce, zamumlal konečně Parmenion, „ve tvém stavu je jediný den neúnavného pochodu jistá smrt. Zůstaň tady a žij si s blázny, kteří tě sem přijdou zase navštívit.“

„Tak starce?“ Jaroslav popošel k Parmenionovi. „Podívej se na to břicho,“ zaburácel smíchy a ukázal na přetékající sádlo na břiše bývalého strážného. „Je zázrak, že se ještě neprohýbáš pod jeho tíží až na zem a nezakopáváš, když utíkáš před svými nepřáteli. Tebe předběhnu kdy budu chtít. Tohle poustevnické žití se mi už trochu přejedlo, takže jdeme. Není proč váhat.“

Alexandr stále mlčel, díval se zblízka na svého nejnovějšího rekruta.

„Podívej, Alexandře, syne Filipův — ano, věřím tomu, co jsi mi tu napovídal, i když to zní veskrze nepravděpodobně. Ale jak řekl Augustus o své víře — zní to tak nepravděpodobně, že by to mohla být pravda. Umím číst, umím psát, znám tenhle svět a jsem široko daleko nejlepší, pokud jde o léčení všech druhů zranění. Kromě toho potřebuješ kronikáře na tuhle

pohádku a to budu já, protože tam dole nenajdeš nikoho jiného, kdo by byl schopen udržet v ruce brk, natož aby měl dostatečnou inteligenci k tomu, aby věděl, jak ten brk používat. A nakonec mi věř, že ti sepíšu zdaleka nejlepší historický příběh, než kdokoliv z těch dole, kteří jsou jinak schopni čehokoliv. Takže vezměme mapu, budeme ji potřebovat, a pojďme.“

„Přece nemůžeme vzít celý ten svitek,“ řekl Alexandr, podíval se na nemožně dlouhý pergamen a několika rychlými tahy meče vyřízl oblast označenou Jaroslavem červeně.

„Stejný jako Gordius,“ poznamenal Jaroslav filozoficky, když viděl tu zmrzačenou trofej. „Vrátím se s nějakými nosiči, aby to přinesh dolů celé. A taky moji knihovnu a lenošku.“ Pak se otočil a vykročil ven z jeskyně, aniž by se jedinkrát ohlédl.

„Takže tohle je armáda slavného Alexandra,“ zachechtal se Jaroslav sarkasticky.

„Praotec mého otce když začínal, neměl o nic lepší armádu než je tahle,“ poznamenal Alexandr a Parmenion ucítil v jeho hlase závan zoufalství.

Kievanté, po tuctu soumraků perného výcviku, byli uznáni schopnými sloužit jako druhá jednotka ve falanze a nyní se stavěli do bojové formace po boku svých bývalých nepřátel. Podařilo se jim zdvojnásobit jízdní síly. Hrdina z rodu Risů — alespoň tak ho Alexandr pojmenoval - se vrátil z hlídky se zprávou, že potkal osamělého gafského zvěda, který prohledával okolí místa, kde se Alexandr poprvé setkal s Gavarniany. Objevení se Gafa mohlo znamenat jenom jediné — a to že potenciální nepřátelé Alexandra hledali. Parmenion si vzal na starosti malou jednotku a po třech soumracích se vyhoupnul na hřbet zvířete, které zde bylo považováno za koně. Jeho společenské postavem se nyní zlepšilo, protože se ocitl hned za Alexandrem. Všem totiž vyprávěl, jak gafského bojovníka přemohl sám — jako pěšák s kopím — zatímco on byl na koni a ozbrojen mečem — to vše jenom díky svému hrdinství.

Několik Risů bylo při loupežném nájezdu zraněno. Nikoliv Gavarniany, ale Parmenionem, který ještě dlouho po příjezdu plival oheň, protože se právě těch několik pokusí při útoku na jezdce utéct. Jak už bylo u těchto lidí celkem běžné, začali se k Parmenionovi chovat jako k muži vládnoucímu téměř mystickou mocí. A velice rychle se postavili proti komukoliv, kdo o něm mluvil jako o tlustém generálovi „blahoslaveného pána“, jak nyní začali říkat Alexandrovi.

Ten na Parmeniona mávnul a jeho pobočník pobídl svého koně do klusu.

Přijel k jednotce a postavil se k ní čelem — před bojovníky z kmene Risů, kteří mu vzdali hold.

Dobře, dobře, pomyslel si Alexandr. Zdá se, že nás začínají brát na vědomí. Někteří z nich asi začali cítit význam toho, co se zde začínalo dít. Podíval se na osm stovek mužů, shromážděných před branami města. Byli pořád ještě špinaví a otrhaní, ještě ani náznak nějakých uniforem, kromě hnědých pásek kolem čela, které si nasadili Risové a podobných, avšak špinavě bílých, které si pro změnu nasadili Kievanté. Jejich pancíř, pokud měli vojáci štěstí, že vůbec nějaký měli, to byla pouhá kožená tunika, na spodní straně opatřená vlněným nebo plstěným vycpáním. Pouze jeden ze tří měl kopí s kovovou špičkou.

Ale Alexandr si pamatoval příběhy, které vyprávěli staří vojáci, když byl sám malý kluk. Přece jenom se jeho vzpomínky podobaly tomu, co teď před sebou viděl. Jako by to bylo zmrtvýchvstání legendy z minulosti, kdy Makedonci nebyli ničím jiným, než jenom bandou pastevců a zlodějů. Ano, tito muži mohou být tím, z čeho jednou vychová vojáky.

Postavil se do třmenů postroje. „Vojáci! Nazývám vás vojáky, protože nyní poprvé ve svém životě vojáky skutečně jste a máte tu čest být takto nazýváni.“

Jaroslav se opět sarkasticky usmál, ale Alexandr to ignoroval.

„Kdysi jste si říkali Risové a Kievanté. Kdysi jste mezi sebou navzájem bojovali a hádali jste se jako malé děti na písku. Ale tomu je konec. Podívejte se nyní jeden na druhého. Když jste byli rozdělení a stáli jeden proti druhému, byli jste ničím. Ale teď, když jste jednotní, jste mocná síla. Cítíte tu sílu, která z vás vychází? Cítíte tu moc, kterou můžete uchopit, pokud zůstanete jednotní?“

Na chvíli se zarazil a v řadách vojska se ozval mírný šepot, jak se muži otáčeli a dívali se jeden na druhého.

„Tak pohleďte!“ Otočil se k Jaroslavovi, který mu podal dřevěný oštěp.

Alexandr si oštěp vzal a na obou koncích jej uchopil. Jeho svaly se napnuly a oštěp se zlomil v polovině. Znovu natáhl ruku a tentokrát mu Jaroslav podal oštěpy dva. Znovu je vzal na koncích a pokusil se je zlomit, svaly měl napnuté, aby bylo vidět potřebnou sílu - což bylo samozřejmě divadlo, protože nehodlal nijak svou výchovnou lekci ohrozit. Obě hole samozřejmě vydržely.

„Jako tyto dva oštěpy se budete chovat i vy. Samotní jste jako tenká

ratolest, kterou zlomí jediný závan větru. Ale společně jste nezlomitelní. A než s tím vším skončíme, budete silnější a silnější, jak budeme do svazku přidávat další oštěp za oštěpem.“

Z bojového útvaru se ozval mocný řev.

„Vy, Kievanté, jste mi řekli o Údech z Novgoru, kteří na vás močí z kopce. Dnes na ně vyrazíme.“

Jeho slova vyvolala další bouři, protože oba kmeny měli s těmito svými sousedy již dlouho nevyřízené účty.

„Ale my je nezničíme. Uděláme s nimi totéž, co jsem udělal s vámi. Za následujících tucet soumraků je přidáme do naší armády jako třetí pluk. Budou tvořit další sílu naší mocné armády.“

Na tato slova se mezi vojáky ozvalo tu a tam nespokojené mumlání, ale stačilo, aby Parmenion pobídl svého koně k projížďce v blízkosti nespokojenců a rázem byl klid.

„Poslouchejte mě vojáci. Já, Alexandr, vám říkám toto. Jakmile budou Novgorští na naší straně, tak naši armádu rozdělíme. Polovina se vydá na Avar, druhá polovina na Borodu. Poté, za dalších tucet soumraků, získáme další dva pluky, které dokáží porazit dva další kmeny a tak stále dál, až bude naše armáda čítat stovky pluků. Tehdy se shromáždíme na jednom místě. Jedině tehdy náš křik přehluší i řev vodopádů, který se řítí z nitra hory, kterou jsem nazval Olymp.“

Muži ani nedutali, lapeni okamžikem a pochopením toho, co Alexandr vlastně nabízel. Někteří z inteligentnějších mužů se začali dotazovat, na koho budou útočit potom, až se podaří sjednotit všechny lidi na planetě.

„Již nyní někteří z vás chápou, co mám v úmyslu učinit, až se tak stane,“ pokračoval Alexandr. „Až budeme dost silní, vydáme se dolů k moři. Věštec Jaroslav mi řekl, že Kovadlina se setkává s mořem tam, kde je velká hora železa, která spadla z oblohy před dlouhými věky. Na tom místě Gafové těží svůj kov a tam se s Gařy utkáme. Utkáme se s nimi a vezmeme si od nich tu horu železa, teplé moře a bohatou a úrodnou zemi, kterou nazveme vlastní zemí. Já, Alexandr, syn Filipův, zvaný též Veliký, vám to slibuji.“

Vojáci s řevem zarazili současně svá kopí do země na znamení souhlasu.

„Poslouchejte mne ještě chvíli, Risové a Kievanté. Ode dneška již nejste dva kmeny. Když jste se na tomto tažení ke mně přidali, jsou vaše stará

jména tím, co necháte v minulosti za sebou. V mém království, kdokoliv se ke mě přidal, se stal členem mého národa. Od tohoto okamžiku jste proto Makedonci!“

Muži se na sebe podívat a opatrně nové slovo vypouštět z úst. Brzy z jejich úst vycházelo plno posvátné úcty a hrdosti, jako by to měl být jejich talisman nebo zaříkávání.

Alexandr tasil svůj meč a ukázal na kozí stezku, která vedla směrem od vesnice do Novgoru a šiky se udaným směrem vydali za ním. Když projížděl kolem zdí města, které byly jenom o málo vyšší než on na koni, naklonila se přes zeď Neva a odhalila mu svoje bohaté půvaby. Nakonec se mu podařilo ji přesvědčit, aby zůstala ve městě, jako jeho regent. Takovým způsobem alespoň zůstane mimo dohled a nebude na sto honů cítit, alespoň po několik soumraků. S dobře zahraným výrazem bolesti z rozchodu se na ní dlouze zadíval a pak vyrazil za svými vojáky.

Jaroslav klusal po jeho boku a po chvíli Alexandr vytáhl starého filozofa za sebe do sedla. Několik sekund se stařec s neskrývanou zvědavostí díval za sebe na Něvu, jako by viděl ženu poprvé v životě.

„Skutečně, chátra je to, ti Makedonci, samozřejmě,“ zamumlal Jaroslav a odvrátil se od ženy. „Seškrábni z nich tu tenkou slupku hrané statečnosti a zůstane tu pořád jenom banda zlodějů. Makedonci, cha cha.“

„To všechno pomine, jednou to Makedonci skutečně budou,“ poznamenal Alexandr nepřítomně. „Jednou budou.“

A nikdo v tu chvíli nezaznamenal pohled, který už viděl tolik lidí na jiném světě. Jeho následovníci by řekli, že se díval směrem ku slávě, kterou dokázal vidět právě jenom on.

*** * ***

„A co z toho vlastně vyvozuješ, Kubare Taugu?“ Na tuto otázku čekal poměrně dlouho. Než prošlo dobrých osm desítek soumraků, musel čekat, jako tehdy v Bindě, než se jej někdo zeptal, jak se věci skutečně v tu chvíli mají. Nakonec ho tedy na klanovém shromáždění uznal. Hra na čekání, které byl nucen se účastnit, se nyní přesouvala do další fáze.

Po svém příjezdu na dvůr Kalina, bratra Hiny a skutečného Tauga, se odebral do osamění a vyčkával. Věděl, že jestli má tento národ vést, nebude to tak, že přijde, zapráská důtkami a prohlásí o sobě, že je vůdce. Spíš to musí být tak, že nakonec přijdou oni sami a poprosí o pomoc. A tak se nyní také stalo. Byla to pouze jednoduchá otázka, vznesená poněkud uštěpačným

tónem, ale byl to v každém případě začátek.

„Nejprve, Kalině," řekl pomalu, jako kdyby se probudil z hlubokého spánku, „nejprve mi řekni, co si myslíš ty sám a pak budu mluvit já."

Kubar se odmlčel a podíval se kolem sebe na shromážděné Gavarniany. Sešlo se zde skoro šedesát válečníků, každý z nich zastupoval jednu z urozených rodin, které obývaly tento region Kolbardu nazývaný Kia Valinstan - „Kvetoucí království".

Všichni byli oblečeni skoro stejně, do tradičních lakovaných pancéřových tunik, které zářily na temném pozadí okolí. Na pravé straně hrudi každého z nich byl namalován rodový znak — u někoho to byla květina, u jiného geometrické obrazce a u dalších znaky ctěných předků, kteří byli legendárními prvními osadníky v šedých dobách minulosti.

Přijeli ze všech míst své říše, aby se nyní shromáždili na centrálním nádvoří Kalinova hradu, hlavní bašty jediného velkého města Sirt. Města byla totiž v klatbě těch, kteří vládli této zemi ze svých soukromých panství. Status města Sirt byl povýšen pouze proto, že to bylo osobní sídlo Taugů, nejstarší uznávané rodiny tohoto národa.

Pro některé z velkých dálek to byla první návštěva města Sirt v jejich životě. Ústřední sídlo se v podobě pagody tyčilo vysoko k obloze a strmá cimbuří z kamene, která pokrývala skoro čtvereční verstu oblasti, je naplnila stejnou úctou jako skutečnost, že se ocitli v přítomnosti Kann Tauga. Někteří z nich, ačkoliv se to snažili skrývat, měli rovněž úctu před cizincem, který tvrdil, že je legendou přicházející do jejich života.

Kubar jim se zdvořilým pokývnutím vrátil zvědavé pohledy a poté se obrátil ke Kalinovi.

Ten se otočil a podíval se na své dvořany, kteří byli členy jeho nejbližší rodiny a nebo jejími přívrženci. Věděl to, co si oni před touto schůzkou již mysleli. Tedy že ten, který seděl před nimi, byl skutečně legendárním Taugem, který k nim přicházel z minulosti. Ale zpráva o jeho přítomnosti se rozšířila městem rychle a nakonec pod tíhou okolností musel Kalin jeho přítomnost na setkání klanu připustit.

Kubar si všimnul dvou žen, kterým bylo povoleno v radě zasednout. Jedna se jmenovala Kaveta, žena Kalina. Kalin se jako nejstarší ze čtyř bratrů jediný mohl oženit. Ale netrvalo dlouho aby si všimnul, že Kavetiny oči spočívají spíše na Hinovi, než na jejím manželovi. Když se na oba podíval, nemusel dlouho pátrat po důvodech. Věděl, že pro Gavarniany

urozeného původu vše skončí jenom u pohledů, protože cokoliv jiného by byla pro ženu nejhorší možná ostuda a pro Hinu by to znamenalo nejhorší zradu, jakou mohl bratrovi udělat.

Kubar si všimnul i pohledů druhé ženy. Jmenovala se Liala a byla sestrou Hiny a Kalina. Byla přitažlivá, až bylo obtížné to vůbec vyjádřit. Měla mandlově tvarované oči, neobvykle velké a plné vibrujícího života. Kubar si uvědomil, že sám se těší na krátkou konverzaci s ní, když se minuli na chodbě hradu. Nemohl si pomoci, ale vidět pohled jejích očí, když se na něj zadívala, bylo uhrančivé. Mohl si však pouze myslet, že pro ni byl již příliš starý a prošedivělý a že její pohledy byly pouze pohledy prozrazujícími úctu a nic víc. Dál už na to raději nemyslel.

Kalin vstal, jeho červeně nalakovaný pancíř zaskřípal. Pohled upřel na Kubara, jako kdyby čekal na výzvu.

„Je to celkem jednoduché," řekl nevrle. „Bezsrstí, ta chátra, si našli nějakého vůdce. Ten je dokázal sjednotit, dnes dal dohromady asi dvacet jejich špinavých kmenů, nezastaví se a snaží se celou vysočinu ovládnout. Pokud se proti nim vydáme dnes, budeme muset čelit organizovanému nepříteli, který čítá možná deset tisíc vojáků. Dostala se k nám hlášení, že ten člověk zdvojnásobuje velikost své armády každých třicet soumraků. Říkají mu Iskander, jménem, které jsi poprvé zmínil při svém příjezdu sem. Je jasné, že jsi o něm věděl ještě před námi a že tě ta záhada trápí."

Kalin se odmlčel, jako kdyby mluvil již příliš dlouho a připustil Kubarovu dřívější znalost této hrozby. Kubar si uvědomil, že nyní nebyla vhodná doba, aby tlačil na svá přání, takže opatrně změnil směr hovoru.

„Kolika vojákům můžeme nakonec čelit?" zeptal se Kubar vyrovnaně, aniž by se podíval na Kalina a vyhnul se nepotřebné výzvě.

„Neděláme si statistiku o té chátře. Jsou tady prostě pro naše potěšení, když si chceme užít lovu, nebo když potřebujeme potrestat jejich zlodějny. Nakonec, jsou to jenom bezsrstí, nejsou ani hodní této formální pozornosti, kterou mají nyní."

„Tak to sice mohlo být," vložil se do hovoru Hina, „ale nyní si naši pozornost zaslouží. Moji strážci hranice hlásí, že nyní jich může být čtyřicet, možná šedesát tisíc, které ten vůdce může dát dohromady. To je více, než všichni urození a i bezzemci v celé naší říši."

„Aby dokázal shromáždit takové množství lidí na malých prostranstvích vysočiny, to je skoro nemožné," ozval se hlas z davu na nádvoří.

Kubar se usmál a podíval se na stíny za Kalinem, kde stál řečník. Byl to Wirgth, dvorní rádce klanu Taugů. Taková pozice byla v gavarnianských tradicích stará a velice ctěná. Rádce, neboli Kaadu, byl tradičně nejbližším přítelem celého rodu a obvykle pocházel z rodových předků, kteří vládli před současným Taugem. Po smrti svého přítele se Kaadu stal nejuctívanějším rádcem syna, který se stal vládcem. Takto si vládce vybíral svého přítele velmi pečlivě a hledal samozřejmě někoho loajálního, inteligentního a s morální sílou, která mu za všech okolností umožňovala mluvit působivě a pravdivě.

Kubar takové kvality rozpoznal okamžitě, když se s Wirgthem setkal. Prošedivělý Gaf asketického vzhledu s ním strávil mnoho soumraků, neustále se dotazujíce a zkoušejíce Kubara samotného i jeho příběh. Kubar věděl, že jeho přítomnost na tomto shromáždění byla dílem Wirgtha. Kaadu jej přijal jako skutečného Tauga.

„Vysvětli, ctěný Kaadu," prohlásil Kalin chladně.

„Je to dost jednoduché," řekl Wirgth a popošel do středu nádvoří. „Bezsrstí potřebují alespoň třicet uncí jídla denně, aby si udrželi svou sílu. Takže když se jejich armáda sejde na jednom místě, budou potřebovat téměř dva milióny uncí jídla denně. Za jeden den sní zásoby, které jsou dostupné v jejich jediné největší vesnici. Nepovolili jsme jim koně, protože něco podobného jsme měli na paměti. Bez koní a vozů nebudou fyzicky schopni zásobovat tak velké množství lidí na jednom místě. Proto musí udělat jednu ze dvou věcí. Musí se buď rozptyl, nebo se musí přesunout dolů, do nížiny a do našich bohatších krajů, kde si mohou zajistit více jídla, aby zůstali naživu."

„To by byli blázni, kdyby se o to pokusili," odpověděl Kalin se smíchem. „Nic nedám za to, že pokud se zorganizují v kopcích, mohou tam zůstat a zpráchnivět, protože mi to bude jedno. Ale nikdy se neopováží postavit se čelem jedinému našemu pluku jezdců."

„Ale já si myslím, že by docela dobře mohli," oponoval mu Wirgth. „Protože onen sjednotitel, ať to je kdokoliv, je musí z nějakého důvodu sjednocovat. Pokud tento muž jedinkrát dovolí svým vojákům se rozvinout, ztratí nad nimi kontrolu provždy. Proto si myslím, že jediným jeho logickým krokem bude přesunout svou armádu kupředu se záměrem nás napadnout."

„Že by bezsrstí měli odvahu nás napadnout?" ozval se další svobodný pán z davu a klesnul teatrálně na kolena. „To je zcela absurdní. Tvoje čtení

tě zmátlo, Wirgthe. Kdokoliv kdy slyšel o bezsrstých, kteří by napadli někoho z nás? Jsou tady jenom pro naši zábavu, ne jako výzva pro naše bojovníky."

„Arne, možná pro tebe byli v minulosti sportem," odpověděl Wirgth, „ale ty dny jsou již dávno ty tam."

Wirgth se odmlčel a než mohl Arn, pán severních krajů, odpovědět a začít tak hádku, o což se zcela jasně snažil, vložil se do hovoru Hina."

„Kubare, jsem zvědav, jak odpovíš na to, co říkal Wirgth."

„Iskander, jak mu říkají bezsrstí," vložil se do hovoru opatrně Kubar, „přišel sem na tento svět z jediného důvodu — aby zorganizoval armádu bezsrstých a poté je postavil proti nám ve válce o tento svět. Proto jsem zde i já. Není v tom žádná náhoda. Je to jednoduchá logická skutečnost. Iskander povede nájezd. Musí to provést rychle a když přijde až sem, bude za ním stát šedesát tisíc mužů. Nepodceňujte toho muže, protože je nejlepší v celé lidské historii. Vyčarovali jej z minulosti, aby nás zničil."

Z davu se ozvalo nespokojené mručení většiny svobodných pánů. Kubar, který cítil hněv svého praporečníka, udělal směrem k Pagovi sedícímu za ním rychlé gesto rukou.

„Nechejte je přijít až sem," zařval Kalin vztekle. „Jejich hlavami si vydláždíme nádvoří!"

Vazalové na nádvoří poklekli a dávali hlasitě najevo svůj souhlas.

„Bude to lov jako žádný jiný," řval dále Kalin. „Poženeme naše nepřátele před sebou, dokud se kopce nezbarví jejich krví. Jen ať se opovážší sem přijít. Pak se setkají se spravedlivým rozhořčením nás, Gavarnianů. Řekl jsem, že je to rasa pod naši důstojnost. Vyhlaďme je jednou provždy a bude té chátře konec!"

Ačkoliv pro to měl sto důvodů, Kubar se raději nepokusil dát jim další výstrahu. Postavil se a otočil čelem k vůdcům jednotlivých rodin, kteří stáli za ním. Jejich divoká demonstrace síly trvala pár minut, ale jeden po druhém si všimli jeho pohledu a jako kdyby cítili jeho moc, postupně se utišili.

„Pošlou návnadu na naše krajní pravé křídlo," začal pomalu vysvětlovat. „Na křídlo, které bude nejdále od našich soustředěných sil. Až se vydáme za nimi, abychom je zničili, vystavíme naše hlavní sledy jejich největšímu seskupení v horách. Poté nás tato síla odřízne od týlu a donutí nás k boji.

Musím vás varovat, nepodceňujte je.“ Jeho hlas se zvýšil a ti, kteří stáli kolem něj, v tom nyní mohli cítit studenou vypočítavost a odhodlanost. Mluvil, jako by již měl přečtenou historii toho, co se teprve stane.

„Oni o vás nic neví, Nic o vaši cti, o způsobu, kterým bojujete, nebo o způsobu, jakým očekáváte, že budou bojovat vaši protivníci. Budou se smát vašim zvyklostem, vašemu odvolávání se na rodinná jména, hledání ctihodného nepřítele. Nepodceňujte je.“

„Jsi snad Taug mého lidu?“ odpověděl Kalin hrubě.

Kubar se otočil a podíval se na něj.

„Ne. Nejsem Taug tvého lidu, ani jeho generál. Nikdo mě o to ještě nepožádal.“

Jeho formulace byly dobře vypočítané a naznačovaly tomuto shromáždění, co od něj nakonec bude vyžadovat. Budou k němu nakonec muset přijít a požádat jej. aby se stal jejich Taugem.

„Nejsi nic jiného, než podvodník,“ zakřičel Arn a postavil se po Kalinově boku. „Podvodník, šarlatán a nezasloužíš si proto, abych ti sloužil jako skutečnému Taugovi.“

„Zadrž, Pago,“ zakřičel Kubar. Arn nabídl přímou výzvu, která se za pár okamžiků mohla proměnit v krvavou lázeň. Ten okamžik byl nebezpečný. Byl to nakonec Wirgth, který situaci zachránil.

„Za tvou službu našemu Taugovi, za nabídnutí rady, ti Kubare děkuji,“ řekl Wirgth vyrovnaně a vystoupil z davu tak, aby se postavil mezi něj a Arna.

„Máš odvahu Kaadu mluvit tak, jak jsi právě učinil, nabídl jsi čestnou radu. Je to stejná rada, jakou nyní já, skutečný Kaadu, dám Kalinu Taugovi. Nepodceňuj Rahně toho, kterému říkají Iskander.“

Slova, která Kaadu vyřkl, byla vždy považována za posvátná a napětí na nádvoří se proto začalo pomalu uvolňovat. Hina, který stál po boku svého bratra, se na Kubara podíval, jako kdyby mu dával znamení dál nemluvit. Kubar si všiml znepokojení v očích mladšího z bratrů a proto mu souhlasně přikývl.

„Vím, že mu věříš,“ vyštěkl Kalin a sledoval mezihru mezi svým bratrem a Kubarem.

„Mohu mu věřit a jeho slova budou stále čestná, protože on je stejné

krve jako my,“ odpověděl Hina. „Pojedu na koni po tvém boku a budu ti sloužit, protože jsem si jist, že Kubar a Paga učiní to samé.“

„Samozřejmě,“ odpověděl Kubar diplomaticky. **„**A samozřejmě, že přeji ctěnému Kalinovi štěstí a požehnání svých bratrů, až se vydá na cestu postavit se nepříteli. Budu tam, kam se Kalin vydá utkat se s Iskanderem.“

„Vydá se tam, aby jej smetl,“ zavrčel Kalin.

„Ale samozřejmě,“ odpověděl Kubar vyrovnaně, aniž by na sobě nechal znát jakékoliv emoce.

Kapitola devátá

Od: *Aldina Larice*

Pro: *Všechny zúčastněné Kohy*

Předmět: Hlášení z dokončené první fáze střetu mezi Alexandrijci a *Taugy*

První tažení Alexandra bylo dokončeno ke 127. standardnímu dni hry. Jeho úspěchy jsou následující:

K datu vyhotovení této zprávy byl eliminován poslední aktivní odpor proti jeho úsilí o sjednocení lidí. Prakticky veškerý odpor byl eliminován poté, co se mu podařilo v páté fázi jeho tažení shromáždit celkem deset vojenských jednotek. Od této chvíle, kromě jednoho nebo dvou menších případů, se lidští obyvatelé sami shromažďovali pod jeho standartou, nechávaje městské brány otevřené dokořán pro vstup jeho vojsk. Většina z nich již samozřejmě přijala skutečnost, že je tím Alexandrem, kterého znali z legend a *jehož úkolem je sjednocení* a *vysvobození lidí.*

Severní horská oblast, která měří téměř jeden milión kilometrů čtverečních, je celá pod jeho vládou (viz také přiložené mapy).

K dnešnímu datu může vést vojsko čítající skoro padesát pluků těžkých kopiníků, dvacet pluků pěšáků v rojnici, jeden pluk balist a *méně než polovinu pluku jezdců. Úplný záznam s vyhodnocením schopností každého pluku je přiložen, společně s vyhodnocením struktury velení* a *řízení.*

Zpravodajská hlášení nicméně naznačují, že Gavarniané se blíží do severních hor, což ve skutečnosti znamená průnik v plné míře. Jak je možné vidět na výtiscích hodnocení, Alexandrovy síly reagují odpovídajícím způsobem, což naznačuje, že si jsou plně vědomy této hrozby a *chystají se na protiúder. Proto by tato poznámka měla být považována za upozornění na následující bitvu, která brzy vypukne v plné síle. Primární šance byly vypočítány společně pro všechny možné tahy. Jako u standardních operací, všechny úvahy byly uloženy do standardního programu vyhodnocování hry. Jakékoliv sázky mohou být zpracovány s pomocí přístupového kódu 23-alfa-alfa-873. Portfolia všech společných aktiv vložených do sázek budou vyhodnocena systémem naslepo, s cílem zjistit jejich celkovou hodnotu. Bezpečnostní povolení pro přístup k datům je zajištěno prostřednictvím kódu pouze pro ty strany, které odpověděly na nabídku k sázce.*

Kopie zprávy postupu Kubara Tauga, jak byla předložena Zerghem, jsou přiložené, společně se vzájemným porovnáním výsledků obou vůdců.

K dnešnímu datu, bude vytištěn souhrn celkového výpočtu možností výhry jednotlivých účastníků. Dnešní kurzy jsou následující:

Přežití Alexandra - standardních dní - 87:1, Přežití Kubara Tauga - standardních dní -1221:1,

Započetí bitvy do sedmi dní - standardních dní -3,7:1,

První vítězství Alexandra -2:7.

Zprávu předkládá - Aldin Laňce

„Trošku malá pravděpodobnost výhry, není-liž pravda, Aldine? Je to pro nás škoda.“

Aldin vzhlédl od navigačního panelu a ve stoje nabídl svou židli Corbinu Gablonovi, kterému se jenom stěží podarilo protáhnout svůj hmotný trup skrze vchod.

Zábavní jachta jej stála skoro padesát miliónů, což je větší hodnota než skutečná hodnota některých planet, ale když přišlo na konstruování řídícího centra, tak z nějakých bláznivých důvodů konstruktér vesmírné lodi pozapomněl na to, jakých rozměrů dosahuje její budoucí vlastník.

Proto se ten nešťastník musel nyní potýkat s nejhoršími konstrukčními problémy přestaveb lodí pro převazem organických hnojiv a kalů.

„Je nutné si uvědomit, že analýza konfliktu s použitím statistických metod je velice složitý proces. Například stačí uvažovat o otázce smrti Alexandra.“

Aldin se podíval Corbinovi zpříma do očí. Žádná odezva.

„Ano. Alexandrova smrt.“

Oba muži se otočili, když do řídícího centra vešel Bukha Taug se Zergem po svém boku. Zergh zdvořile přikývl na pozdrav Corbinovi a pak se postavil k Aldinovi a přátelsky mu podal svou ohromnou ruku.

„Zrovna jsme s Kohem Bukhou takové případy diskutovali.“ řekl Zergh vyrovnaně. „Moje analýza samozřejmě odpovídá vaší, pokud jde o vyhlídky na Alexandrovu smrt, což dokazuje schopnosti a možnosti programů pro výpočet, společně s našimi znalostmi a zkušenostmi při shromažďování dat a profilování. Ale člověk ne vždy souhlasí s analýzou jako takovou, i když to je jeho vlastní analýza. Nemám pravdu, příteli?“

„Ano, existuje možnost,“ přitakal Aldin uhlazeně, „že by naše matematické modely Alexandra nebyly přesné. Pamatujte si, že pouze poskytujeme datové vstupy s některými prvky vlastního úsudku a s ohledem na možnosti. Nicméně počítač je ten, kdo tato data zpracovává a

vytváří konečný výstup. Herní specialisté prvního stupně, což jsme přesně my dva — a jsme jediní," ukázal Aldin na sebe a Zergha, „mohou pouze poskytovat pravděpodobnosti jednotnvých situací. Nemůžeme vypočítávat dráhu letu každého šípu a to, jak se střetne s linií Alexandrova života."

Corbin mlčel.

„Podle mé analýzy," vložil se do hovoru Zergh, „která byla porovnána s Aldinovou, přisuzuji poněkud vyšší pravděpodobnost Alexandrova vážného zranění nebo jeho smrti. Nicméně počítač vyhodnotil Aldinovy představy přece jenom výše, díky jeho specializaci na toho jedinečného válečníka. Ale v každém případě, odvažuji se tvrdit, že by z toho mohla být zajímavá vedlejší sázka."

Corbin se podíval na Bukhu. „Místo privátní sázky přes počítač, co takhle malinká veřejná sázka?"

„Nenávidím sázky na smrt nebo život člověka, kterého bych téměř mohl vzývat jako boha. Nicméně loajalita mé rasy je veliká."

Bukha se podíval na Corbina, ale ten nijak neodpověděl.

„Řekněme co takhle kontrola nad tvým systémem Cersta?" řekl Corbin nakonec. „Pokud se nemýlím, automatické doly na třech planetách vykazují významnou míru návratnosti počátečních investic. Pokud jde o mne, vsadím mou zábavní planetu Marakéš.

Tamní ženy by ti nakonec přece jenom mohly vyhovovat."

Bukha, jak se hodilo ke vznešenému a hrdému Gavarnianovi, dobře skryl svůj odpor při myšlence na sex mezi rasami, což byla praxe sice provozovaná, nicméně všemi rasami ve vesmíru stále považovaná za naprostou sodomii.

Bukha kývl na Zergha, který vytáhl kapesní terminál a rychle provedl pár finančních kalkulací.

„Relativní hodnota vychází s pravděpodobností větší než 1,8:7," nahlásil *Zergh.*

„Pak tedy přidej ještě konsorcium Dias."

„Ale to vlastníš společně se Zolou."

„Pokud prohraji, tak si myslím, že ten zženštilý nemotora bude víc než šťasten, když mě bude moc odepsat a tebe pozvat do podniku jako spoluvlastníka."

Zergh udělal pár dalších rychlých výpočtů a přikývl na souhlas.

„2,3:7.“

„Přinesu dokumenty,“ řekl Aldin věcně.

„No tak, no tak. Jsme tady všichni snad džentlmeni, ne?“ otázal se Corbin.

Bukha se vyrovnaně usmál i když úsměvy jeho rase moc vlastní nebyly a byly považovány spíše za akt nepřátelství.

*** * ***

„Můj pane Alexandře, reagují přesně tak, jak jsi řekl, že budou.“

Alexandr se zadíval na potem promočeného kurýra, který seděl na malém Gavarnianském koni.

„Kde jsi sebral toho koně, hochu?“

„Získal jsem ho přepadením.“ Chlapec se dmul pýchou.

„A co Parmenion a jeho jednotky?“

„Nejsou ani verstu za mnou. Jenom kousek za silami nepřítele.“

„Dobře, velmi dobře. Jdi a najez se. Dej si víno, zasloužíš si to.“

„Měl bych se ale vrátit, můj pane.“

„Udělej, jak ti přikazuji. Odpočiň si. Budou tu co nevidět.“

Chlapec zasalutoval a pobídl svého nového koně do klusu. Alexandr vzhlédl od stolu s rozloženými mapami a usmál se na Jaroslava. „Slyšel jsi to? Vzal jej Gavarnianům.“

„Jenom někdo tak mladý může být tak bláznivý, že si sedne na takovou bestii.“

„Teď máme padesát koní. Muži se rychle učí, jak na nich jezdit. Ale nejlepší je, že se přestali bát.“

„Brzo zase začnou,“ řekl Jaroslav zamyšleně a pohlédl na valící se mrak prachu, který se přibližoval od východu. „Myslím, že bude nejrozumnější, když začneš se svou konečnou instruktáží.“ Jaroslav vyšel ze stanu, aby kývnul na velitele pluků a pozval je dovnitř.

„Znáte všichni svoje pozice?“ zeptal se Alexandr a jednomu po druhém pohlédl velitelům pluků do očí, jakmile se shromáždili okolo písku, kde

byly naznačeny aktuální pozice. Většina z nich totiž ještě nebyla příliš zvyklá na to, jak znázorňovat a číst pozice z pergamenu. Proto takové zjednodušení.

Všichni mlčeli. Cítil jejich strach. Dosud, když přijímali jeho velení a spojení svých sil, vždy stah proti vlastnímu rodu, proti lidem. Tentokrát měli poprvé stát proti Gaíům. Byli zkamenělí a v tuto chvíli je při normálním uvažování udržoval pouze strach z Alexandra samého.

„Pamatujte si, že je to celkem jednoduché. Pouze je za námi vedeme. Rozmístí se přesně takovým způsobem, jaký vám popsal Jaroslav. Protože válka je pro ně rituál a záležitost života a vítězství. Stačí je sem nechat přijít. Mají pouze osm tisíc jezdců a pět tisíc mužů záloh pochodujících za nimi. Srovnejte to s našimi čtyřiceti tisíci muži stojícími za námi. Ale pokud se kdokoliv z vás zlomí a začne utíkat, rozpadnou se i ostatní řady a Gafové nás všechny povraždí. Nemůžete jim uniknout pěšky. A kromě toho, nemáte kam utéct.“

Ze zadních řad velitelů se ozvalo nesmělé hučení, ale jeho pohled všechny zmrazil.

Samozřejmě, že se sami ocitli v pasti. Skoro čtrnáct dní předtím armáda Gavarnianů vypochodovala ze svého hlavního města a vydala se na severovýchod, do hor. Alexandr vedl své síly ven, do roviny, jakmile je armáda Gafů přešla. Tak jejich linie oddělil od komunikací a donutil je otočit se nazpět a zaútočit na jejich předem připravené pozice. To byla lekce, kterou se naučil od Daria na Isu. Ale nyní se postavil tak, aby po stranách ležely řeky Volsta a Benazi a tak eliminoval jakoukoliv možnost úniku. Pokud se řady Gafů rozpadnou a rozutečou, řeky zablokují jakoukoliv šanci na únik. Každý v jeho armádě to věděl.

Ale ani pro ně neexistovala žádná cesta ven a někteří z velitelů se proto dívali na Alexandra nenávistně a s podezřením.

„Teď jděte na svá místa a vy vlevo si pamatujte: pokud se ukážete předtím, než se dám do pohybu já, tak vám osobně useknu hlavu. Pokud někdo z vás vůbec přežije. Teď běžte.“

Muži se otočili a odešli.

„Pokud se bitva nebude pro nás vyvíjet příznivě,“ řekl Jaroslav, „tak si tě najdou první a rozsekají tě na cucky, než sami zemřou pro pobavení Gafů.“

„Nemám strach,“ řekl Alexandr skoro s radostí v hlase. „Víš, můj příteli,

když neplánuji prohru, tak neprohrávám.“

„Ale, ale, příště mi začneš tvrdit, **že** tě táta Zeus o vítězství ujistil, ne?“

Alexandr se na něj jenom podíval a usmál se.

*** * ***

„Můj pane Kaline, zastavili svůj ústup. Právě tam před hřebenem hor.“

Kalin, velitel první armády, přitáhl uzdu svému koni a podíval se směrem, kterým jeho pobočník ukazoval.

„Ani ne padesát jezdců a ti blázni se stáhli do soutoku těch dvou řek, místo aby se dostali k poslednímu brodu. Jsou ztracení.“

„Ještě bychom měli počkat na zbytek jejich sil,“ upozornil Wirgth.

„Ti jsou tamhle za horami a čekají. Ten Alexandr si svými muži asi není moc jist. On ví, že to je banda zbabělců, takže je dostal do míst, kde musí buď bojovat, nebo umřít. Proto bude mnohem snazší je vyřídit ještě před soumrakem.“

„Tak proč zbytečně útočit?“ odpověděl Hina. „Pokud jsou v pasti, stačí uzavřít smyčku a nechat je vyhladovět. To bude trvat jenom pár dní.“

„Cože? Proti bezsrstým bych něco takového neudělal! Máš vůbec nějakou čest? Pobijme tu bandu a pojeďme domů.“

Kalin se v sedle otočil na Kubara, který za ním seděl bez hlesu. „Nebo snad nejstarší a nejváženější Kubar má jiné řešení?“

„Tohle je tvoje armáda, ne moje, proto se budu pouze dívat a nebudu mluvit.“

„S tak ušlechtilými tvrzeními, jako byla ta tvá, přeješ si něco říct vojsku?“ ušklíbnul se Kalin.

„Je to tvoje armáda, tvůj boj, tvoje kořist, tvoje vítězství. Proto se nebudu podílet na tvých vyznamenáních, ale budu pouze pozorovat.“

„Celkem rozumné,“ řekl Kalin chladně a jeho poskokové se usmáli nad zjevnou zbabělostí očividného lháře. „Kromě toho Hina a Wirgth s tebou mohou zůstat.“

Oba jmenovaní se otočili a chystali se vyjádřit svoje námitky.

„Je to pouze tak, jak si žádá tradice,“ odpověděl Kubar polehoučku. „Hina jako poslední přeživší a nejmladší bratr by neměl vyjet do stejného

konfliktu, jako nejstarší z bratrů v rodinné linii, jinak by ji ohrozil. A Kaadu také nesmí svůj život riskovat, tím méně mohou být postrádané jeho rady.“

„Konečně se jednou shodneme,“ řekl Kalin chladně, ale když mluvil, v jeho očích se objevil podivný výraz, jako kdyby se sám lapil do pasti, kterou si uvědomil až nyní. Kubar si na okamžik Kalinova pohledu všiml a pak úklonem vyjádřil Kalinovi svůj respekt. Válečník otočil svého koně a odklusal na něm pryč, zanechávaje všechny tři vzadu, jak se armáda jeho vznešených válečníků přesunula kolem nich.

*** * ***

„Klasická formace,“ konstatoval Jaroslav, jako by řešil akademický problém na listu pergamenu, místo manévru třinácti tisíc válečníků.

„Není v tom žádná logika.“

„Ach můj Alexandře, podle tvých standardů, ne jejich. Pamatuj si, u nich se vše řídí vznešeností. Jejich rodem, jejich vznešenými pochody. Titul s hodností musejí být uděleny a předávány na další pokolení, to je jediná správná cesta. Proto se jejich jezdectvo bude hnát před pěchotou, nejvyšší hodnosti úplně na západě, nejnižší na opačné straně a za nimi šermíři s mečem.“

„Blázni. To je stejné mrhání kavalerií, jakým se proti mně vyznamenal Darius u Isu.“

„Asi ano. Ale i tak mohou stále bojovat. Podívej se, tohle musí být Kalin.“ Ukázal daleko vlevo od středu nepřátelských řad, kde byl jediný jezdec, který se oddělil od řady a pokročil kupředu přes otevřené prostranství, které oddělovalo jeho seřazené vojáky od Alexandrových a jeho oddílu padesáti jezdců, kteří se usadili na vrcholu malého kopce, který se jako bariéra tyčil v ústí řeky.

*** * ***

Jako vlna začala řada vojáků postupovat od gavarnianského levého křídla, každý jezdec čekal na okamžik, kdy muž po jeho levé straně pokročil kupředu, aby tak náhodou nejel před někým, kdo byl v hierarchii postaven výše.

Když byl blíže než na polovinu dostřelu luku, postavil se Kalin v sedle svého koně.

„Lidé, poskytuji vám čest tím, že se s vámi vůbec bavím. Jsem Kalin, nejstarší z rodů zvaných Taugové. A jsem vojevůdce svého lidu. Třicet osm

lidí z vašeho rodu jsem měl zavěšených u svého sedla jako trofeje. Nejste hodni čepele mého meče, ale dnes vám jej přesto dám ochutnat. Ty beze cti a lásky k bližnímu, ty, který se jmenuješ Iskander, vyjdi kupředu a pověz mi svůj životopis, než zemřeš mou rukou.“

Než dokončil svou řeč, další Gaf v řadě se postavil po jeho boku a začal odříkávat nějakou litanii a poté další a další jezdci vystupovali z řady, až se po chvíli ozýval divoký řev stovek hlasů, jak jedni přes druhého vykřikovali svoje rodová jména.

Zvuk postupně přešel v hromovou ozvěnu, rozléhající se celou krajinou, zatímco Alexandr nepromluvil a ani se nehnul v sedle.

Bitevním polem se nakonec rozlehlo netrpělivé ticho, protože Gafové si podle očekávání mysleli, že nyní Alexandr vystoupí a poví jim to, co vyprávěli jeden přes druhého oni jemu a stejně tak po něm vyjdou z řady jednotliví lidé, aby se s nimi setkali.

Alexandr vyjel tucet kroků z řady a postavil se rovněž v sedle. Podíval se za sebe na Jaroslava, chvíli zaváhal, jako kdyby očekával nějakou podivnou lest. která jej měla pokořit, ale starý věštec jednoduše Alexandrovi pokývnul, aby pokračoval.

Sáhl rukou dolů a připravil se a když jeho gesto bylo více než zřejmé, ozval se z řad Gafů vzteklý jekot.

„Teď na vás močím.“ zařval Alexandr, jeho hlas se rozlehl i přes hlasitý odpor Gafů. „Kaline, slyšíš mě? Močím na tvou čest a čest tvých bratří!“

Nikdy neměl možnost dokončit větu, kterou začal, protože Bucephalas zařehtal překvapením z namočeného kožichu, když se Alexandr pokusil rychle ukončit co začal, protože se od Gafů ozval řev rvoucí uši. Jako by vedeni jedinou rukou, tasili všichni zakřivené šavle a zaútočili.

Alexandr rychle přitáhl uzdu, otočil Bucephala a rychle se klusem vydal do bezpečí hřebenu kopce, jeho jezdci před ním, hnáni strachem z nepřítele. Jediný Parmenion jel až za svým pánem, nakonec se k němu však přidal po boku.

„Ještě štěstí, že jsme tady uzavřeni v té pasti. Jinak by se ti zbabělí bastardi snad nezastavili.“

Parmenion se podíval přes rameno na postupující armádu nepřítele, protože nyní se jejich pěchota, uražená nesmírnou nadávkou, hnala rychle kupředu. Díky krvelačným pohledům postupujících řad vlkodlacích obřích

zjevení si sám Parmenion přál, aby ta ústupová cesta existovala.

Kavalérie se zastavila na kopci mezi svými dvěmi praporečníky, s Alexandrem a Parmenionem vzadu. Alexandr svoje jezdce opatrně sledoval, aby se nedostali mimo prostor vyznačujícího bezpečnou cestu a bojová postavení.

Když dojel za vrchol kopce, mohl vidět hrubě rozpáranou zemi, posetou polním opevněním, roztaženým více než půl míle hluboko k břehům řek. Skoro každá stopa opevněné linie byla osazena zahrocenými kůly, které mířily přesně do výšky krku vzrostlého Gavarniana. V pravidelných intervalech měly barikády malé průchody, jako ten, ke kterému se nyní vydal a které byly lemované tři metry vysokými valy z navršené zeminy. Řev za ním se nyní zdál hlasitější a náhle vybuchl, jak vlna jezdců překročila hřeben kopce.

Hromový hluk se vznesl i z jeho vlastních linií, ale Alexandr cítil, že to byl spíš výkřik strachu, než bojový pokřik budící hrůzu.

Když se přiblížil k ústí průchodu, otočil se a viděl jak tucet mužů vytahuje zátaras ze špičatých polen a rychle jej přistavuje napříč vchodem.

Postavil se v sedle a skočil na platformu, kde stál Jaroslav společně s několika veliteli pluků, strnulých hrůzou z postupujících řad nepřítele.

„Říkal jsem ti, že se z toho pominou," zařval na něj Jaroslav a jeho hlas jenom ztěží dokázal přehlušit vzteklé burácení, které se na ně právě hnalo.

Alexandr mlčel a sledoval otvírající se bitevní scénu. Parmenion již klusal dolů opevněním, aby převzal velení ve středu formace, připraven shromáždit řady, pokud by se snad jeho stateční vojáci chtěli vzdát.

Alexandr se podíval do širokého otevřeného zákopu za palisádou a vodním příkopem, kde stáli jeho muži ve třech řadách za sebou a poté ještě přes rameno, kde byly postaveny záložní útočné falangy, každá v zástupech po osmi. Alespoň stáli ještě na místě, i když většina vojáků byla bílá strachem.

„Je to tady," zařval jeden z velitelů.

*** * ***

Vlna jezdců, jakmile překročná hřeben, rychle nabírala jízdou z kopce rychlost. Kalin samozřejmě v čele.

„Tady jsem, jste mrtví!" Za tímto výkřikem se ozval jenom triumfální

pokřik jezdců. Avšak pak se náhle jakoby zem otevřela a začala polykat jednoho jezdce po druhém i s koňmi. Další a další mizel ve skrytých pastích. Ale další a další se valili za nimi, zpívajíce svoje rodová jména. Kalin sám se stále hnal jakoby puzen osudem, čelem proti stanovišti, kde stál Alexandr.

Zcela nedbal zkázy kolem sebe, jak nejprve po jednom a pak po desítkách a stovkách řady postupujících kavaleristů mizely v připravených pastích, nástrahách a skrytých zátarasech.

Alexandr sledoval, jak nepřátelský vůdce záhadně nalezl bezpečný průchod skrze přehrazené linie.

„Musím se s ním utkat," zařval Alexandr a tasil svůj meč a připravil se seskočit z okraje plošiny.

„Počkej," zakřičel za ním Jaroslav a ukázal na nepřátelského vůdce, jehož kůň nyní sešel z bezpečné stezky.

Zachycen skrytým nataženým lanem přepadl Kalinův kůň na hlavu a vyhodil své břemeno ze sedla. Kalin dopadl tvrdě na zem, přímo k základně věže, na které stál Alexandr. I z té vzdálenosti viděl, že Kalinova hlava se zlomila na stranu a že už se mu nikdy nebude moci postavit čelem. Bylo by to zbytečné.

„Tak statečný, ale takový blázen," zašeptal smutně.

„Půjdeme kupředu, abychom se na to podívali?[a] zeptal se Hina tiše.

„Není to nutné," řekl Kubar smutně. „Můžeme tu sedět a všechno bude jasné, i když to neuvidíme na vlastní oči. Je to zcela jasné. Slova toho člověka byla potvrzením jejich plánu. Přál jsem si, abych mohl tvého bratra varovat a přál jsem si, aby mi věřil. Není totiž nic horšího, než vědět, že se blíží katastrofa a nemít možnost jí zabránit."

Hina se pokusil potlačit svou touhu jít kupředu a pomstít urážku, kterou byl jeho rod poznamenán. Bylo zřejmé, že na druhé straně kopce se děla katastrofa neslýchaných rozměrů.

Od chvíle, kdy se přes hřeben kopce přehoupla poslední řada pěchoty a pronikla do hromového řevu bitvy, již uplynula dlouhá chvíle. Nyní se z bojiště hnala nikde nekončící řada koní bez jezdců a raněných vojáků. Něco bylo zcela jistě špatně. Očekávali vítězný ryk nad porážkou poníženého nepřátelského vůdce. Ale místo toho se ozývalo ustavičné divoké hulákání, které najednou očekávané vítězství změnilo ve zmatený úprk a rostoucí

hrůzu.

„Odstranit zátarasy!“ zavelel Alexandr, když dokončil poklus podél linií na pozici na levém křídle.

Otočil se v sedle a ohlédl se na stojící řady Risů, kteří měli tu čest stát na pozicích přímo u něj.

„Pamatujte si, že nesmíte rozbít svoje linie!“ zařval na ně a jeho silný hlas se nesl i přes neustávající bitevní vřavu. „Za mnou!“

Poslední ze špičatých kůlů byl odstraněn a Alexandr se vydal kupředu, udržujíce krok s vojáky v rojnici, kteří se hnali ven z průchodů. Byli na nejzazším pravém křídle nepřítele, stáli pouze proti otevřeným a rozestavěným řadám pěchoty.

Po více než hodinu museli Gavarniané bít do opevněných pozic Alexandrovy armády. Ti, kteří přežili skryté smrtelné pasti a zátarasy se dostali až k opevněným liniím, kde však jakýkoliv náznak koordinovaného boje z jejich řad zmizel. Nyní to byl šílený útok, který spíše budil hrůzu díky své intenzitě, než aby byl nějak účinný z praktických důvodů.

Jak se oběti válečného běsnění na bojišti vršily, tak se nepřátelské formace soustředily do centra opevnění. Alexandr se nyní pohyboval tam a nazpět liniemi, aby pomáhal odrazit několik slabých průlomů, které se Gafům podařily a nakonec se dostal až k úplnému levému křídlu nepřítele.

Když se mu podařilo dostat se z průchodu, dal znamení Parmenionovi, aby se vydal se svými oddíly pronásledovat uprchlíky. Plán byl celkem jednoduchý. Prorazit skrze zničenou křídelní formaci nepřítele, otočit se a vrazit jim do boku. Po odstranění posledních zátarasů se jeho muži seřadili do falangy, sto mužů na šířku, deset do hloubky. V jediné minutě byli připraveni a otáčeli se o čtyřicet pět stupňů vpravo, aby vyrazili rychlým krokem vpřed.

Několik vyčerpaných Gafů, kteří byli před nimi, se při pohledu na nesmiřitelně postupující formaci zlomilo a dalo se úprkem na sever. Pohled na prchajícího nepřítele u Alexandrových mužů jenom vystupňoval bojového ducha. Formace se zakolébala a Parmenionovi muži se seřadili na pravém křídle rozšiřující se linie. Jako zálohy se vynořilo více než tucet dalších pluků.

Když se podíval po nepřátelských řadách, zahlédl Alexandr, že všichni jeho muži stáli již za řadami Gafů. Vztyčil ruku s napřaženým mečem a ukázal svým vojákům, aby se natočili o dalších čtyřicet pět stupňů. Nyní

stáli ve vlně, která se valila po celé délce nepřátelské linie a naráželi na ní, jako naráží ocelové ostří na shnilý kmen a poráží jej.

Vzteklý ryk Gafů dal nyní průchod strachu. Tu a tam sice ojedinělý voják, aniž by bral jakékoliv ohledy, se držel zběsile na místě a po chvíli byl sražen k zemi, když s sebou vzal do hrobu jednoho nebo dva Alexandrovy vojáky. Ale jakmile se jich celá řada přehnala přes roztroušené Gavarniany, bylo vše jasné. Gafové byli zvyklí bojovat podle pravidel. Lidé před nimi vždy utíkali jako lovná zvěř. protože také zvěří pro Gavarniany byli. Ale nyní je ta zvířata urazila a poté s nimi bojovala způsobem, který nemohli a nedokázali chápat.

Vojáci za Alexandrem věděli, že tento cizí válečník tvrdící, že přichází z minulosti z legendární Země, vytvořil něco nového. Byl to moment vymykající se veškeré jejich představivosti. Získali odvahu a nakonec zjistili, že dokáží být muži.

Skandování se nejprve ozvalo ze zadních řad. Jeden hlas zavolal jméno do pochodového kroku, jeho přízvuk sice slovo změnil, ale i tak bylo rozeznatelné.

„Iskander, Iskander.“

Ryk se hnal jako hromové burácení liniemi, až nakonec armáda hlasů zněla jako jeden.

„Iskander, Iskander.“

Jako protipól se ozývalo zoufalé naříkání gavarnianských vojáků, kteří se před postupující linií otočili a co jim síly stačily utíkali k řece, která se stala jedinou nadějí k úniku, když jim linie nepřítele odřízly zpáteční cestu.

Jak utíkali, odhazovali své zbraně, ponechávali na svém místě raněné i koně jako kořist nepříteli, to vše s Alexandrovými vojáky za zády.

„Iskander, Iskander.“

Alexandr přitáhl svému koni uzdu a nechal řady projít kolem sebe. Jeho cvičené oko zpozorovalo, že formace se již drobila, ale v tuto chvíli to bylo mimo vší kontrolu. Musel si uvědomit, že muži před ním byli v armádě méně než půl roku a nikdo z nich nebyl třicetiletým veteránem, který prošel Bactrií a Indem.

„Iskander!“

Výkřik přišel z levé strany. Když se Alexandr otočil, tak uviděl Gafa,

jak propichuje kopím jednoho muže, který stál po jeho boku. Okamžitě pochopil, že se ten člověk vrhnul Gavarnianovi do cesty a obětoval se za něj.

Pobídnul koně a rychle přijel ke Gafovi. Jedinou ranou meče jej dorazil. Po jeho těle vzápětí přešla řada vojáků, dychtících se dostat ke svému veliteli.

Seskočil z koně a popošel k umírajícímu muži a sklonil se nad nim.

„Iskandere," zašeptal nebožák. „Dnes je dobrý den na smrt, protože jsem poprvé viděl Gafy utíkat." Pak odešel navždy.

„Nádherný den," poznamenal Parmenion zpovzdálí ke svému veliteli. „Stejně tak nádherný, jako u Gaugamely!"

Alexandr se postavil, v očích podivný, zvědavý a nepřítomný pohled.

„Ano," zašeptal. „I já mám pocit, že tento den je nádherný." Odepnul si plášť a zakryl s ním mrtvého vojáka.

Kapitola desátá

„Bratře Kaline, odešel si nyní k mému bratrovi Swanikovi. Bratře Kaline, odešel si nyní k mému bratrovi Utovi. Ach moji tři slavní bratři, počkejte na mě ve stínu sálů Bindy. Ach moji tři bratři, počkejte na mne, dokud nepřekročím stín a nepřipojím se k vám. Pak budeme znovu jako jeden muž. Společně se postavíme záhadám Neviděného světla, protože společně jsme na světlo přišli a společně se nakonec vrátíme i zpět.“

Svírán bolestí a smutkem se Hina odvrátil od žhnoucí hranice. Čtyři Strážci ohně, oblečeni do červených plášťů, se poklonili právoplatnému dědici trůnu a převzali z jeho rukou pochodeň, kterou zapálil oheň.

Kalinovo tělo bylo poctěno tak, jak se slušelo. Do gavarnianského města jej přinesli poslové s Alexandrovým vzkazem, podle kterého si přál vrátit tělo uctívaného válečníka jeho lidu. Kurýr se poté dotazoval, co bude s dalšími tisíci těly, kterým se mělo dostat podobným válečnickým poctám, jako Kalinovi.

Hinovi strážci sice chtěli lidskou suitu roztrhat na kusy a na místě, ale Hina tomu stačil zabránit, protože jinak by to byla pro něj ztráta válečnické tváře. Pak Alexandrovým vyslancům povolil odjet.

Podíval se na několik přeživších, kteří zbyli z dříve početného shromáždění nejvyšších válečníků národa. Devět z deseti jich padlo na bojišti. Jak si žádaly zvyky, bylo jejich místo v řadě stále volné, alespoň během období smutku. Tam, kde dříve stálo původních šedesát vůdců jednotlivých klanů, jich zbylo nyní pouhých pět. Na místo starších bratrů či otců stálo v řadách půl tuctu jejich mladších nástupců, ale u všech ostatních rodů celá mužská linie padla v boji a nikdo nezbyl, protože zvyklosti, které panovaly u rodů Taugu, nebyly obecně přijatelné pro všechny ostatní nižší klany. Kromě toho, dříve všichni jenom lovili lidi a tento sport si nikdo nechtěl nechat ujít. Proto když nebyl nikdo další, kdo by se postavil na místo padlého vůdce, bylo jeho místo nyní obsazeno mečem zasunutým v pochvě, položeným na zemi.

Hina se pomalu utišil, aby naznačil ostatním to samé. Nejprve kývnul na Kubara, který stál potichu u planoucího ohně, pak se poklonil shromáždění.

„Ctěné panstvo, nastal pro nás čas smutku a my jej dodržíme, jak žádají naše tradice a čest. Ale i přesto se musíme připravit.“

„Připravit na co?“ ozval se hlasitý výkřik zezadu. Hina podle hlasu poznal, že to byl Arn, Wu-Taug, rodinný vůdce klanu Páka, jehož rodinné majetky byly nyní okupovány lidmi.

Arn vykročil z přiřazeného místa ve shromáždění a vydal se ke stupínku, na kterém nyní stál Hina. Toto samotné jednám byla aktem výzvy a proto shromáždění reagovalo tlumeným rozruchem.

„Pro ty. kteří padli na bojišti, to nebylo čestné," zakřičel Arn. „Nepřítel nám nevzdal patřičnou čest, jeho vůdci se nám nepředstavili a vítězem nebyl zaplacen krvavý dluh, aby mohly být rodiny mrtvých uspokojeny. O jaké cti tady hovoříme, odpovíš mi?“

Hina byl zticha a hukot přicházející z řady shromážděných dával najevo, že ostatní se slovy Arna souhlasí.

„Všichni byli povražděni lidmi, dobytkem, který jsme lovili ze sportu a na maso během našich svatých dní. Lidé nebojovali, odmítli jakoukoliv čest. A aby toho nebylo dost, tak jsi nechal jejich vyslance, mluvčí toho Iskandera, žít, i když byl v našem táboře s mečem u pasu.“

„Není snad nikde řečeno,“ odpověděl rychle Hina, „že hlava mluvčího, mluvčího rodiny, není svatá, když se objeví u tvého ohně? I když to byl člověk, tento zákon vždy budu dodržovat.“

Arn ignoroval poznámku o svatých tradicích. „Ale oni udělali cosi nového, něco podivného, něco nepochopitelného. Vzali všechny válečné tradice a rozcupovali je na kousky, jako kdyby to byl cár papíru. Teď už žádná čest nikde nezbyla. Nastal náš čas, kdy musíme provolat celá svá jména a vrátit se nazpět na bojiště - na ten krvavý pahorek a ukončit jednou pro vždy tuto hrůzu.“

Přeživší Arnova rodu se kolem něj shromáždili, aby dali najevo svůj souhlas s jeho slovy a s tímto sebevražedným plánem.

Hina napřáhl svou pravou ruku. I když bylo slunce na obloze kalné, předmět, který držel ve své ruce, se na světle zatřpytil.

„Toto je koruna Tauga,“ zakřičel Hina a bojovníci kolem při pohledu na posvátný předmět najednou ztichli. Kalin jej nosil do bitvy a byl vrácen s jeho mrtvým tělem.

„Tato koruna" křičel stále Hina, je symbolem Tauga. „Dnem uvedení do stavu Tauga mu každý přísaháte loajalitu. Pamatujte na svou přísahu, na slib tomuto symbolu každého Tauga, nejen na slib tomu, kdo jej nosil. Před

čtyřmi desítkami let jsme přišli na toto místo během období velkého stěhování a poté naši bratři, kteří přišli z hvězdné vzdálenosti, zmizeli během Velké války s bezvlasými. Čtyři desítky let jsme my z první stovky nejváženějších rodin, vyrůstali na tomto místě u moře Iras. A vždy jsme ctili vládu Taugu.“

„Byly to válečné zákony prvních Taugu, kteří je stvořili a tak nám zabránili v tom, abychom se sami zničili svou hloupostí. Naučili nás. že válka je čestná záležitost vážených bojovníků, kteří slouží jednomu Taugovi. Symboly Tauga jsou svaté a musí být uctívány. Jinak se stanou pouhou legendou, uzavřenou ve tmě. kde není žádné světlo života a nikdo je nevidí.“

Arn věděl, že tato stará tradice zvítězí, pokud bude mít možnost dostatečně dlouho působit na jeho stoupence. Poklonil se na znamení uznáni.

„Z první stovky rodin zbyla pouhá šedesátka, než se lidé změnili. Nyní nás zbylo jenom jedenáct. Pokud se budeme držet Arnových návrhů a vrátíme se ihned zpátky na bojiště, nezbude nikdo. Válka byla kdysi pro každého Gavarniana čestnou a prestižní záležitostí. Od nynějška to musí být jinak. Válka bude znamenat naše přežití.“

„Válka a čest jedno jsou!“ zvolal Arn chladně.

„To se musí změnit.“ Jak Hina mluvil, držel korunu tak, aby všichni pochopi, že mají ztichnout. „Já však nejsem tohoto úkolu schopen,“ řekl vyrovnaně.

Arn se podíval do očí svého rivala, hledal náznak slabosti, ale žádnou nenašel.

„Jak to tedy bude?“ zeptal se někdo další. „Klan Brugů byl povznesen nad všechny hádky již od dob stěhování. Tvůj klan tedy musí rozhodnout, co bude následovat.“'

„Já sám nevím nic o nových způsobech boje, který musí proběhnout,“ odpověděl Hina. „Musíme se učit od někoho, kdo nás učit může, pokud máme vůbec přežít.“

Davem projel náznak očekávání. Hina se podíval na Arna a viděl v jeho očích naději.

Odvrátil se však od něj a popošel ke Kubarovi. „V tuto chvíli mám tu moc, kterou jste všichni svou přísahou vázáni uposlechnout. Jsem poslední

z Brugů a cokoliv tedy řeknu, stane se zákonem. Sledujte dobře, co učiním a podrobte se mému rozhodnutí.“

Než se mohl ozvat na znak protestu jediný hlas, otočil se a položil korunu na Kubarovu hlavu.

„Přijímám pravdivost slov tohoto muže. V našich legendách existoval první Taug, jehož jméno se stalo titulem všech, kteří byli předurčeni vládnout. Byl prvním Taugem a z legend nám byl seslán znovu, aby nám pomohl, stejně jako pomohl našim předkům. Kubar Taug je jediným Taugem na planetě Kolbard.“

Ze shromáždění se ozvalo nesmělé provolání slávy, ale většina byla přece jenom zticha. Vázáni přísahou, museli sloužit, ale nemuseli milovat toho, koho většina z nich považovala za podvodníka. Ať už to byl pro ně Taug nebo ne, všichni věděli, jak onen první Taug v legendách ukončil vládu majetných klanových vůdců, aby sjednotil lid. Takové věci se dobře poslouchaly, pokud byly legendami - ale s legendami je obtížné žít, když se znovu objeví.

Kubar se podíval směrem, kde v rohu nádvoří stála Liala. Jejich oči se na chvíli setkaly, ale Kubar cítil, že její pohled nebyl obdivný. Jeho manželka, která byla manželkou pouze podle jména, již byla mrtvá čtyři tisíce let, ale pořád pro něj byla zdrojem vzpomínek a smutku. Zájem Lialy v něm vzbudil momentální zmatek a raději se otočil pohledem zpátky na Hina. Chápal, že jeho přítel mohl být náhlou změnou v jejích preferencích také zmaten, protože podle tradic pokud padl starší bratr, který byl ženatý, jeho manželka se měla znovu provdat za mladšího bratra. Ale Hina se v tuto chvíli musel věnovat jiným věcem. Promluví si o tom později.

Hina se díval na Arna a čekal nějakou odezvu. Zaťatá pěst se nakonec zvedla, ale Arnovy oči planuly otevřeným odporem, který musel být zřejmý naprosto každému. Kubar si jej všimnul také. Byl to pohled, kterému ve svém životě musel čelit mnohokrát a byl to pohled, který jej více než jednou přivedl téměř na pokraj vlastní smrti.

*** * ***

„Uzavíráme sázky na Kubara,“ řekl Zergh potichu a podíval se na skleničku brandy, kterou mu nahl Aldin.

„Myslím, že jsi se ve svých počátečních prognózách strefil. A vše, co jsi řekl, se více méně stalo přesně tak, jak jsi naznačil,“ odpověděl Aldin svému starému příteli.

„Jsi člověk, u kterých já nikdy nechápu vnitřní pohnutky, ale dobře je chápeš ty.“ Zergh ukázal prstem na svou hlavu. „Ale tady jsou zase věci, ve kterých se vyznám zase jenom já nebo nějaký Gavarnian. Oni jednoduše chtějí věřit, že to je opravdový Kubar, který byl seslán k jejich záchraně. Ale jak bys chtěl vzývat někoho, kdo je prostě a jednoduše příliš dokonalý? Chceš být na jeho straně, ale současně je ten člověk živoucím důkazem tvých vlastních omezení a tak ti působí jeho přítomnost bolest.“

Aldin jako obvykle vypadal, že prostě trochu přebral a Zergh si musel nechutí odříhnout, když vytáhl jeden z těch smradlavých doutníků a zapálil si jej.

„Jsi si jist, že tahle místnost je zbavená všech štěnic?“

Aldin přikývl na souhlas a ukázal na své vlastní protiodposlechové zařízení, položené na příborníku hned vedle napůl vypité lahve brandy. Stázové pole, které blokovalo veškerý zvuk a bylo neprostupné i pro laserové štěnice, bylo samozřejmě zapnuto. Nicméně bylo možné do místnosti dostat mikročástice plovoucí ve vzduchu, ještě než byl uvnitř zapnut generátor stázového pole. Corbin byl takovými menšími formami důvěry a pohostinnosti docela známý.

„Se sázkami se to vyvíjí docela zajímavě,“ začal Zergh opatrně. „Jenom během poslední noci změnilo majitele skoro osm procent nemovitého majetku v celém Magelanově mračnu. Pokud tohle bylo jenom kvůli první bitvě, dokážu si představit, jak to bude vypadat, až se dostaneme k závěrečnému střetnutí.“

„Teď teprve začíná skutečná akce, můj příteli,“ odpověděl Aldin, potáhl z doutníku a sledoval, jak se kouř kroutí kolem okraje stázového pole.

„Po poslední bitvě se volné tabulky se sázkovými pravděpodobnostmi změnily o tři celé sedmdesát tři setiny k jedné na vítězství Alexandra.“

„Já vím Zerghu. Je to moje práce, tyhle tabulky počítat.“

„Ale ještě jsem nezaznamenal, že by se do hry vložily také peníze od Corbina. Samozřejmě, že už si střihnul několik menších sázek, jednu planetu tady, tamhle zase velkou korporaci, ale žádné zprávy o něčem větším.“

„A co Bukha?“ ozval se Aldin.

„To je stará Gavarnianská škola. Něco vsadí na Kubara, aby prokázal loajalitu, ale až dosud se účastnil sázek jenom velmi pomalu. Ale nechme

toho, Aldine. Co je s tím Corbinem? Ty ho přece znáš. Co se s ním děje?“

Aldin se podíval na Zergha zpříma a zmrazil ho pohledem.

„Jsem zaměstnancem Corbina a jeho hlavním rádcem přes herní otázky. Věřím, že zůstane věrný většině pravidel. Ale na druhou stranu...“ pokrčil významně rameny.

„Aldine, sledoval jsem tě, jak jsi jako profesionál třicet let rostl. Nebo si snad zapomněl, že jsi byl mým učedníkem? Jsi zatraceně dobrý historik a herní analytik, ale špatný soudce, pokud jde o lidské kvality. Corbin musí něco připravovat. Tahle hra se stává největší sázkou v historii a já Corbina podezírám, že od prvního dne, kdy s tímhle projektem přišel, měl v rukávu nějaké eso.“

„Gavarnian se mi pokouší něco říkat o lidských vlastnostech?“

„Pokoušel jsem se ti říct více než jednou, co si o Corbinovi myslím, ale ty jsi neposlouchal. Ten zkurvysyn tě snad oslepil. A ještě z tebe vysává ta jeho sestřenice poslední splátku každých alimentů. Pak jsi mi včera řekl, že tvou výplatou za hru bude podíl v jeho důlním konsorciu Zswer. Ale no tak Aldine, to je dohoda na hovno, úplně nejhorší, o jaké jsem kdy slyšel. Připraví tě o ten podíl do šesti měsíců a pak budeš nahraný — zůstaneš holý, s nulovým výsledkem za tříletou práci.“

Aldin byl zticha, ignoroval slova svého přítele, jako kdyby na něj každé z nich mělo působit jako zrada dávného přítele.

Zergh dokouřil svůj doutník a postavil se na nohy se slovy, že potřebuje čerstvý vzduch. Aldin si ani nevšiml jeho odchodu, protože si naléval další dávku brandy.

*** * ***

„Urozenost je mrtvá,“ řekl Kubar tiše a podíval se na svého přítele na druhé straně stolu. „Neříkám to proto, že by mi tato myšlenka byla jakkoliv příjemná. Vždy si pamatuj Hino. já sám jsem také urozeného rodu. stejně jako ty.“

Hina se opřel v křesle a zašklebil se.

„Můžeš mi to říct klidně nahlas, protože já to vím. Pamatuj si, že jsem je viděl, jak se hnali na porážku. Urozenost je mrtva, protože zemřela na poli čelem tomu Iskanderovi. Ale nikdy to neříkej před Arnem, ať už je jeho oddanost tvojí koruně jakákoliv.“ Ukázal prstem na tenkou kovovou korunu nad Kubarovým obočím.

Kubar se mírně usmál. „Pamatuj si - abych mohl svůj lid sjednotit, musel jsem se potýkat s celým světem, zaplněným touhou po urozenosti a šlechetnosti. Jak jenom po mě chtěli, abych ta jatka ukončil — a po jejich konci jim zachoval všechny tituly. Myslím, že vím, jak se mám k Arnovi chovat.“'

„Je nutné ale vědět i to, že když si Arn někdy připustí skutečnost, že jsi Taugem, bude mít i lekci v dávné historii, aby mohl ukázat, co zbylo ze starých řádů, jakmile jsi s nimi jednou skončil. Tvoji současníci neměli takovou výhodu. Příliš ale nepočítej se svou legendárností, pokud jde o Arna. Pamatuj, že blízká přítomnost legendy jej staví do nižší pozice, než ve které by ve skutečnosti byl.“

Kubar se nad tou myšlenkou znovu usmál. Takže on byl legendou. Postavenou ještě výše, než Narg a další Gavarniané z dávné historie, kteří podle Zergha objeví způsob, jak se dostat od jedné hvězdy ke druhé.

„Tak proč jsi mě přijal zrovna ty?“

„Protože... no..., ty bys třeba mohl říct, že jsem romantik. Kalin byl vždy předurčen být tím, kdo vládne i kdyby všichni mí ostatní bratři byli stále naživu. Byl z naší matky první zrozený a tak musel začít. Já byl z nás čtyř tím, komu bylo dovoleno číst a snít o slávě."

Kubar chvíli přemýšlel nad atavismem, že schopnost číst se jednou stane zdrojem pohrdání, ohrožená sílou válečníkova slova.

„Snil jsem o tom, že nejsme jediní Gavarniané, kteří přežili Velkou válku s lidmi a jinými rasami. A tvoje přítomnost zde a tvůj příběh o tom Zerghovi, který létá po celém vesmíru a napříč časem jako služebník Neviděného světla mi to dokázala. Snil jsem o větších věcech a jakmile jsem tě potkal, věděl jsem ve svém srdci, že přichází signál, na který jsem čekal.“

Kubar se mohl pouze usmát nad skutečnou romantikou svého přítele a jeho mysli. Hina mu připomněl své první souputníky, kteří se seskupili pod jeho zástavou, když byl ještě mlád. Všichni byli tak mladí, tak plní snů o zítřejších dnech. Všichni, kromě starého Pagy, který seděl ospale v rohu místnosti, byli nyní mrtvi. Zašeptal tichou modlitbu za své přátele.

„Zítra začneme,“ řekl Kubar vyrovnaně a vrátil rozhovor do roviny praktických problémů, kterým museli čelit.

„Pokud je ten Iskander skutečným velitelem, nenechá svou iniciativu v téhle válce jenom tak lehce padnout do našich rukou. Kamenné zdi tohoto

města a skutečnost, že jsme blízko moře a můžeme se tak zásobovat po moři, mu s největší pravděpodobností zabrání před přímým útokem a obléháním.“

„Tak kam si myslíš, že bude směřovat svůj nápor?“ zeptal se Wirgth a vstoupil tak po dlouhé době do rozhovoru.

„Tak rozsáhlá armáda, kterou nyní má, bude vyžadovat zásobování jako bezedná studna. Jeho muži se musí rozložit po celé krajině, aby toho z rozumných zdrojů dosáhli.“

„Tak proč by ale neměl přijít do města rovnou a ukončit to jedním rázem?“

„No, musíme předpokládat, že tenhle Iskander je skutečně dobrý válečník. Nikdy nepodceňuj svého nepřítele, i když to je jenom člověk. Vždy musíš předpokládat, že je možné cokoliv, že je chytřejší než ty.“

„A ne, jak to udělal můj bratr,“ poznamenal Hina smutně.

„Tvůj bratr bojoval podle pravidel, o kterých si myslel, že jsou správná, protože tak vedl všechny předchozí války,“ odpověděl Wirgth diplomaticky.

„Jak jsem říkal,“ pokračoval Kubar. „Iskander musí předpokládat, že stejnou chybu už podruhé neuděláme. Pokud se vrátíme nazpět do města, kamenné zdi by vyžadovaly dlouhé obléhání. Přístav za námi pro nás znamená dobrou možnost zásobování. Lidé zatím nemají žádné lodě. Ne, myslím si, že je příliš inteligentní na to, aby na nás takto zaútočil. Kromě toho obléhání vyžaduje stroje, zařízení a zbraně z kovu. Většina vojska, které jsme potkali, byla zatím vybavena jenom dřevěnými oštěpy. S takovými zbraněmi nemůžete dobít město obehnané kamennými zdmi. I když mají zbraně, které získali jako kořist od našich padlých, pořád jich není dost, aby to stačilo na dlouhé obléhání. A bude jim trvat také několik desítek soumraků, než získané zbraně upraví do podoby, která bude lidem vyhovovat.“

„Pak ale musí získat tři věci,“ poznamenal Hina, „než se bude moci vydat na závěrečné střetnutí. Ale my potřebujeme k vítězství pouze jedinou.“

„Pokračuj.“

„Zásoby pro všechny své muže, lodě aby mohl zablokovat náš přístav a kov, aby mohl vybavit jak své muže, tak i lodě.“

Kubar souhlasně zamručel. Prstem ukázal na černý ovál mapy před nimi, dvě stě verst severně od města.“

„Tady leží ztroskotaná dopravní loď se zásobami rudy, třicet verst severovýchodně od Mount Lequa.

Tam bude určitě směřovat. Ta zničená loď, která kdysi patřila lidem cestujícím vesmírem, má dost železné rudy k tomu, aby to vystačilo na vyzbrojení stokrát větší armády, než Iskander nyní má. Naši lidé tu rudu odtud berou již od doby prvního osídlení. To místo, kde ztroskotala, leží jenom kousek od kopců, kam se mohou lidé stáhnout, pokud by byli napadeni a poraženi. To je místo, kam si mysmu, že lidé půjdou. Ale není možné zapomenout na jižní přístupy, protože to jsou naše nejbohatší zemědělské oblasti. Teď, když mají koně, budou jistě také směřovat do těchto míst, aby jim zajistili zásoby.“

„Zmínil jsi tři věci, které lidé potřebují. Ale co potřebujeme my?“

„My musíme znovu nabýt a osvojit si válečné umění,“ odpověděl Hina chladně.

„Nikdy to nenazývej uměním,“ odpověděl Kubar, jako kdyby díky své únavě náhle nemohl pokračovat. „Místo toho to totiž bude zabíjení v masovém měřítku. Řezničina.“

„Naši předkové na tomto prstencovém světě byli chytřejší než my všichni dohromady, ale jenom málokdo z nich si to uvědomil. Věděli, že válka v masovém měřítku, pokud by k ní došlo mezi jejich potomky, kteří tady byli vysazeni, bude znamenat katastrofická jatka. Proto změnili rovnováhu, udělali z boje vysoce rituální záležitost, která znamenala smrt pouhé hrstky, ještě než se dostala mimo kontrolu. Nyní se všichni budeme muset naučit starší způsob boje, mnohem účinnější. A proto jsem tady já.“

Kubar se na chvíli opřel v křesle, jeho myšlenky najednou začínaly nabývat pevných tvarů, myšlenky, ke kterým se seriózněji ještě vůbec nedostal. Byl to Iskander, který sjednotil lidi a naučil je nový způsob boje, který byl ve skutečnosti jenom historickým uměním. On sám byl přivezen přes propast celých tisíciletí kvůli stejné záležitosti a úkolu — ovšem pro svůj vlastní lid. Proč to všechno? Z jakého důvodu se někdo snažil o vyvolání tohoto krvavého konfliktu? Je jasné, že na svém konci konflikt setře rozdíly mezi Gavarniany a lidmi na této planetě jednou pro vždy a s ohledem na nadcházející dobu by to mohlo znamenat více životů ušetřených, než ztracených. Ale pořád se sem vkrádala otázka proč to všechno. Taková nekonečná kola vraždění. Jenom na moment jeho paměť

zabrousila ke Chámovi, vlastnímu bratrovi, a k planinám, kde svedli poslední bitvu - tu bitvu, která sjednotila Lhazu. Cliarn.

„Tak jak to tedy uděláme?“ zeptal se Hina a přerušil Kubarovo rozjímání.

„Musíme vyburcovat bezzemky a obyvatele města.“

„Nikdy nebudou bojovat tak, jako vznešení bojovníci,“ odpověděl Hina vyrovnaně. „Slouží jako hraničáři, ale viděl jsi, jak bezvýznamní byli při posledním boji. Většina z nich utekla jakmile se Iskanderova armáda vydala na pochod ze své pevnosti.“

„Ale jenom proto, že koneckonců neměli proč bojovat. Jsou to rolníci bez půdy, bez titulu a bez nadějí. Skutečně, Hino, tady existuje celý kontinent, který jim můžeme dát jako odměnu za boj.“

Hina mlčel, chápal následky takového kroku. Věděl, že byl nutný, ale pořád se obával jak revoluční dopad by mělo to, k čemu Kubar směřoval.

„Od zítřka už nebude existovat třída bezzemků. Každý dostane majetek, na kterém by mohl sám pracovat. Za takovou odměnu bude bojovat každý.“

„Ale co urození?“ zeptal se Hina chladně a i v jeho hlase mohl Kubar cítit stopy ztotožnění se svou vlastní třídou.

„Pokud nebudou souhlasit, pak se odsuzují k záhubě sami, protože bez armády nemohou čelit lidem.

Iskander rychle vyhraje a pak už nebudou žádné majetky a tečka. Kromě toho, budou nové odměny, znamenající pro urozené také hodně — nové tituly, nová vyznamenám a slavnosti, kde se s nimi budou honosit. První branci budou odvedeni z těch rodinných statků, které byly vymazány z mapy při bitvě na soutoku. A nebo z pozemků, které nyní již jsou v držení lidí. Ostatní necháme pracovat, aby mohli sklidit úrodu a dostat k nám vše, co je nutné, než se objeví lidé.“

„Až přejde další soumrak, začneme. Výcvik bude základem, protože jednotky se musí naučit bojovat jako jeden člověk, ku prospěchu všech.“

Znovu se setkal se starým paradoxem. Přál si vytvořit společnost, kde by si každý byl rovný, ale aby toho mohl dosáhnout, tak bude muset osvobodit bezzemky a pak je okamžitě zavázat k plnění své neotřesitelné vůle a moci, takže nakonec budou ochotni zemřít pod jeho velením.

„Arn se ti v tom pokusí zabránit,“ řekl Wirgth. „Je příliš mazaný na to,

aby se chytil na pouhou vějičku dalšího titulu a vyznamenání a nechal tě rozebrat celý zaběhlý společenský řád.“

„Předpokládám, že to tak bude. Ale budete překvapeni, jak rychle budou ostatní reagovat na možnost získat další bezvýznamný kovový odznak, připjatý k opasku. Pokud jde o Arna, nechám ho si myslet, že jakmile bude válka u konce, bude mě moci zlikvidovat a znovu nastolit bývalý status quo. Nyní jej příliš potřebuji, než abych ho nechal skončit jinak. Musí cvičit jednotky a vést odvedence do bitev.“

Kubar se ze zívnutím postavil za stolem a protáhl se. „Tento svět bez nocí je pro mne příliš matoucí. Hrozně mi chybí skutečný soumrak a noc, která naplnila oblohu levandulovým žárem.“

Hinovi, který nikdy neviděl noc nebo hvězdy, zněla Kubarova slova jako z nějakého mýtického světa. Pak si znovu uvědomil, že svou korunu předal skutečnému mýtu. Mýtu, který ačkoliv je zachraňoval před pravděpodobnou smrtí, povede nakonec ke zkáze toho známého světa.

Se zdvořilým pokývnutím Hinovi a Wirgthovi se Kubar vydal ke dveřím a Paga, vzbuzený ze svého dřímotu, za ním.

Zítra začnou. Bylo ještě pár dalších věcí, které měl v plánu, ale bude lepší nezatěžovat Hinu malými experimenty, které měl na mysli. Již požádal o dodání nejlehčí látky, společně s žádostí o dostatek mědi, která pravděpodobně celou zemi připraví o nádobí. Ale tohle zatím bude jeho malé tajemství.

Bude to bezpochyby zajímavé rozptýlení od jeho dalších úkolů. Dlouho předtím zjistil, že práce nad takovými věcmi mu čistila mysl a tak byl schopen mnohem lépe nakládat s problémy, které byly důležitější. A problémem číslo jedna tu bude Iskander. Samozřejmě. Nade všechno ostatní. Bude muset zjistit, jak ti lidé dnes bojují a nalézt způsob, jak se tomu postavit. Bude muset vycvičit brance, připravit obranu nákladní lodi s rudou a samozřejmě — Arn. Ale v tuto chvíli jeho myšlenky opět směřovaly k Zergovi. Bylo jasné, že ztrácet čas uvažováním o tom, kdo jej sem přivezl, bylo zbytečné. Ale otázku „proč“ nemohl jen tak zaplašit. Dlouho nedokázal usnout.

*** * ***

„Tak to není špatně zařízené,“ řekl Corbin líně, když prohlédl obsah své číše. Opřel se, vyprázdnil zbytek brandy a usmál se na svého společníka.

„Skutečně si nedáš panáka?“ zeptal se Corbin.

_Ne, raději si uchovám hlavu čistou.“

„Ale Tio, ty má malá mazaná žabko, nikdy jsi neměla chuť k pití.'„

„Jenom proto, že Aldin je můj nemilovaný strýček, kterého jsem si nevybrala, tak nemusím opakovat všechny jeho hrubosti a pitomé zvyky. Kromě toho, je to můj strýc jenom z máminy strany, což tě činí mým třetím bratrancem. Jestli ty jsi zdědil nějaké zlozvyky, můj drahý, tak jsou ze společné krve, ne jeho.“

Corbin zvrátil hlavu a usmál se. „Bezpochyby jsi po matce zdědila ostrý jazyk. Ale nebudeme se přece dohadovat o takových trivialitách. Jak ti jde práce s Aldinem?“

„Je to tlusťoch, nikdy se nemyje, patří mezi nejnižší třídu a podle toho jedná. Proč si ho vůbec držíš jako herního mistra a vážíš si ho, to vůbec nechápu.“

„Nikdy jsem neřekl, že si ho vážím. Využívám ho, protože je užitečný, to je vše.“

„Tak proč jsi mě nutil s ním pracovat a sloužit mu?“

„Protože jsi neměla na vybranou. Tvoje matka je fuč, jsi podle rodinných tradic zavázána podřídit se mým přáním. Je to prostě jednoduché. V každém případě jsem učinil významné investice se sázkami na Alexandra a chci někoho blízkého, aby na něj dohlédl a měl při tom na paměti moje zájmy. Tvoje zpráva byla mimochodem velmi dobrá.“

Tia mlčela, čekala na skutečné důvody, kvůli kterým na tuto schůzku vlastně přišla.

Corbin se znovu usmál tak, že to vypadalo jako karikatura milující shovívavosti. „Znát umění hráčských mistrů ti neuškodí. Naopak, jak budeš stárnout, můžeš díky tomu vydělat slušné peníze.“

„Protože nikdy nezdědím nějaké rozhodující právo v rodině, tak ty znalosti potřebovat budu, že můj drahý? Nebo jsi se snad nakonec rozhodl mě prohlásit za svou právoplatnou manželku?“ Když mluvila, přitulila se k němu a rozjela se rukama po jeho vypaseném těle.

„No, nikdy jsem neřekl, že jsem na tebe nepamatoval ve své závěti,“ odpověděl s pousmáním a vrátil jí její laskání mnohem přímějším způsobem.

„Jenom se ke mně nechovej blahosklonně?“ odpověděla Tia a náhle se

odtáhla.

„Ale má drahá, bude o tebe postaráno, věř mi. V každém případě si myslím, že existují věci, které by tě mohly zajímat. Prokázala jsi dobrou znalost způsobu, jak hry fungují, stejně jako dostatečnou touhu mi poskytovat radost, kterou si přeji.“

Tia se k němu znovu naklonila, připravena naslouchat nabídce. Od začátku tušila, že za tím vším je něco víc, než Corbin připouštěl. Jinak by ji neposílal na ten úkol s vyzvednutím Alexandra. Nedávalo by to smysl.

„Ty moje chamtivá ještěrko, jsi jedno ucho, přichystaná na to, co ti strýček Corby řekne?“

„Tak k věci a neříkej si strýček Corby. Jestli mám být tvoje milenka, tak mi to připadá trochu zvrhlé.“

Corbin k ní v nevinném gestu natáhl ruku, jako kdyby byl nespravedlivě nařčen. „Nuže, dejme se do toho, ano? Nejprve potřebuji někoho z rodiny, aby se naučil víc o umění hráčských mistrů. Vidím v tom velkou budoucnost a bezpochyby jsme zjistili způsob, jak sklízet plody toho, co zasela stará dobrá Země. Ano, pokud jde o budoucnost, existují pro hráčskou vášeň nekonečné možnosti.“

„Ale na to máš přece Aldina, aby se o to staral.“

„Ať je to tvůj strýc nebo ne, už přece jenom stárne.“

„Jinými slovy chceš říct, že jej hodláš připravit o desetiprocentní podfl na zisku a udržet si ho v rodině pro sebe?“

„To že jsem řekl?“

Tia se s uznáním zasmála. Mohla by to být lukrativní smlouva. Věděla, že Corbin Aldina o jeho honoráře občas připravoval. Ale z Alexandrovy hry by ten honorář byl dostatečně velký na to, aby se Aldin mohl považovat za bohatého člověka. To byla alespoň pro začátek Corbinova nabídka.

„Takže jsem se naučila něco o tom, jak být hráčským mistrem. Je to špinavá práce pro nejnižší třídy, co jiného máš na mysli?“ řekla Tia s úsměvem. „No tak vyklop to. Moc dobře vím, že máš za lubem ještě něco.“

„Tak pak je vše v nejlepším pořádku. Potřebuji udělat něco skutečně speciálního.“

„Pokračuj.“

„Nejprve, chci abys mi nahlásila cokoliv podezřelého kolem Aldina.“

„Předpokládám, že přesně tohle jsem měla dělat už od začátku, ne? A myslím, že očekáváš, že v tom budu dál pokračovat.“

„Za krátkou dobu se věci kolem nás budou trochu přiostřovat,“ řekl Corbin a naklonil se k ní, aby ji zachytil pohledem. „Potřebuji tvou pomoc. A odměna se bude rovnat její důležitosti.“

„Například, že si mě vezmeš za manželku?“

„Netlač moc na pilu, má drahá,“ odpověděl Corbin chladně a pak se opřel a znovu se usmál. „Ale možné je cokoliv. Jakmile s tím budeme hotovi.“

„Vidíš, že sázky jsou zatím prováděny striktně podle rasových a xenofobmch předsudků. Gafové mají několik velice zajímavých planet, to je jisté, ale mě zajímá vše, co je v držení starého Sigmy Azermattiho. Jeho systémy jsou přímo v cestě do naší staré Sluneční soustavy. Myslím, že takové malé zařízení na časoprostorové skoky, umístěné právě tady, by mohlo znamenat skutečně mnoho pro rozvoj obchodních vztahů na trzích, které ještě nejsou využity. Takhle bude Sigma dostávat všechny poplatky sám. A jeho světy jsou navíc bohaté samy o sobě.“

„A kromě toho" přerušila jej Tia, „tě Sigma štve jednoduše proto, jaký respekt k němu ostatní Kohové dosud chovají. Společně s faktem, že je to nejbohatší Koh v Magelanově mračnu.“

Corbin vztekle zavrčel. Měla pravdu, vždycky Sigmu nenáviděl pro způsob, jakým dával najevo svoje pohrdání tím „zbohatlíkem Gablonou“, jak mu říkal, když byl mimo doslech.

„Můj plán jednoduše znamená, že ho z téhle hry vyšachujeme.“

„Jeho majetek je čtyřikrát větší, než ten tvůj,“ odpověděla Tia, nemůžeš se s ním rovnat v sázkách. A za druhé, on sází na Alexandra stejným způsobem, jak bys měl sázet ty. Nakonec to stejně vypadá, že to bude on, kdo vyhraje.“

„Ach skutečně,“ řekl Corbin znalecky.

„Dobrá, tak co v tom vězí, drahoušku?“

„Tvoje celková zpráva a analýza byla možná mnohem lepší, než sis uvědomila a pokud nic jiného, tak alespoň potvrdila to, co by se stalo tak jako tak.“

„A co má být?“

„Že sázíme na dvě soupeřící společnosti, ale také na dvě osobnosti. Ale na obou stranách je k vítězství nutná jedna příznačná složka, která je trochu opomínaná.“

Corbin se opřel, chvíli na Tiu nehnutě koukal, usrkával ze své sklenky a pak pokračoval.

„Věděla si, že pokud Alexandr vyhraje, tak to bude díky síle jeho charakteru, který přetaví beztvarou společnost dohromady a dá jí řád. Pro Kubara vede cesta k vítězství pouze přetvořením složitého a tradičního společenského řádu, který už je vytvořen a stabilizován. Až do první bitvy jsem měl pochybnosti o celkovém výsledku, protože Kubar se musí potýkat s opevněným systémem aristokracie a třídního uspořádání vznešených vrstev. Možná jej mohou vzývat jako legendu, ale nebyli nijak nadšeni, že mají živoucí legendu vedle sebe. Kubar má k té transformaci jízdenku jenom tam a ne nazpět. Jedinou jeho nadějí je, že se mu podaří z Gafů udělat armádu schopnou porazit taktiku falangy, kterou používá Alexandr. Jakmile je vycvičí, tak bude jedno, jestli zůstane naživu, nebo bude mrtev.“

„Ale kdyby Kubar zemřel,“ odpověděla Tia, „tak Alexandrovo vedení bude znamenat výhru během několika dní.“

„Ano, pokud Kubar umře jako první.“

Podezřívavě se na něj podívala. „K čemu míříš, Corbine?“

„No tak Tio, copak to musím říkat zcela otevřeně?“

„Předpokládám, že v tom spočívá ta nabídka. No, než se od tebe dám do něčeho zatáhnout, tak chci, abys to vyklopil zcela jasně.“

Corbin se k ní zase nakloml a náhle byl jeho hlas plný výhrůžek. „Kromě nás o tom budou vědět ještě dva další lidé. Nejdřív ti povím tu negativní stránku věci, pokud se rozhodneš nespolupracovat.“

„Už teď jsem mrtvá, že jo. Jako ten dodavatel plastocementu.“

„Ta jeho menší nehoda byla rychlá a relativně bezbolestná. Mohou nastat mnohem horší věci.“

Tia sáhla po Corbinově ruce a něžně ji položila na svoje ňadra. „Byl jsi první, který se jich dotýkal, Corbine. Když jsme se setkali, neměla jsem kromě nich nic, co bych ti nabídla. To je víc, než se dá říct o té děvce Regině, kterou si podle mě poslední dobou ceníš víc, než mě.“

„Má větší kozy, než ty, Tio, ale rozhodně ne mozek. Proto se tu teď bavím s tebou a ne s ní.“

To rozhodně měla, řekla si Tia, ale pro toho starého chlípníka, který tu před ní seděl, jako pro většinu chlapů, bylo deset liber žláz víc. než vynikající ženský mozek. Zatraceně, věděla dobře, že se jednoho dne zblázní do té bombastické ječivé krávy s prázdnou hlavou. Ale možná, že tenhle podvod byl způsob, jak se dostat ven. Cesta, kterou hledala od chvále, kdy se nechala zatáhnout do Corbinových sítí. Corbin byl způsob, jak se dostat v rodině do popředí. Ve skutečnosti byl cestou jedinou, protože měl sklony k rozdrcení jakéhokoliv svého příbuzného, který měl snad nějaké aspirace na ušlechtilost, obzvláště pokud šlo o ženu.“

„Vím, co mi chystáš, pokud ti nevyhovím,“ odpověděla Tia a dala do odpovědi ten nejsvůdnější úsměv. „Takže můžeš miláčku s klidem pokračovat.“

„Nechej si toho miláčka. Tohle je byznys, jednoduchý a prostý a ty jsi jeho součástí. Jsi Aldinova neteř, i když jenom díky sňatku v rodině. Ten starý neduživec má v tobě zálibu a vždycky měl. Jsi ale i součástí mojí rodiny, tak proto ten zájem z mé strany. Nakonec s tebou taky spím.“

Corbin se opřel a usmál se svým studeným a zlověstným úsměvem. „Mám v plánu zavraždit Alexandra a tak hru zvrátit.“

Její výraz se nezměnil ani se nezachvěl. Tia mu vrátila úsměv, kterým ji sám obšťastnil.

Bože, myslela si tiše. Jenom žádné morální zábrany, žádné nářky, protože jestli se tak projeví, tak její následující drink bude poslední.

„Jak dlouho to plánuješ?“ odpověděla Tia otázkou.

„Už dva roky. Hned jak mí lidé dokončili výzkum, který ukázal některé slibné výsledky ohledně časoprostorových cest a když jsem tedy zjistil, že cesta na Zemi by byla proveditelná.“

„Dostal se mi do rukou obskurní dokument, vytisknutý nějakým bláznivým akademikem z jedné univerzity, které si vydržuji s pomocí nadace, jenom z důvodů dobrých styků s veřejností. Byla to studie o Kolbardu a výzkum některých zdejších kultur. Ten starý blázen měl některé dobré nápady a vytvořil scénář, jak by se lidé na planetě mohli nakonec dostat k moci a vyhrát boj. Ten model seděl přesně na Alexandra a Kubara, protože ten člověk naznačil, že obě společnosti by potřebovali nějakého charismatického vůdce, který by řídil jejich transformaci.“

„Byla to klasická teorie o velkém vůdci. Ale jakmile by transformace skončila, tak by Gafové pravděpodobně vyhráli, protože by v tu chvíli měli lepší organizační strukturu. Ten člověk ve skutečnosti citoval samotného Alexandra a srovnával jeho impérium vystavěné kolem jednoho muže s Římskou říší, která měla mnohem více sociálních rysů. Musím říct, že ten dokument byl mou inspirací a Alexandr s Kubarem jsou prostě jenom taková lákadla, která mají přitáhnout tu bandu pitomců do sázení v největším měřítku, k jakému kdy došlo a také k největšímu podvodu, který jsem kdy organizoval. Ten autor byl celkem rozumný. Mohl jsem ho nějak ve hře využít, ale on zmizel, jakmile ten dokument publikoval.“

„Takže navzdory současnému postavení Gafů,“ řekla Tia, „pořád plánuješ Alexandra zabít?“

„Nevýhody, které teď musí Gafové překonávat, to jenom zjednodušují a je to nakonec jenom součást podvodu. Jak jsem řekl, plánuji zabít Alexandra poté, co potají vsadím velkou část svého bohatství na Gafy. Držel jsem se zatím zpátky, protože sázky byly doposud vyrovnané, jak jsem také očekával. Ale rovněž jsem očekával, že Alexandr bude mít s organizací jenom malé potíže, zatímco Kubarovi to bude trvat déle. Tohle první vítězství vyžene sázky možná na pět nebo šest ku jedné v Alexandrův prospěch. Teď, když k tomu dochází, mám v plánu začít sypat svoje prachy tajně na stranu Gafů. Jakmile budou sázky vytaženy co nejvýše na vítězství Alexandra, tak jej hodlám zabít. Lidé zkolabují, protože jak bylo uvedeno v dokumentu, lidská společnost bude postavená pouze na jediném smrtelníkovi.“

„Stejně jako bylo napsáno ve Válkách o dědictví,“ odpověděla Tia. „Jakmile bude Alexandr mrtev, jeho impérium se rozloží v občanské válce. A sen o sjednocení bude ten tam.“

„Ach Tio, nakonec to vypadá, že jsi také něco nastudovala.“

Rychle se usmála a pokrčila rameny.

„Když bude mrtev, lidé prohrají a já shrábnu vše.“

„A proti komu a jak plánuješ ty peníze protáhnout, aniž by to kdokoliv zpozoroval?“ zeptala se Tia. „Nakonec, pokud se zjistí, že sázíš proti Alexandrovi, tak se všechno provalí. Všichni Kohové ti budou v patách, aby zjistili co se děje. Jakmile bude Alexandr mrtev, tak aniž by museli mít jakýkoliv důkaz, bude ten krvavý prst ukazovat na tebe.“

„Ach Tio, Tio. Teď se právě dostáváme k jádru věci a proto tě do celé

záležitosti tahám. Poslední dva roky jsem rychle a postupně vytvářel řadu korporací, holdingů, které vlastní další společnosti. Ten mrtvý dodavatel plastocementu třeba dodnes vlastní kontrolní podíly ve skoro stovce planet, prostřednictvím tuctu společností, které patří jednomu z mých mrtvých osobních strážců. Všechno to bylo chytře vymyšleno, má drahá, všechno do puntíku. Proto v tomhle dramatu nemohu hrát hlavní roli přímo. Riziko je příliš vysoké. Každý můj krok je sledován Kohy. Ke včerejšímu datu byla desetina majetku v Magelanově mračnu nasazena do hry. Pokud jde o takové peníze tak věř, že hodně velká část z nich je utracena jenom proto, aby každý z hráčů zjistil, co dělá ten druhý.“ „Proto chci, abych zůstal mimo jakékoliv podezření a předpokládám, že cokoliv nyní udělám bude monitorováno. Chci abys vytvořila portfolio a opatrně a potajmu do něj přesypala peníze. Řekněme, že to bude pouze znamenat, že budeš jednat jako prostředník, který sype peníze do sázení, jakmile ti k tomu dám signál. Nikdo tě nikdy nepotká, bude to řízeno skrze kontakty na jednotlivé řídící osoby ve firmách. Stanovil jsem kódovací systém, aby to vypadalo jako když se konsorcium nižších Kohů dostalo do hry a sypou svoje celoživotní úspory do sázek.“

„Sázky budou podávány anonymně, právě tebou, a všechny musí být specificky zaměřeny proti holdingům Sigmy Azermattiho.“

„Jakmile vyhraješ, tak nakonec musí vyjít najevo, že bohatství Sigmy teď patří rodině Corbina Gablony,“ odpověděla Tia.

„No, nakonec ano, ale jakýkoliv pokus o vystopování Alexandrovy smrti bude nemožný. Ve skutečnosti chci, aby si Sigma myslel, alespoň po dobu dvou nebo tří let, že jsem jej nakonec dostal ze hry právě já, Corbin Gablona.“

„Samozřejmě, můj drahý,“ řekla Tia uhlazeně. „Udělám to. Udělám pro tebe cokoliv. Ale bude to ode mne vyžadovat spoustu úsilí. A samozřejmě to znamená i nějaké riziko.“

.Ano, dostáváme se k tomu, co za to,“ odpověděl stejným způsobem Corbin. „Co takhle jedno procento ze všech výher, jak ti to připadá? Jedno procento z tebe může udělat menšího zástupce Kohů.“

Jedno procento! Ten sráč! Ta jeho nabídka ukázala, co k ní vlastně cítí. Takže nakonec to bude Regina, nebo ta dvojka Mpnoa s Bithilou, které pracovaly na Corbinovi společně, kdo shrábne ty největší zisky. Musela se ze všech sil snažit, aby ovládla svůj vztek. Taky pochopila, že udělat ze sebe Corbinovu milenku ještě nemá nic společného s láskou nebo touhou.

Dost často o tom pochybovala, protože se vždy cítila nejistá svým vlastním vzhledem. Ty další holky, které se kolem Corbina točily, byly jednoduše smyslné, zatímco ona byla vždy jenom vychrtlá žába s pršákem a zastřiženými vlasy, které nikdy nedorostly až k ramenům a neustále vypadaly jako napadené lesními škůdci. Takže tak to bylo — vybral si ji pro její intelekt, znalosti předané Aldinem a pro její vrozené schopnosti pomoci mu s takovým podvodem.

Byl to bezpochyby sráč, ale to přece věděla od samého začátku!

„Tak dohodnuto," řekla uhlazeně.

„Dobrá, věděl jsem, že v tom uvidíš svou šanci," usmál se Corbin.

„Ale jediná otázka. Jak chceš zabít Alexandra? Bojiště na planetě je prošpikované kamerami. Xsarnové udělali mistrovskou práci, aby zajistili, že vše bude probíhat podle pravidel a že během celé hry bude kontakt nemožný. I naše cesta na Zemi byla sledována a každý styk s Alexandrem byl zaznamenán, abychom do něj nemohli dostat nějaké pomalu působící jedy. Jak to tedy chceš udělat?"

„Jak jsem řekl dříve," odpověděl Corbin, „budou o celém plánu vědět ještě další dva lidé. Ale nikdo z nich nebude vědět víc, než je nutné. Tak se radši už na Alexandra nikdy neptej."

Stáhla se, protože v jeho slovech cítila další výhružku.

Pak se Corbin znovu usmál a vytáhl z baru jednu láhev šampaňského a druhou tam nechal, což Tiu potěšilo.

Oběma jim nalil. Usmáli se na sebe. Takže teď bylo jasné, že se do věci nechala zatáhnout, snědla návnadu, pomyslel si Corbin. Ta ženská byla dobrou volbou. Už před lety na to měl čich, když byla ještě mladá holka, ze které teprve rostla žena.

Udělá to dobře a Corbin skoro zalitoval, co bude muset udělat, až bude po celé záležitosti. Pokud má žena příliš velký díl moci, pomyslel si, tak se časem zblázní. Proto měl nakonec raději ty primitivnější, protože ty intuitivně věděly, kde je jejich místo. Bylo by přece jenom škoda použít tu druhou láhev způsobem, který plánoval pro další účastníky dýchánku. Ještě jednou se na ní usmál a přemýšlel, nad čím asi uvažuje ona.

Tia se na něj podívala zamilovaným pohledem přes skleněné dno ve své skleničce.

Kapitola jedenáctá

„U všech všudy,“ zařval Parmenion, „zůstaň v té řadě, nebo tě osobně zabiji.“

Váhající voják se podíval jeho směrem a pak nervózně k přibližující se linii gavarnianské pěchoty.

„Musíte vydržet!“

Tentokrát byli skutečně v menšině a nepřítel se ukazoval v každém místě kolem jejich křídel, připraven vyrazit na zteč proti malému opevněnému táboru, který stráží jejich pozice na okraji Kovadliny.

Podle příkazu Alexandra měl Parmenion vést dva tisíce mužů na čele postupující armády, s cílem obsadit tu podivnou horu železa ještě předtím, než se u ní budou Gafové moci opevnit. Polovina vojáků byla jezdci na koních, druhá tisícovka pak elitní falangou Risů a Kievantů, která také cestovala Kovadlinou na koních, ovšem jako spolujezdci. Ale když dosáhli okraje Kovadliny, tak už Parmenion věděl, že jejich naděje na moment překvapení jsou ztraceny. Gafů zde byly tisíce a všichni se hnali směrem k nim. Nepřítel se musel dopátrat jejich úmyslů a posílit zde své pozice, které podle poslední zprávy měly být skoro neobsazené.

Když se ohlédl za sebe, třpytila se Kovadlina i v začínajícím soumraku. Viděl tucty kolon, které značily Alexandrův postup. Vzdálenosti zde bylo těžké měřit a tak jenom odhadoval, že nejsou déle jak půl dne odsud. Jedna kolona vpravo se však zdála být bhž než ostatní. Vždycky se mohl odpoutat a stáhnout se napříč Kovadlinou, ale kdyby tak učinil, přišel by o jediný územní zisk, kterého zatím dosáhl.

Pro muže pod jeho velením nebyla Kovadlina ničím neobvyklým. Pouhou pouští holého kovu, odhaleného větry, která se táhla třicet mil. Ale jemu se v mysli honilo něco jiného. Pamatoval si, že toto byl svět, který stvořili První poutníci. Ale bohové vytvořili svět z písku a kamene, nikoliv z kovu, který se nedal ani poškrábat a který byl, kam až oko dohlédlo, plochý jako pánev.

Podařilo se jim tuto poušť přejít během dvou soumraků a to jeli poměrně rychle, hnáni nutností dostat se na druhou stranu k podivné konstrukci, která vypadala větší než jakékoliv město, které viděl na Zemi, dříve, než případný nepřítel.

Parmenion byl stále udivován skutečností, že se díval na loď, která kdysi putovala vzduchem jako okřídlený vůz a byla schopná uvézt více železa, než kolik by ho dokázali získat ze všech dolů v Anatolii, i kdyby pracovali sto let. Jaroslav tvrdil, že to je železná ruda, poslaná zoufalým prvním osadníkům ze Země, kteří přistáli na Kolbardu. Podle něho byly takové lodi posílány bez posádky na palubě. Loď dokázala přistát na planetě, vydolovat ze země železnou rudu, odlétnout vesmírem na jinou planetu, zde vysypat ohromný náklad surového materiálu a zase odletět nazpět. Ale tato loď nějakým záhadným způsobem ztroskotala, možná zničena létajícími válečnými vozy Gafů. Když to Parmenion slyšel, připadal si, jako by žil pod vlivem noční můry, kde se všechna pravda stává lží a naopak. Alexandr se sice smál, když mu takové vědomosti sdělovali, ale on ne. Vždycky ho to dovádělo k šílenství.

Železné město leželo zády ke Kovadlině, méně než jednu míli od místa, které nyní obsadili. Parmenion byl udiven tím. co uviděl. Město bylo v podstatě zastavěno do trosek lodi, na mnoha místech opatřeno strážními věžemi vytvarovanými z rudných skal a obklopeno hradbami ze stejného kovu. Proč ne, když jej tady bylo všude dost.

„Útočí!“

Gafové se ukázali rychle. Těžká linie pěchoty postupovala směrem k nim. Jeho vlastní pěchota, která se při cestě po Kovadlině držela v sedlech za jezdci, nyní napřímila kopí.

„Pravé křídlo podržet koně! Nenechejte se obejít!“ zařval Parmenion na posla, který měl na čele pásku značící Avarského jezdce.

Posel zasalutoval a cvalem vyrazil ke svému kamarádovi Sashovi, mladíkovi, který se ještě ani neholil, ale který prokázal takový um při jízdě na gavarnianských koních, že si rychle zasloužil respekt všech, kteří se chtěli dostat mezi Alexandrovu kavalerii.

Parmenion věděl, že jediný způsob jak vyhrát bude spočívat v útoku a proto vytáhl svůj meč a popojel na levou stranu Risů a Kievantů, zformovaných ve falanze.

„Přední řada napřímit kopí a dávejte pozor na rozestupy,“ zařval.

Jako by vedeni jedinou rukou, kopí se napřímila v první řadě, pak druhé, třetí a čtvrté tak, aby přicházející nepřítel musel čelit zdi z ostrých hrotů.

Mezery se v pravidelných intervalech otevíraly tak, aby prakovníci mohli vyběhnout kupředu a po odhozem se zase rychle vrátit do bezpečí

svých řad, odkud mohli své smrtící dárky házet také.

Gafové se nyní hnali kupředu, jako imitace vlastní Parmenionovy formace. Jejich kavalerie byla umístěna na obou křídlech. Už se nedrželi svého dřívějšího konceptu vyrovnaných řad vpředu před pěchotou.

„Makedonci, kupředu!“

Dvě falangy, sto dvacet mužů na šířku a osm do hloubky, se vydalo vpřed, zatímco jezdectvo se rozjelo tak, aby řadou pokrývalo celou šířku bojiště.

Parmenion nechal muže postupovat a zatím se přesunul dozadu, odkud mohl lépe pozorovat celé dějství, ke kterému se zde právě schylovalo.

Od posledního soumraku se mezi oběma stranami rozpoutávala jedna šarvátka za druhou, bez naděje na chvilku odpočinku. Tucetkrát se Gafové pokoušeli o výpad z pevnosti, aby je zahnali nazpět. Prvních osm pokusů bylo pro ně neúspěšných a ani se nedostali do vzájemného kontaktu.

Poslední tři pokusy ovšem znamenaly střet a na mnoha místech došlo k menším bojům. Většina útoků sice nebyla ničím jiným než bezhlavým bojem bez jakékoliv formace a většinou se jich účastnilo asi pět nebo šest tisíc jedinců. Parmenion se však obával, že Gafové přece jen chystají něco nového.

Před jednou hodinou se pak na cestě z města jižním směrem od nich objevila nová jednotka Gafů, přesně ve stejné formaci, která se dala velice dobře popsat jako falanga. Jediný rozdíl byl v tom, že Gafové byli ozbrojeni meči.

Pochodový rytmus formace Gavarnianů začal ochabovat, když Risové a Kievanté začali s mumláním svého válečného pokřiku.

„Iskander, Iskander.“

Zatracení chlapi, měli přece zůstat zticha, aby byl slyšet signální roh.

„Parmenione!“

Otočil se a uviděl jezdecký oddíl, cválající ze strany Kovadliny. Několik jezdců se postavilo v sedlech a ukazovalo kamsi do dálky a tak uviděl, jak se v prachu kouře na obzoru objevuje kolona vojáků. Musel to být Alexandr, který vedl boční útok. Ještě pořád však byli dost daleko. Kurýři se ovšem přibližovali.

„Alexandr přikazuje, aby ses stáhl, pokud to bude nutné!“

„A opustil tohle?“ zařval Parmenion a ukázal směrem k malé laguně vzadu.

„Co to u všech čertů je?“ zeptal se kurýr udiveně a zíral na to podivné zařízení.

„To je loď Gafů,“ zakřičel na něj Parmenion. „Nechali ji tady kvůli opravám. Dobyli jsme ji, než se zmohli na pořádný odpor.“

„Loď? Co to je?“

Parmenion dotaz ignoroval a otočil se nazpět, aby se věnoval boji.

Disciplína jeho jednotek byla zatím dobrá, vojsko pořád pokračovalo v postupu směrem ke Gafům, kteří se téměř zastavili. Dobrá, možná, že se vrátí nazpět, aniž by došlo k rozhodujícími boji. Pak bude moci odpoutat svou kavalerii, aby odřízl jejich boční jednotky.

„Zatraceně, tady jsou!“

S velkým křikem se gavarnianská falanga rozpadla na kousky, jak se všichni vojáci vydali najednou velkou rychlostí kupředu.

Parmenion pobídl svého koně do cvalu a dojel k zadní řadě své formace, která začala kolísat. „Držet koně, držet koně!“

S ohlušujícím řevem se Gafové hnali kupředu, mávati svými zakřivenými meči a jak se náhle přední řady srazily, ozvala se divoká kakofonie tisíců Gavarnianů a lidí.

Váha celého nárazu rozvlnila řady Parmenionových vojáků a zatlačila je o půl tuctu metrů nazpět, jak se nepřítel do řady opíral. Většina mužů projevovala dětskou radost nad tím, s jakým pokřikem se Gafové bezhlavě řítili vstříc smrti čekající na hrotech jejich kopí.

„Zadní řady napřímit kopí!“ zavelel Parmenion svému signalistovi.

Ozvalo se troubení rohu, tři krátká známem, a poslední čtyři řady formace sklonili své zbraně a opřely se do nich, jako postupující bouře. Několik Risů a Kievantů bylo bodnuto svými spolubojovníky zezadu, ale většina byla schopna napřímit své nemotorné zbraně mezerami v řadách, kde jejich kopí ozdobená trofejemi z Bitvy na soutoku pronikala koženým pancířem jejich nepřátel.

Linie nárazu se zvedala a klesala, jak se někteří z Gafů stali dlážděním pro neprostupnou řadu pochodujících mužů, zatímco jiní se odpoutávali od vlastních řad, lapeni starými zvyklostmi boje a pokoušeli se o boj muže

proti muži, bez ohledu na vydané rozkazy.

Všechna křídla hlavního sledu Gavarnianů se držela zpátky, zadržována Parmenionovým jezdectvem, které stálo jako kotva na obou křídlech. Ale tato kotva také ochabovala. Oddíl za oddílem musel vyjet do boje, aby pomohl v boji proti bokem útočícímu nepříteli.

Parmenionovi nezbývalo než doufat, že Alexandr žene kupředu své jednotky co nejrychleji. Gafové se učili celkem rychle, jak napadat vojáky ve falanze.

„Odvolej je.“

„Ale můj pane Taugu,“ protestoval Hina, jejich linie se každou chvíli zhroutí! Můžeme je zničit!“

„Ale proto dnes přeci nebojujeme,“ namítl tiše Kubar. „Pamatuj, nikdy se nenechej zaslepit vidinou snadného vítězství, protože to může vést k drtivé porážce.“

„Podívej se támhle.“ Kubar ukázal směrem k postupující formaci mužů, přicházejících od Kovadliny.

„Lidé jsou ale ještě pořád několik verst odsud. Než se sem dostanou...“

Kubar se podíval na Hinu a půl tuctu mužů jeho doprovodu stojících stranou. „Tato bitva je pro nás pouhou lekcí. Sledujeme ji a učíme se. Dvanáctkrát jsme na ně zaútočili a pokaždé jsme sledovali, jak se rozmístí, jak budou používat svoje zbraně a kombinovat své pěší muže s těmi na koni. Je to pouze lekce, která nám má dopomoci porozumět myšlenkám jejich velitele.“

Na chvíli se zastavil a znovu se podíval na muže v dálce a především na jezdce na koni v zadních řadách, který byl zcela jasně jejich velitelem. Byl to snad ten, kterému říkali Iskander?

„Proto jsme dnes bojovali. Hlavně nesmíte zapomenout na to, co jste dnes na bojišti viděli.“

„Ale co ta loď na břehu?“ řekl Wirgth. „Nemám vůbec dobrý pocit z toho, že se jim dostala do rukou.“

„To je samozřejmě nepříjemná ztráta,“ odpověděl Kubar. „V bitvě musí každý zvážit co získá a za jakou cenu. Mohli bychom jí dobýt zpět, ale mezitím co bychom se o to pokoušeli, dostala by se ta kolona vojáků až k nám,“ řekl Kubar a ukázal na pochodující řady lidí, „a nebo by se mohla

dostat k našemu městu. Máme pouze jedinou skupinu bojovníků vycvičených k boji ve formaci. Tu skupinu, která právě bojuje a získává první zkušenosti. Ti se musí vrátit do hlavního města s ostatními, aby je vycvičili.“

„Získání lodi pro nás teď nemůže mít takovou cenu, jako ztráta jejich zkušeností. Ale teď do práce. Stáhněte muže, než bude příliš pozdě.“

O pár chvil později se bojištěm začal linout zvuk bubnů, svolávající nazpět své věrné a dávající signál k ukončení boje.

Kubar si při pohledu na své vojsko pomyslel, že ještě pořád není dost disciplinované, protože velká část vojáků bez ohledu na signály stále pokračovala v boji, i když ostatní jednotky se již stahovaly.

„Nesmyslné ztráty,“ zamumlal, „nesmyslné ztráty.“ Lidé postupně přemohli všechny, kteří se pokoušeli bojovat a zbytek formace se poté začal stahovat na pahorek.

„Toto je ta těžší část,“ řekl Kubar, jako by učil skupinu studentů ve třídě. „Vyrazit do boje je vždy snadné. Ale vrátit se zpět, nebo se odpoutat, vyžaduje skutečnou disciplínu.“

„Skutečný Gavarnian nikdy před lidmi neutíká,“ poznamenal Arn chladně ze zadních řad shromážděných velitelů.

Kubar měl pokušení odrazit ten slovní útok poznámkou, jak se vlastně Arnovi podařilo přežít ten debakl Bitvy na soutoku, ale nakonec si nechal zajít chuť.

„Skutečný válečník,“ řekl Paga uhlazeně a podíval se zpříma na Arna, „se učí porazit svého nepřítele v rozhodující bitvě. To všechno, k čemu dochází předtím, ztrácí nakonec smysl.“

Arn mlčel, protože věděl, že všichni kolem byli zcela pod vlivem nového vůdce, který bojoval beze cti.

Křídelní jednotky se konečně začaly stahovat. Jak bylo plánováno, kavalerie, kterou si držel Kubar v rezervě, se vyhoupla ze své kryté pozice za kopcem, aby mohla bránit ustupující pěchotu. Toto byla tvrdá lekce, kterou musel Kubar vysvětlovat - potřeba držet kavalerii v záloze. Pro gavarnianské válečníky v tom nebyla žádná logika, aby nevyrazili vší silou a najednou. Ale Kubarovi bylo jasné, že i ostatní kolem začali chápat, když viděli, že jízda přehradila cestu lidským vojákům, kteří se vydali po menších skupinkách pronásledovat ustupující Gavarniany. Skvěle, tato malá

záležitost fungovala přesně tak, jak si přál. Aniž by semuseli pustit do velké bitvy, tak jeho hlavní velitelé získávali zkušenosti v menších střetnutích. Ale byl čas pokračovat.

„Dobrá, dnes jsme se naučili skutečně hodně," řekl Kubar tiše. „Tak co jste si uvědomili?"

„Nikdy nebojují jako jednotlivci, ale vždycky jako skupina," odpověděl Wirgth. „Dává to dobrý smysl. Jeden proti jednomu bychom je mohli pobít snadno, ale hradbou z kopí neprojdeme."

„Velmi dobrý postřeh," odpověděl Kubar. Zjistil, že zbývalo velmi málo času, než dorazí posila k prvním oddílům lidí, se kterými bojovali. Proto se raději rozhodl zbytek největších záhad bojového umění vysvětlit svým žákům v rychlosti.

„Pamatujte si hlavně toto. Kavalerie zůstává vždy na křídlech a kryje formaci pěchoty. Čekají na moment, kdy protivník zakolísá a pak mu zasadí rozhodující úder. Vaše jízdní záloha ve středním postavem může být přesunuta na jakékoliv křídlo, může zaútočit uprostřed, nebo může krýt váš postup, jak jsme to před chvíli viděli. Byli by nám zasadili určitě tvrdší úder na ústupu, kdyby jejich velitel neměl větší zájem na uhájení té lodi."

„Nyní je mi jasné, že jsou naše meče proti napřaženým kopím zcela k ničemu. Váha našeho útoku je skoro rozložila, ale délka jejich kopí je nakonec uchránila před většími průlomy."

„A proto bychom měli používat stejné zbraně?" zeptal se Hina.

„Ne, to si nemyslím. Trvá to nějaký čas a chce to výcvik, než muži dokáží ve velké skupině s těmi zbraněmi zacházet. Když jeden nebo dva vojáci ztratí v bitvě hlavu může se celá formace rozložit během okamžiku. Krev našich bojovníků není na něco takového dost chladná. Než se s nimi střetneme, musíme nalézt jiný způsob, jak prolomit ty formace."

„Lučištníci?" zeptal se Hina.

„To byl sport vznešených. Trvá dlouho, než se jedinec vycvičí a ještě déle trvá vyrobit pořádné luky. Na to nemáme čas. Ani dostatek bojovníků. Ale ty, které máme, musíme používat odpovídajícím způsobem. Alespoň to bude sport, kterého si budou naši vznešení velitelé vážit."

Arn mlčel.

„Eiino, je nejvyšší čas se připojit k mužům. Já budu mezitím přemýšlet o tom, jak prolomit jejich formaci. Pošlu ti svoje nápady po poštovních

holubech, které jsem si s sebou přivezl.“

Velitelé kolem se na něj nechápavě podívali.

„Ale ty se přece vrátíš nazpět s námi do města, ne?“

Kubar se lehce pousmál. „Ta hora železné rudy za námi musí být udržena. Pokud ji lidé dobijí, pak budou mít další prvek potřebný ke svému vítězství. Nějakou dobu bude trvat, než v hlavním městě vycvičíme naše vojska. Pokud ale padne tato citadela, budou moci lidé vytvořit řetěz a odnést si všechny zásoby kovu do hor, kde z nich ukovají zbraně. Ne, moje místo je skutečně tady.“

„Ne, to ne, Kubare,“ odpověděl Hina úzkostlivě. „Já zůstanu zde a ty se vrátíš.“

„Poslouchejte mne. Toto je místo, kde bude dalších třicet soumraků docházet ke srážkám. Tady mohu sledovat, jak lidé bojují a mohu plánovat, kdy se s nimi naše síly utkají. Kromě toho, mám pocit že mě sice většina bere jako svého Tauga, ale jsi to ty, Hino, kdo zůstává v očích mnohých skutečným Taugem, a je jedno kdo má na hlavě korunu. Jako jediný máš sílu odkázat do správných mezí ty, jež mi oponují. A teď už běžte.“

Když vyřkl poslední slova, podíval se Kubar významně na Arna, který mu s výrazem odporu pohled opětoval.

Ostatní na moment zaváhali, pak se však poklonili a chystali se na cestu.

„Mimochodem,“ řekl Kubar po chvilce. „Celkem bych přivítal jednoho nebo dva vznešené válečníky, kteří by mi zde pomohli. Měl bys zájem, Arne?“

Válečník se otočil a zašklebil se na něj. Věděl, že se ocitl v pasti, protože odmítnutí by znamenalo vyjádření zbabělosti. Tiše se otočil nazpět, nasedl na koně a pomalým krokem se vydal k citadele.

„A ty Wirgthe, celkem bych přivítal i tvou přítomnost a tvé rady, pokud bys nic nenamítal.“

Kaadu dal na chvilku najevo svoje emoce a s potěšením přikývl. Poklonil se Hinovi, který mu dal znamení souhlasu. Wirgth vystoupil z řady a popošel k boku Kubara Tauga.

„Nyní se už konečně vydejte na cestu, než vám odříznou ústup.“

„Kubare, pořád se mi to nelíbí,“ řekl Hina. „Pokud zablokují přístav, budete odříznuti.“

„Pak naši armádu musíš vycvičit velice rychle. Budu tě tady čekat za třicet soumraků.“

Poté Hina s ostatními válečníky nasedl na koně a vydali se dolů z kopce do míst, kam se stahoval celý pluk zformovaných vojáků, kteří právě prošli prvním bojem.

Třicet soumraků, pomyslel si Kubar. Podíval se na železnou pevnost. Pokud Hina neuspěje nebo se vznešení bojovníci vzbouří, nebo pokud se Iskander pokusí o nový trik, pak vše ztratí svůj význam a on nakonec zahyne. Vrátí se pak do doby, ze které byl unesen, aby se mohl konečně přidat ke svým bratrům?

S pocitem hořkosladké bolesti za své dávno mrtvé příbuzné, které mohl rozumět jedině Gavarnian, nasedl Kubar Taug na svého koně a vydal se nazpět do železné pevnosti, která bude bezpochyby skropena krví.

*** * ***

„Pouze se učí, jak s námi bojovat,“ poznamenal Alexandr mezi jednotlivými loky teplého piva, které mu nabídl jeden z Parmenionových pobočníků.

Vedl svého koně okolo skupin mrtvých vojáků a postupně tak procházel celým bojištěm, které ještě před pouhou hodinou a půl bylo bitevní scénou plnou nočních můr. „Jak se drželi naši muži?“

„Na úplné nováčky celkem slušně. Ale kdybychom tak měh jediný regiment našich starých veteránů,“ poznamenal Parmenion tiše, „mohli jsme tu pevnost mít v rukou už teď.“

„Stává se z tebe skutečný generál. Skoro tak dobrý, jako můj bývalý starý Parmenion tam na Zemi.“

Parmenion mlčel. Již zcela zapomněl na své bývalé postavem, kdy sloužil jako opilá hradní stráž.

Na dohled, napříč údolím uviděl Alexandr několik Gafů na koních, kteří se také dívali jeho směrem. Byl jeden z nich oním Taugem?

„Z toho, co jsi mi řekl o boji, si troufám říci, že si nás pouze oťukávali, sledovali, jak budeme reagovat a pak si vytvoří vlastní plány, jak na nás útočit. Proto zatím jenom takové vlažné boje. Zajímalo by mne, kdy se do nás opřou skutečně.“

„Ve skutečnosti sem přivedli jediný zformovaný pluk, bojovali s námi

hodinu nebo tak nějak, pak jej stáhli zpět do svého hlavního města - to tedy téměř potvrzuje moje podezření. Nutí mě to k závěru, že věděli, že tady udeříme jako první.“

Znovu se podíval do údolí na gavarnianské jezdce.

Jeden z nich se rozjel několik metrů směrem k němu a zvedl ruku s mečem do vzduchu. Skoro to vypadalo jako pozdrav.

„To musí být on. zatraceně,“ řekl Alexandr a usmál se. Zvedl se ve třmenech a pozdrav protivníkovi vrátil.

Gavarnian se otočil a cvalem se vydal do pevnosti.

*** * ***

„Je obklíčení dokončené?“ zeptal se Alexandr a vzhlédl od svých tabulek, které si sám načmáral na kusy pergamenu.

„Už jsme obklopili celou pevnost,“ přitakal Jaroslav. „Muži již kopou obranná postavení čelem k nepřátelskému městu.“

„Umístěte muže na jižní cestě z města. A dejte pozor, aby měli jasný výhled, jinak nebudou mít dostatek času při útoku nepřítele odjinud.“

„Už jsem na to dohlédl,“ odpověděl Sashi. „Podle rady jsem přikázal hlídkám, aby dávali pozor a pohybovali se co nejblíže k městu. Budeme mít alespoň jeden soumrak na přípravu, v případě jejich útoku.“

„Ale ještě tady je moře,“ řekl Alexandr tiše. „Pokud pro ně bude tato linie otevřená, budou mít zásobovací trasu. Musíme moře odříznout.“

„Můžeme přehradit úzké průchody artilerií,“ poznamenal Parmenion. „Moji muži již pracují na stavbě balist. Když je umístíme po obou stranách, dokáží přehradit hlavní přístupy.“

„To nestačí, zatraceně. Potřebujeme více kovu, abychom mohli postavit dost balist. Možná se nám podaří potopit někouk lodí, ale i dvě nebo tři, které denně připlují, jim dokáží pomoci. „Chybí nám čas,“ řekl Alexandr unaveně. „Každý den, kdy budeme čekat, jim poskytne další den k výcviku proti našim metodám vedení války. Nepřeji si vidět, co by se mohlo stát, kdyby se jim povedlo postavit proti nám stejné množství falang, vycvičených jako ty naše. Tu horu musíme dobít a to velice rychle. Pak ten kov musíme přetavit do zbraní a obléhacích strojů pro celou naši armádu, pokud vůbec máme pomýšlet na dobytí jejich hlavního města. Zatraceně, když jim dáme šest měsíců, tak nás zaženou nazpět do hor a pak se válka

potáhne roky. Tuhle věc musíme ukončit hned.“

„Pane, jednotky, proti kterým jsme bojovali včera, byly vycvičeny jenom špatně,“ odpověděl Parmenion. „Pokud vás trápí tohle, tak možná není důvod. Přišli sice ve formaci, ale jakmile se přiblížili na dosah, tak se veškerá soudržnost rozpadla a nakonec bojovali jako všichni Gafové.“

„I tak,“ namítl Jaroslav, „byl počet obětí na obou stranách téměř stejný a naše linie se také skoro rozpadla. I ty jsi to Parmenione připustil.“

Parmenion neodpověděl.

„V takovém případě otázka odříznutí jejích hlavního města od moře pořád existuje. Kdybychom jenom s sebou měli krétské loďaře.“

„Kdo jsou krétští loďaři?“ zeptal se Sashi.

„Nic, co bychom zde měli, chlapče,“ odpověděl mu Alexandr smutně. „Když jsem slyšel, že mají částečně vycvičený regiment, který se z boje po chvíli stáhl, bylo mi jasné, co se chystá. Tihle Gafové teď v hlavním městě cvičí ostatní v taktice našeho boje, jak válčit jako Makedonci. Ten pluk pro ně bude mít velkou cenu. Proto nemáme moc času. Velice pečlivě musíme tohle ocelové město izolovat, dobít ho a pak využít vše, co nám nabídne. Mohlo by to znamenat rozhodující okamžik, protože Gafové by přišli o jedinou věc, kterou oni mají a my ne. Situace by se obrátila.“

„Tak proč nepochodovat přímo na jejich hlavní město?“ odpověděl Sashi.

„Přemýšlel jsem o tom, chlapče. Ale je tam mohutné opevnění. Potřebovali bychom tak jako tak těžké obléhací vybavení, abychom se dostali dovnitř. A to v okruhu dvaceti verst. Kromě toho, pokud tohle místo opustíme bez řádné obrany, mohou nás odříznout od hor. Nakonec i my ho budeme potřebovat k tomu, abychom odřízli Gafy od zásob přepravovaných po moři."

„Parmenione, potřebujeme lodě, jinak zažijeme další Tyrus. A rok trvající obléhání si nemůžeme dovolit. Doufal jsem, můj příteli, že by bleskový úder mohl tu horu oceli dostat do našich rukou. Ale jak je vidět, Bohové si to nepřáli.“

„Ach ano, Tyrus,“ vložil se do hovoru Jaroslav. „Poněkud drsná doba, než se vám dostalo námořnictva, že ano?“

Alexandr si vzpoměl, že tenhle člověk četl historii. Ta myšlenka jej na chvíli zamrazila. I on byl v dnešní době pouhou historií - starou pět tisíc let.

„Máš nějaké návrhy, Jaroslave?“ zeptal se Sashi s nadějí.

„Škoda, že tady nemáme žádné zásoby síry,“ řekl tiše, „ale i tak...“

Ostatní filosofa potichu sledovali, ale ten se ani neusmál a pak změnil téma.

„Římané v první punské válce čelili stejnému problému.“

„Římané. Příliš mnoho věcí nefungovalo tak, jak jsem plánoval,“ odpověděl Alexandr. „Otravní lidé. Drzí, jako nikdo jiný. Doufal jsem, že jim budu moci alespoň ještě jednou návštěvu oplatit...“

„Ano, teď by to jistě bylo zajímavé, ale škoda, že se to neuskutečnilo,“ řekl Jaroslav a znovu se odmlčel.

„Ale jak jsem povídal, Římané museli čelit stejnému problému a proto zavedli něco, Čemu říkali něco jako montážní linka, protože neměli školené loďaře — stejně jako ty.“

„Co to je, ta *montážní linka?* zeptal se Alexandr.

„Celkem jednoduché. Římané bojovali s...“ Na chvíli zaváhal. „No, to jedno, s kým nebo čím bojovali. Řekněme, že objevili ztroskotanou loď nepřítele. Tak ji rozebrali do posledního kolíku, prkno po prkénku a vycvičili několik stovek mužů, aby každý z nich vyráběl pouze jedinou součást. Pouze jedinou. Tak každý člověk dokázal vyrobit určitý počet součástí denně, které poté očíslovali. Tyto části byly montovány dohromady nevyškolenými dělníky a hle — během několika dní měli repliku první lodi. Za měsíc jich dokázali postavit padesát, za šest měsíců flotilu tisíce lodí. Samozřejmě, že lodi byly vyrobeny z nevyzrálého dřeva, ale dokázaly plout. Mezitím římský generál rozkázal postavit sadu lavic a vytrénoval další muže, jak pádlovat na lodi a jak udržovat rytmus.“

Alexandrovy oči se rozzářily. „Potřebujeme jenom polovinu mužů, abychom rozvinuli obléhací linie a spustili testovací útoky. Naše nejméně vycvičené muže proto pošleme k plnění tohoto úkolu.“

„Ale pane,“ namítal Parmenion. „Gafové nemají žádné válečné lodě. Ta, kterou jsme zajali, je pouhá plachetnice.“

„Tak prostě jenom odstraníme stožár, vyrobíme otvory pro vesla a upevníme rampu na příď. Jaroslave, budeš odpovědný za to, aby práce na lodích začaly okamžitě. Nakreslím změny, které budeme muset v konstrukci udělat.“

„Radši jsem měl držet hubu,“ zamumlal Jaroslav nespokojeně.

„Ale no tak, tímto tě jmenuji admirálem naší nové flotily.“

„Ach díky, pane. To jediné jsem si celý život přál,“ odpověděl Jaroslav uhlazeně.

Alexandr věděl, že nalezli řešení, jaké vždy někde, zastrčené v koutě, existovalo. Pokývnutím svým pobočníkům dal najevo, že porada skončila a že se všichni mají rozejít za svou prací. Sám vyšel ze stanu a chvíli si připadal dezorientován. Pocit únavy v něm vzbudil myšlenku, že by už měla být noc. Nicméně slunce byla stále nehybné, navždy zavěšené na jediném místě oblohy.

Ve skutečnosti byla polovina soumraku a zachmuřená obloha udělila slunečním paprskům jenom matný nádech setmění. Obloha tentokrát vypadla nejzamračeněji, jakou kdy od doby svého příjezdu na planetu zažil.

Mraky se táhly od Olympu a jeho společníků. Dominovali celému severovýchodnímu horizontu, i když nyní byli skoro sto mil vzdálené.

Po celé týdny pršelo jenom velmi málo. Výjimečně se přehnala bouřka a teplota pomalu stoupala skoro k letním žárům. Teď, když byly mraky téměř po celé obloze, pozoroval, že se lehce ochlazuje. Zajímalo ho, zda-li hory na severovýchodě a jejich dvojčata na jihu měly co do činění s touto změnou.

Vydal se na cestu ke hřebenu kopce a uviděl, že jeho armády odpočívají. Hýbala se pouze pravidelná hlídka, která projížděla daleko od jednotek v poli, v ohromném obranném oblouku. Střed jeho pozornosti se upínal na ošklivý válec, který byl kdysi vesmírnou lodí, létající mezi hvězdami. Vypadala jako *včelí* plástev, protkaná jeskyněmi a různými konstrukcemi, zatímco kolem ní vyrostla obrovská ocelová zeď, třikrát vyšší než normální člověk.

Byl v pokušení vyrazit k okamžitému útoku, jakmile bude mít k dispozici dost bojových věží a balist, aby mohl tyto zdi prorazit. Přemýšlel, zda-li se Kubar se svými nově vycvičenými jednotkami dostane k jeho pozicím dříve. Kolem něj se najednou ovinuly dvě ruce a sevření mu skoro vyrazilo dech.

S výkřikem se zkroutil tak, aby viděl za sebe a trhem se uvolnil ze sevření.

Přivítala jej smíchem - až poté si uvědomil, kdo byl tím útočníkem.

„Něvo, myslel jsem, že jsi v zázemí a staráš se o chod vesnic?“

„Bylo mi smutno a kromě toho ta nemehla je už dokáží spravovat sama, i když jsi všechny hádavé chlapy odtáhl pryč do války. Ve skutečnosti to bylo tak mírumilovné, že to bylo až nudné. Pamatuješ si na Divinu, tu holku, která se tak zajímala o Parmeniona. No, pořád jsme o vás dvou přemýšlely a nakonec jsme došly k názoru, že nejlepší způsob, jak vyřešit náš problém a dobrat se péče, která nám chyběla, bude se za vámi vydat.“

„Jsem si jist. že Parmenion bude šťastný, když to uslyší,“ řekl Alexandr a představil si, jak nepoužitelný asi Parmenion bude, jakmile stráví celou noc s Divinou.

„Udělej pro mne něco, řekni Divině, aby ho nezničila úplně.“

„Možná by ses měl spíš starat o sebe a o mě,“ řekla měkce a ovinula kolem něj ruce.

Konečně se umyla, pomyslel si Alexandr s úsměvem a podíval se jí do očí.

Na chvíli pomyslel na Roxanu a starostlivost, kterou mu projevovala. Pak se jeho myšlenky opět vrátily k chlapci jménem Bagoas, což byl kdysi jeho milenec. Znovu se zamyslel nad fenoménem těla, který dokázal ostatní muže zcela zbláznit, avšak nikoliv jeho. Možná proto, že jedinou jeho touhou vždy byla snaha o získání slávy a dobytí světa.

Neva nakonec nechala ruce svézt z jeho ramen a hladila ho po celém těle. Na chvíli konečně pominula ta jeho posedlost slávou a tak ji za ruku pomalu dovedl do svého stanu.

Kapitola dvanáctá

„Můj pane Taugu, co to je, ve jménu Neviděného světla?“ Když ukázal na výkres na Kubarově stole, ve Wirgthově hlase bylo cítit zděšení a strach.

„Možná bychom to nemuseli projednávat zrovna teď.“ Kubar se vrátil ke svému stolu a narychlo stočil výkresy do role a uklidil je.

„Vypadalo to něco jako ohromná bublina. Je to snad nová zbraň?“

„Dalo by se to tak nazvat. Ale teď mi pověz, co tě ke mně přivádí bez ohlášení?“

„Ach ano. Arn hlásí, že se *blíží* tucet lodí, v sevřené formaci po větru. Musí to být zásoby a posily.“

„Dobře, dobře.“

„Také tvrdí, že na druhé straně zátoky se dějí neobvyklé věci.“

Kubar vzhlédl od stolu. „Jaké věci?“

„Slyšíme troubit rohy a podobně. Přes kopec přešla větší jednotka nepřítele a zase zmizela v zátoce, kterou bezsrstí tak zuřivě bránili.“

To neznělo dobře. Něco se na druhé straně muselo skutečně dít Pokusil se vypustit na moře několik průzkumných lodí, ale lidé dali mezitím dohromady asi dvanáct ohromných vorů Každý měl na sobě postaven obrovský luk a tak jim znemožnili se přiblížit

„V tom případě jdu,“ odpověděl Kubar a pohodil výkresy do skříňky

Opustil svou studovnu uprostřed vesmírné nakladní lodi a vydal se na menší otevřenou plochu, obklopenou na všech stranách stěnami skoro patnáct metrů vysokými Kdysi to bylo centrální jádro lodi a Gafové, když ve vraku začali rudu těžit, tuto sekci objevili a zjistili, že obsahuje tu nejkvalitnější slitinu železa s niklem Takže ostatní sekce nechali opuštěné, téměř bez povšimnutí a dobývali ten nejkvalitnější materiál

Dole na nádvoří bylo skoro sto žen, jediné, které zůstaly v pevnosti a většina z nich byly manželky a dcery kovářů, kteří zde žili Stále měli spoustu práce Prošívaly vrstvy hedvábného platná, které dal Kubar přivézt z hlavního města, než začalo obléhám Když seděly pod provizorními přístřešky a objekt je-jich práce roztažen vyplňoval téměř celou plochu pod-

lahy nádvoří, padal na ně lehký déšť.

„Ten zatracený déšť," zasípal Kubar. Nepřestával padat od té doby, co před třiceti soumraky začalo obléhání

„Můj pane Taugu," poznamenal Wirgth polehoučku „Arn je tam nahoře," a ukázal na vysokou strážní věž, postavenou na zbytcích toho, co kdysi bývalo zádí vesmírné lodi.

Kubar se vydal za Wirgthem a vystoupali společně po téměř nekonečné sérii žebříků Dostali se až na vysokou plošinu, kde se zastavili, aby mohli prozkoumat novy těžký luk, který byl instalován během posledního soumraku Jeho hrdá osádka se uklonila na pozdrav a on jim pokynul

Nebylo to vůbec špatné dílo „Co se dnes ještě stalo?"

„V postatě nic, můj pane Taugu. Pokusili jsem se o několik výstřelů na támhletu skupinu „ Válečník ukázal směrem k deset metrů vysokým věžím umístěným na čtyři sta metrů vzdáleném úpatí hory „Přesouvají vojáky tam a zase nazpátek, snad to něco může znamenat."

Kubar se podíval na místo, kam voják ukazoval Půl tuctu dřevěných věži bylo pokryto kůži a postaveno kousek za dostřelem šípů. Vypadalo to, že nepřítel vyvíjí nějakou velmi neobvyklou aktivitu Když otočil svůj pohled k zátoce, uviděl v táboře lidí skutečně horečnou činnost, kterou se pokoušeli skrývat mezi podrostem na pobřeží

Zatraceně, jenom aby jeho překvapení bylo připraveno dostatečně rychle Ale věděl, že tam, kde je nutné čelit válce, jsou přání zbytečná Ještě nikdy nepotřeboval tajnou zbraň. Otočil se k západu a uviděl konvoj tuctu lodí, které se stáčely k přístavu a pak se znovu zadíval na přípravy nepřítele.

„Vyhlaste poplach," řekl Kubar skoro potichu a podíval se na Wirgtha. „Myslím, že lidé nám připravují menší překvapení."

„U všech všudy, mam z toho mořskou nemoc," zoufal si Parmenion.

„Zmlkni a vyveď je ven," snažil se jej Jaroslav umravnit a vzrušeně těkal očima nahoru a dolů na pobřeží

„Nikdy jsem neměl toho zatraceného Aldina pouštět dovnitř. *Nikdy.*"

Ze strážní věže, která hlídala průliv, se ozval zvuk rohu

„Pamatuj si, kormidelníku, jenom ji pořad přímo veď," uděloval Jaroslav poslední příkazy

„Jaroslave, ještě pořád si můžeme vyměnit svá místa.“

„Jsi blázen? Já jsem filosof, ty jsi voják. A teď do toho.“

„No dobrá. Tak, vy parchanti,“ zařval Parmenion na své vojáky, „dáme se do toho.“

Z hrdel jeho svěřenců se ozval slabý pokřik, jak byli srovnáni na dvaceti galérách v řadě podél pobřeží.

„Tak jedeme, vy neřádi,“ zařval znovu Parmenion a podíval se na svou vlastní posádku na lodi. „Začněte počítat.“ A pokynul bubeníkovi, který stál po jeho boku.

Chlapec spustil paličku na kůži bubnu. Většina z veslařů zvládla zatáhnout na první dobu, ale několik jich zazmatkovalo, když se vesla *začala* dotýkat vody.

Na zemi to cvičilí třicet soumraků, seděli přitom na dřevěných lavicích a přitahovali dřevěné tyče pouze vzduchem, který nekladl žádný odpor. A když cvičili, montážní linka kolem nich dokázala dát dohromady první prámy a pak lodě, vyvinuté z neumělé konstrukce Gafů. Loděnice byla postavena v úzkém kanálu kde nebylo místo na cvičení a proto se školené posádky neodvážily vyjet do zátoky, kde by je Gafové po vyjetí hned spatřili a uvědomili si hrozbu Alexandrova zrozeného námořnictva. Zahájení útoku bylo prvním pokusem mužů, kteří přišli z hor, o souboj na moři.

Bubeník udržoval pomalý, ale stálý rytmus a i když někteří veslaři váhali, Parmenion je dokázal vést směrem k ústí kanálu a Jaroslav běžel po pobřeží a povzbudivě na ně křičel.

„To je ono, to je ono. Pamatujte si na přitažení, jakmile jednou ponoříte veslo!“

„Jestli se nevrátím, tak tě můj duch bude honit celá staletí,“ křičel na něj na oplátku Parmenion.

„Nesmysl,“ odpovídal Jaroslav. „Jasná pověrčivost.“

Ale Parmenion neměl čas na velké dohady, protože se přibližovali k ostrému ohybu kanálu, který vedl na otevřené moře zátoky.

„Levá strana zastavit,“ zařval Parmenion a zapomněl na námořnické termíny, které se mu Jaroslav pokusil vštípit do hlavy. Naštěstí většina mužů věděla, co jim chtěl sdělit a když druhá strana pokračovala ve

veslování, galéra se nakonec otočila správným směrem.

„Všechna vesla zabrat a zvýšit rychlost!“

Před nimi se otevřela zátoka. Půl mne od nich ležela pevnost Gafů. Táhla se přímo do vody a Parmenion slyšel, jak se z ní *ozývá* zvuk rohů. Už asi pochopili, co se chystá.

Na pravé straně viděl konvoj lodí, který se blížil k úžině. Jedna z nich byla již v plamenech, zasažena balistami, umístěnými na útesech. Ale ostatní lodi již pluly mimo dostřel a spěchaly pod ochranu nepřátelského přístavu.

Ještě se zběžně podíval přes rameno. Zatraceně, jedna z jeho lodí jela pořád rovně, nezatočila a proto uvízla na břehu. Ostatní se již dostaly bezpečně z úžiny. Půl tuctu jich bylo mimo nebezpečí a drželo se více či méně spořádaně v řadě.

Takový pohled se mu nenaskytl od doby, kdy obléhaly Tyrus, kde se shromážděly stovky lodí a manévrovaly jakoby vedeny jedinou rukou a Parmenion věděl, že tohle byla směšná imitace dávné akce. Všichni věděli, že jakýkoliv pokus o organizaci manévru jejich narychlo shromážděné flotily bude absurdní, takže každý kapitán lodi měl jednoduše za úkol držet se nejbližší lodi a jakmile se objeví nepřátelská, tak se do ní napřít klínem a pak se stáhnout.

Mohl jenom doufat, že všichni neutečou, jakmile zahlédnou nepřítele. A nebo, a to by bylo ještě horší, že nezapomenou jak veslovat.

„Zvyšte rychlost,“ přikázal opět Parmenion a bubeník zvýšil tempo úderů.

Většina z veslařů se držela dobře, ale několik nešťastníků se beznadějně dostalo mimo rytmus a pokoušeli se své kamarády bezděky strhnout ke špatnému výkonu.

„Ty tam, Grisi, vytáhni to svoje zatracené veslo z vody a přestaň pádlovat,“ zakřičel Parmenion. Neovladatelný veslař učinil, jak měl přikázáno a podíval se s bláznivým úsměvem na svého velitele.

„Dobrá, hoši, tak teď to budu řídit směrem na první loď.“

Několik mužů zvokulo rytmus, aby se mohlo ohlédnout na příď.

„Nikam zatraceně nečumte,“ napomenul je Parmenion. Loď se trochu zakymácela, jak se dostala do nerovnoměrných úderů vesel o vodu.

„Nekoukejte tam. Slibuji, že vás několikrát upozorním, než je zasáhneme.“

Během několika minut se přiblížili k bodu, kdy již mohli sledovat jednotiivé Gavarniany pobíhající na palubě první lodi.

Když se Parmenion ohlédl, tak viděl, že více než polovina jeho flotily se dostala ven z ústí kanálu do zátoky. Nicméně zbytek buď narazil do břehu poté, co se veslaři nedokázali shodnout na rytmu, nebo se v ústí točily dokola jako mouchy, které přišly o křídla Dvě z lodí zablokovaly ústí, další se převrátily a jejich posádky se vší silou držely kolébajícího se trupu. Ani jediný z nich totiž nevěděl, jak pořádně plavat, včetně Parmeniona samotného.

Z jedné lodi se ozval vítězný triumf, když loď naplněná kievantskými bojovníky předstihla jinou, pro změnu plnou Risů. Tyto dvě městečka, která se jako první stala součástí Alexandrovy armády, se ozvala se svými nároky, když se ani jeden z jejich obyvatelů nedostal do námořnictva, neboť to považovali za urážku. Alexandr věděl, že by zde měli být zastoupeni, protože to bylo nutné k udržení bojového ducha. Parmenion tiše zanadával, protože si myslel, že jejich hlasité nároky vedly k tomu, že se z něho stal velící admirál útoku a z Jaroslava tak udělali pouhého pomocníka na pobřeží.

„Dobrá hoši a teď nakonec *nejvyšší rychlosti*

Vzdálenost k vedoucí lodi byla na dostřel lukem a gavarnianská flotila již skýtala pohled plný panického úžasu. Vzadu se několik lodí pokoušelo otočit nazpět a vrátit se k úžině, kterou připlouvali. Jiné lodi se vydaly na cestu k pobřeží tak blízko, jak jenom mohly. Protože tohle ale Alexandr předpokládal, dal umístit na pobřeží katapulty, které již nyní vrhaly svůj ohnivý náklad na přibližující se lodi, marně hledající v pobřežních vodách záchranu.

Avšak Parmenion se soustředil nazpět na svůj úkol a zaměřil svou loď tak, aby se její plánovaná trasa setkala s první gavarnianskou lodí.

Bylo zřejmé, že s beraněním se Gafové ještě nesetkat, jinak by kapitán nepřátelských lodí už musel vydat příkaz k natočení přídě směrem k nim, pomyslel si Parmenion. Musí předpokládat, že se jenom přiblížíme bokem a pokusíme se nalodit na jejich paluby.

Parmenion pevně sevřel páku kormidla. Zbývala méně než polovina dostřelu luku.

Z lodí se vydalo na cestu asi půl tuctu šípů. Jeden z nich zasáhl veslaře, který se ve smrtelné křeči vztyčil a padl na břicho, šíp mu trčel ze zad. Jeho veslo se začalo plést do cesty ostatním.

Loď se najednou začala stáčet na levobok a Parmenion měl co dělat, aby situaci zvládl.

„Nejvyšší rychlost," řval ze všech sil. „Nejvyšší rychlost! Udržujte nejvyšší rychlost!"

Sto záběrů vesly, pak padesát. Podíval se na palubu nepřátelské lodě, kde gavarnianský lučištník právě vystřeloval svůj smrtonosný dar. Šíp dopadl těsně vedle Parmenionovy nohy.

Dvacet pět záběrů.

„Udržovat nejvyšší rychlost!"

Když si gavarnianský kapitán najednou uvědomil, co se asi stane, rozkázal strhnout kormidlo. Ale bylo příliš pozdě.

S burácivým třeskotem Parmenionova loď najela špičkou své přídě do nepřátelské lodi na levoboku. Do vzduchu vylétl dřevěný obklad boku lodi a každý veslař na Parmenionově galéře byl sražen z lavice do propletence lidí.

Z gavarnianské lodi se ozvaly zoufalé a zpanikařené výkřiky.

„Na místa, zatraceně, na místa," křičel Parmenion. „Zpátky k veslům!"

Seskočil ze svého vyvýšeného stupínku a pokusil se dokopat zmatené veslaře zpátky k veslům.

Najednou se před ním objevil gavarnianský lučištník s lukem připraveným k výstřelu. Parmenion jenom ztěží stačil uskočit stranou, jak šíp proletěl kolem jeho těla. Pak zvedl jedno z kopí umístěných na boku lodi a vrazil jeho špičku do nepřítele, který se v krvavé kaluži skácel z paluby.

„A teď zaberte nazpátek," řval vzteky a zoufalstvím Parmenion. „Vytáhněte nás z toho, nebo půjdeme k čertu a ke dnu i s nimi!"

Méně než polovina mužů se stačila vrátit na své pozice, zato se horečně snažná o veslování a vytažení lodě zapřičené v boku nepřátelské lodi. Parmenion cítil, že se pomalu, ale přesto dostávají ven. Zato viděl, jak se do zvětšujícího se otvoru valí voda a zaplavuje trup.

„Jedeme ven!“

Náhle celá jejich loď jakoby poskočila nazpět a sevření povolilo. Byli volní. Když byl proražený otvor vidět celý, začala se nepřátelské loď pomalu převracet na bok.

Gavarnianští válečníci a námořníci padali z nakloněné paluby a volali zoufalstvím.

„Zpátky! Jedeme zpátky! Dostaňte nás odsud!“

Pádla zabírala stále více, ale díky nevyváženým záběrům veslařů se stáčela na levobok.

„A teď dopředu,“ pobízel je Parmenion. „Všichni najednou zabrat!“

Veslaři změnili směr pádlování a voda kolem přídě se pomalu začala pěnit.

„Zabrat víc!“

S pomalu narůstajícím tempem se odpoutávali od potápějící se lodi.

„Parmenione!“ ozval se najednou zoufalý výkřik z přídě lodi. Když tam pohlédl, spatřil Grise, toho největšího nemotoru z lidí, jak zápasí se svým veslem.

Nebylo divu, protože na jeho konci visel zoufalý Gaf. Zápasil ze všech sil s hrůzou, kterou způsobilo potopení lodi. V jeho pohledu viděl Parmenion strach, který by ovládl jeho samotného, pokud by se dostal do vody a neuměl plavat.

„Drž to kormidlo pevně, hochu,“ přikázal svému pomocníkovi a podal bubeníkovi svou helmu. Rozběhl se na příď, aby pomohl Grisovi, který visel na druhé straně vesla a snažil se vyrovnat váhu nepřátelského vojáka. Vypadal jako rybář, na jehož udici se chytila velryba.

Gaf se vyšplhal už do poloviny délky vesla, takže byl skoro u boku lodi. Aniž by mu logika přikazovala opak, Parmenion k němu natáhl ruku a Gaf se jí chytl.

Na vteřinu byl zaplaven pochybnostmi, zda-li se jej nepřítel nepokusí stáhnout s sebou dolů ke dnu a zoufale se snažil ucuknout, ale Gaf se držel pevně a než se vzpamatoval, byl již na palubě.

Podíval se mu od očí a viděl, že jsou naplněny panikou a strachem větším, než jaký kdy ten tvor zřejmě poznal.

Zatáhl rukou, jíž se Gaf stále držel a ten, oblečen do dlouhého červeného pláště, se svalil na palubu.

„Svažte ho," přikázal Parmenion vedle sedícímu veslaři. Pak se otočil a vyrazil nazpět ke kormidlu na zádi.

Převzal od bubeníka helmu a chopil se kormidla. Najednou měl dost času, aby se podíval na to, co se stalo během několika posledních málo minut.

Alespoň tucet dalších lodí mělo také proražené trupy. Kievantská loď se již od své oběti odpoutávala a zoufale se snažila dohnat jinou loď, která se uchylovala do bezpečí nepřátelského přístavu. Viděl, jak se jedna z jeho lodí zaklínila do své oběti tak dokonale, že teď šly ke dnu obě dvě a jejich posádky se pustily navzájem do sebe a navíc zápasily se smrtelným obětím moře.

Tři gavarnianské lodi, které se včas otočily nazpět, spěchaly do bezpečí čekající za úžinou. Jiná se po zásahu z katapultů na pobřeží ocitla v plamenech, zatímco několik lodí se ujalo jejich pronásledování.

Nezbylo příliš, co by musel dokončovat. Stačilo vzít na palubu přeživší a doprovodit flotilu nazpět na základnu. Druhá fáze útoku byla v rukou Alexandra a Parmenion se díval směrem k pozicím, kde bylo postaveno půl tuctu obléhacích věží.

„Parmenione, svázal jsem jí."

Byl to veslař z přídi.

„Cože?'

„Tu Gavarnianku. Svázal jsem jí."

„Co tím myslíš?"

„Myslím, tím pane, že to je asi žena. Alespoň tak vypadá. Já si to tedy myslím."

„Tak to bylo z jejich strany geniální," poznamenal Kubar při pohledu na několik vraků konvoje, které se ještě držely na vodě.

Když mluvil, slyšel vzdálené zvuky boje. Dvě lodi se dokázaly probít do přístavu, i když jedna z nich už s levobokem pod vodou. Pronásledovatelé se již otáčeli a vraceli se na základnu a to i na druhé straně zátoky, kde za úžinou unikaly dvě další lodě na volné moře, ponechávaje dvě jiné v plamenech za sebou.

„To je vše, co k tomu řekneš?“ zařval Arn. „Ztratili jsme několik stovek mužů z posil a potřebné zásoby a jediné co k tomu řekneš, že to bylo geniální?“

„A co jiného bych k tomu měl říct?“ zeptal se Kubar a otočil svou tvář ke vzteklému válečníkovi. „Musíš mít na paměti, víc než cokoliv jiného, že velitel se nikdy nesmí nechat zaslepit svými emocemi. Kalin už měl možnost si tuhle lekci vychutnat. Příliš pozdě.“

Arn se na chvíli podíval, jako by se chystal Tauga udeřit, srst na jeho krku se naježila. Paga pro změnu vydal výhružné zavrčení. Arn se podíval po ostatních a hledal u nich podporu, ale všichni se od něj odvrátili. Na znak toho, že podle jejich názoru to se svým projeveným vztekem přehnal.

„Ale no tak Arne, cítím tvou žalost nad tou ztrátou,“ řekl Kubar a popošel k němu, jako kdyby chtěl položit svou ruku na jeho rameno. Ale Arn to gesto odmítl a odešel na druhou stranu strážní věže.

„Takže teď vědí, jak bojovat na moři. Měl jsem tyhle lodi předpokládat, ale naše historie nezná žádný námořní boj...“ Otočil svůj pohled směrem k pevnině.

„Musíme předpokládat, že tenhle Iskander zatím uskutečnil jenom polovinu svého plánu.“ Podíval se k obléhacím věžím. „Tam odtud nám hrozí další nebezpečí. Takže se podívejme, jestli nepřišel náš čas, abychom ukázali nějaké vlastní překvapení.“

Z nepřátelského tábora do jeho slov stoupil zvuk poplašných rohů a mocný pokřik lidské armády.

„Kupředu, mí slavní Makedonci!“

Alexandr seskočil z koně a vydal se vlevo od pomalu jedoucích obléhacích věží. Každá byla tlačena vpřed celým plukem pěti set mužů.

Věděl, že i tak je jeho útok předčasný. Ale doufal, že Gavarniané budou demoralizováni vítězstvím jeho flotily, což by v kombinaci s náhlým výpadem mohlo vést ke kapitulaci nepřítele. Měl z takové situace jenom jedinou obavu a to, že jeho armáda, stále ještě jenom napůl disciplinovaná, udělá z dobytí pevnosti masakr a způsobí tak jenom přitvrzení obrany hlavního města Gafů. Potřeboval, aby se vzdali se ctí, aby toho mohl využít k oslabení rozhodnosti posledního odporu.

Kolem perimetru se lidé zvedli s bojovným pokřikem a deset pluků těžké pěchoty pomalu pokročilo směrem ke kovovému opevnění, které

obklopovalo náklad železné rudy. S výhodou mírného svahu postupovalo šest obléhacích věží bez problému.

Když postoupil na čelo řady, otočil se a ohlédl na postupující linie. Na znamení zamával svým štítem a po celém bojišti zvedla v odezvu své štíty těžká pěchota.

Věže nyní pomalu nabíraly rychlost, jak se valily dolů z kopce, takže muži kolem nich museli ty nemotorné hory dřeva brzdit.

Útok se už přiblížil na dostřel luku, ale stále žádná odezva z pevnosti. Ani jediný Gaf na opevnění. Alexandr věděl, že žádný odpor se nedá očekávat, proto v tom viděl něco nezvyklého. Cítil i nervozitu svých mužů. Ticho z druhé strany linie bylo nesnesitelné a v řadách tu a tam některý muž zaváhal. Ale většina z nich držela krok a pokračovala kupředu v linii, jako by zachycena v konfliktu těmi šesti pojízdnými monstry. Náhle se po celé linii objevný sloupy žhavých jisker.

Muži na chvíli zaváhali, mnoho z nich zařvalo strachy, ale nebylo vidět žádnou zbraň. Ještě jeden záblesk jisker, pak ještě jeden, v pomalém sledu za sebou. Ale žádná zbraň.

Alexandr vyskočil z řady kupředu. „Kupředu, mí Makedonci!“ Kupředu. Zapalují svoje vlastní město.“ Věděl, že to je lež, ale to byl přesně ten moment, kdy mohl dostat svoje muže do pohybu. Vytáhl z pochvy meč, vlasy mu zavlály pod helmou. Na moment zůstal osamocen, jediný válečník směřující k nepříteli, dobře viditelný tisíci mužů na obou stranách linie. Byl to okamžik, který se stává legendárním a který byl vždy jeho snem.

Jako by zaujat vizí svého velitele vykřikl dav jeho jméno, které se odrazilo od kovových valů a kopců za nimi. „Iskander, Iskander!“

Obléhací věže se hnaly kupředu, nabíraly na rychlosti a jejich posádky najednou nechtěly zůstat pozadu. Nejeden muž zůstal pod koly válečných strojů rozdrcen, ale mohutná monstra ze dřeva se valila neúnavně dál a dál.

Linie se posunula kupředu, velitel na špici a základna opevnění byla jejich. Běh byl u konce a Alexandr měl zase velení pod kontrolou.

Podíval se kolem sebe a viděl, jak se opevnění plní vztyčujícími se žebříky. Obléhací věže už byly skoro u zdí a muži se snažili uhnout, aby nebyli rozdrceni pod jejich koly a jejich posádky se naopak snažili o zastavení obrů. Pak přišla odezva.

Po celé šířce linie se najednou objevily stovky Gafů, z hrdel se jim draly

hluboké skřeky, smíšené s výkřiky jeho vlastních vojáků. Dolů se valná sprška z kamenů, zatímco nahoru se pro změnu hnala salva oštěpů, dopadajících na štíty obránců.

„Věže!“ zakřičel Alexandr. „Spusťte padací mosty!“ Ale jeho slova se ztratila v divokém crescendu výkřiků, nadávek a smrtelných skřeků.

První věž dosáhla už zdi a Gafové ukázali, jak na to hodlají odpovědět.

Přes zeď se přehnala vlna jisker. Alexandr se podíval přímo nad sebe jako by cítil, že se něco nedaří.

Oslepující mrak ohně a kouře žhnul přímo nad jeho hlavou, syčel jak rozžhavený meč zaražený přímo do ledu. Oheň se sesul k zemi za ním a když se otočli, tak viděl jak tucty jeho mužů padají, třesou se a řvou strachem. Lesklé světlo se objevilo i po jeho pravici a když se ohledl přes rameno, viděl řeku plamenů ženoucí se dolů z nejbližší věže.

Na chvíli si pomyslel, že nevyčiněné kůže z gavarnianského dobytka, které visely na věžích, dokáží ohni zabránit. Ale ten byl tak intenzivní, že žár snadno se prodral skrz a okamžitě dřevo zapálil.

Lidské triumfální výkřiky se rychle změnily v paniku, protože armáda stojící přímo pod hradbami, nebyla schopna nijak reagovat.

Řeka plamenů se zastavila nad jeho hlavou a když vyběhl z relativního bezpečí přímo pod zdí, podařilo se mu najít si cestu skrze popálené muže na zemi.

Nad ním prolétl stín a Alexandr se mimoděk sklonil k zemi, hlavu přikrytou štítem, nicméně nezasáhlo jej nic. Vzhlédl vzhůru a přímo nad sebou uviděl dlouhou kládu, zavěšenou na sadě provazů. Na konci klády pak byla zasunuta řada háků.

Kláda vrazila do obléhací věže a háky se zarazily do konstrukce. K jeho překvapení se kláda začala zvedat vzhůru. Nakonec uviděl, že k přední straně klády je také upevněn provaz. Alexandr se vzpřímil a podíval, kam vlastně směřuje. Na druhém konci byl rumpál, jímž otáčelo několik Gafů. Obléhací věž se poněkud nadzvedla a naklonila na jednu stranu, přímo k němu.

Najednou Gafové rumpál uvolnili a ten se volně začal protáčet a provaz povolil. Alexandr se rozběhl. Obléhací věž s hromovým rachotem dopadla jenom několik kroků od něj.

Před ním se rozprskla další dávka ohně a když vzhlédl tak uviděl, jak se

na hradbách tyčí do ohně zahalená tryska, z jejíhož ústí co chvíli vyšlehla sprška jisker a ohně. Plamen se blížil jeho směrem. Přes nohy se mu náhle přehnal ohromný žár a jen tak tak, že se stačil ochránit štítem, jinak by jej zasáhl přímo.

Jak zápasil s nesnesitelným žárem v okolí, uvědomil si, že útok je zcela ztracen. Všude kolem něj leželi a potáceli se jeho muži, snažící se prodrat mezi svými spolubojovníky do bezpečí mimo dosah té strašné zbraně, odhazujíce na stranu oštěpy a štíty. Do vzduchu šlehalo půl tuctu velkých plamenů — všechny věže byly zničené. Ne jako jeho staří Makedonci, tihle muži se neshromáždí jenom díky jeho osobnímu příkladu a nevrhnou se naproti nepřátelskému opevnění. Nikdo z nich se na útěku neobtěžoval ani ohlédnout, dokud nedosáhl bezpečí v táboře na kopci.

A tak se sám otočil a vydal se na cestu k táboru.

Rev Gafů se za ním ozýval jako jedovaté žihadlo bodající jej do srdce. Pak byl vystřídán hlubokým bručením, které znělo jako obřadní chvalozpěv. Nakonec uslyšel, co křičeli.

„Taug, Taug, Taug.“

Alexandr se otočil a podíval se na opevnění asi sto metrů od sebe. Z trysky se vyvalila další řeka plamenů, aby opět zažehla již dohořívající obléhací věž. Pak si blíže prohlédl svůj štít a viděl, že byl pokryt krůpějemi ještě horkého kovu. Podíval se na rytmické spršky jisker, šlehajících z ústí zbraně.

Museli použít celou řadu měchů, aby dokázali roztavený kov vystříknout do takové vzdálenosti a ještě k tomu použít zvláštní sadu provazů a klád, aby věže zdvihli a svrhli je na stranu.

Všimnul si, že Gafové se dívají směrem k jednomu z nich, který stál nehnutě na vrcholu opevnění, hned vedle vojáků, kteří pomocí rumpálu porazili jednu z obléhacích věží.

Alexandr cítil, že ten jedinec se dívá přímo na něj. Impulsivním pohybem nadzvedl svůj meč k pozdravu.

Z druhé strany linie vyšlehl záblesk další dávky roztaveného kovu, jak se protivníkova zakřivená šavle zvedla k odpovědi.

Takže to je onen Taug, pomyslel si Alexandr a otočil se. Vydal se za svými demoralizovanými vojáky nazpět do bezpečí vlastního tábora.

Tušil, že to bude dlouhá noc, kdy bude muset obnovovat otřesenou

morálku své poražené armády. Ale protože nejprve dosáhli vítězství na moři, bude to přece jenom o něco jednodušší.

Nicméně stále zbývalo mnoho problémů. Moc dobře věděl, že Gavarniané prozatím dokazovali, že válka ještě rozhodně není u konce.

„Můj bratře Kohu," řekl Sigma Azermatti a rozhlédl se monitorovací místností po shromážděných hráčích. „Máme s hrou menší problém."

„Jak se může objevit nějaký problém?" zařval Zola. „Jenom si to představte, námořní bitva. Skutečná námořní bitva. Jenom škoda, že nestála za sázku. Ale i tak to bylo zajímavé."

V místnosti se ozval šepot, jak ostatní komentovali hru. Zola se ve směšném pokusu o zlepšení nálady objevil v řecké róbě s olivovým věncem na hlavě. Lidé si pomysleli, že to bylo poněkud juvenilní a šokující, ale několik gavarnianských Kohů se jej zeptalo, jaký krejčí mu to šil. Sigma se otočil od panoramatického okna, které umožňovalo vynikající výhled na svět s horou Olymp pod nimi a pak se vztekle podíval na ostatní Kohy.

„No tak Sigmo," začal Corbin líně. „Máme přece Xsarny, aby dohlíželi na férovost hry. Nic špatného nehlásili, ne?" Otočil se. „Je to tak, můj příteli?"

Xsarn vzhlédl od svého jídla a zavrtěl hlavou na znamení, že nic takového se nestalo. Naštěstí takové zavrtění bylo jednoznačným znamením stejně pro lidi, jako pro Gaíy.

„Vidíš, Sigmo, pokud by se vyskytl problém, tak by ses o něm dozvěděl jako první."

Sigma se usadil v křesle. „Moje obavy se týkají spíše toho, že sázky se, takříkajíc dostávají mimo naši kontrolu. Poslední sázkové listy ukazují, že do hry se v sázkách dostalo skoro osmnáct procent všech kapitálových investic v Magelanově mračnu. Osmnáct procent! Ta zatracená záležitost svazuje odporně velkou část našeho provozního kapitálu. Kapitálové investice obecně jsou nyní pozdrženy, protože nikdo nehodlá nic utápět ve svých projektech, jakmile se dostal do sázení. Pánové, trochu se nám to začíná vymykat z ruky."

„No tak, ale no tak, Sigmo, je to přece jenom hra," poznamenal Zola.

„Jenom hra si řekneš!" odpověděl Sigma nažhaveně. V některých oblastech ekonomiky dochází ke stagnaci, protože bez kapitálových investic je celé těžařství na mizině. Výsledek povede k finančnímu rozpadu a

nezaměstnanosti. Pánové, Dozorci si toho musí všimnout a až to zjistí, může je to velice zajímat.“

„Ale ať se o to ti sráči zajímají, my jsme přece kryti,“ odpověděl Corbin. „Na Kolbardu máme dobře zajištěnou bezpečnost. Nikdy nás neodhalí.“

„Ale to je pořád jenom část toho, čeho se obávám,“ nedal se odbýt Sigma. **„**S osmnácti procenty celkového bohatství Magelanova mračna, které jsou nyní nastrkané v sázkách, je situace víc než pokušením pro někoho, kdo by se chtěl pokusit vytěžit více než může.“

„Ale no tak,“ vložil se do hovoru Yeshna. „Jsme přece čestní muži!“

Ozvalo se souhlasné mručení.

Sigma si uvědomil, že jej nikdo neposlouchá a proto vstal, vzal do rukou svou sklenici brandy a vydal se ke dveřím.

„Tak v tom případě pokračujte, ctení pánové. Pokusil jsem se vás varovat, aby se z vás nestaly oběti nekalé hry. Je v tom příliš mnoho vášní. Nemám vůbec radost, že jsem se do toho nechal zatáhnout. Pokud se to celé podělá, tak si vzpomeňte, že jsem vás varoval.“

Na prahu se zastavil a chladně se podíval na Corbina. **„**A měl bych dodat, že pokud Alexandr zemře, měli bychom všichni očekávat to nejhorší. I kdybych to nemohl dokázat, pak ať jsou Dozorci zatraceni, pomstím se i přes jejich odpor.“ A bouchl za sebou dveřmi.

„Co se to opovažuje?“ řval vzteky Zola.

„To snad ne! To si myslí, že je vznešený muž?“ ozval se Gragth.

Ale Corbin byl zticha, pro sebe se usmíval a nalil si další drink. Takže Sigma na sobě začíná cítit tlak. Tia dělá svou práci zatím dobře. Sázky se dnes zástavný na hodnotě 4,1:1 v Alexandrův prospěch. Je jasné, že poslední bitva byla alespoň z taktického hlediska remízou, ale strategicky mohli všichni vidět následky toho. že Alexandr začal stavět flotilu. Celkově poměr sázek začne jistě růst v jeho prospěch. Sigmův malinký výstup jistě spočíval v tom, že ten chytrák chtěl některé peníze směřující k Alexandrovi poněkud odstrašit, aby tak mohl sám ukousnout větší díl.

Jistě, ten zkurvysyn je skutečně chytrák, pomyslel si Corbin. Tia dělala svou práci skutečně pořádně -a další Corbinův hráč byl již připravený na startu.

„Poslal jsi zprávu, že mě chceš vidět?“

Aldin se podíval do otevřených dveří, ve kterých se objevil Zergh.

Když si Starý Gaf všimnul, kdo sedí před Aldinem, odmlčel se. „Nevěděl jsem, že máš společnost.“

„Jen pojď dál, Zerghu. Však si dobře pamatuji na doby, kdy jsi mě posadil na klín a vyprávěl mi staré gavarnianské legendy.“

„To bylo ještě předtím, než jsi vyrostla, Tio.“ Nemohla si pomoct, ale cítila v jeho hlase sarkasmus.

„No tak Zerghu,“ řekl Aldin polehoučku. „Mě se to sice taky nelíbí, ale naše Tia jednou prostě dospět musela.“

„Ale strýčku, přestaň být tak starostlivý, dokážu se o sebe postarat sama.“

„To je tím, že jsem pro Corbina pracoval třicet let, to je o deset let více, než jsi ty na světě. To, že jsi se stala jeho milenkou...“

„Podívej, holky mají taky sexuální touhy.“

Starý Gavarnian, uvedený do rozpaků jako každý jiný Gaf, když lidé začali se zálibou otevřeně hovořit o svých sexuálních aktivitách, se vztyčil, jako by chtěl odejít. U Gavarnianů byly sexuální touhy potlačené, protože pouze nejstarší z bratrů měl právo se oženit. Také kvůli tomu, že počet mužů byl vzhledem k ženám čtyřnásobný. Někteří z mužů se angažovali v homosexuálních vztazích, ale to byla záležitost, kterou by žádný Gaf s někým jiným nikdy neprojednával otevřeně.

„Neodcházej Zerghu, jsou tu některé věci, které s tebou chci projednat.“

Zergh se podíval na Tiu, která s vyrovnaným úsměvem jeho pohled opětovala.

„Já vím,“ odpověděla při pohledu plném nedůvěry v jeho očích. „Teď když spím s Corbinem, tak byste raději nemluvili o jistých záležitostech v mé přítomnosti. Chápu to.“

Bez jediného slova vstala a opustila místnost.

Aldin zavrtěl hlavou a vytáhnul skener odposlouchávacích zařízení a rychle s ním prozkoumal místnost. Jako by štěnici mohla za sebou nechat v místnosti právě Tia. Když dostal uspokojivé výsledky, ukázal Zerghovi, který stál stále u dveří, aby je zavřel.

„Poslouchej, Aldine,“ řekl Zergh a usadil se v křesle vedle svého přítele.

„Dělal jsem některé diskrétní kontroly té Corbinovy těžařské společnosti, kterou ti slíbil jako platbu za hru. Tak nějak se náhodou stalo, že mám přítele v účetnické firmě, která podává hlášení Dozorcům. Ti chlapci mají přístup k mnohým účetním knihám a tak vidí do lecčehos. Ta firma je úplně prázdná. Její majetek zmizel před šesti měsíci a byl převeden do jedné z bank na planetě Eldarnia. Tam jsou účty řízeny pouze kódovým přístupem a nefigurují v nich žádná jména.“

„Takže ty tvrdíš, že Corbin mě zase jednou podvádí,“ odpověděl Aldin sklíčeně.

„To jsem ti přece říkal od samého začátku. Jakmile se takhle hra rozeběhla, tak si to tak od začátku naplánoval.“

Aldin mohl pouze pokrčit rameny a nalil si další drink.

„Tak dost toho zatraceného pití,“ vynadal mu Zergh. „Ten chlast tě zabíjí.“

„Alespoň jediná věc, kterou mě Corbin zásobuje dostatečně.“

„Ano, protože ví, co to s tebou dělá. Dostaneš se do dalšího pádu a až hra skončí, tak přijde a do očí ti řekne, jak jsi vyschlý, stejně jako ta darovaná těžební společnost. Pak tě vezme na jiný tah. Abys zapomněl.“

„Ale je ještě něco, co bys o tom měl vědět,“ pokračoval Zergh. „Můj přítel v účetní firmě tvrdí, že skrze tyhle eldarnijské banky jsou propírány *miliardy* Katarů. Miliardy, všechny se vůbec nedají vystopovat. Nemohu si pomoci, ale myslím, že v tom má prsty Corbin.“

Aldin pokrčil rameny.

„A ty ještě necháš svou neteř, aby se s tím chlápkem tahala. Holku, kterou jsi sám vychoval.“

Aldin se opět nezmohl na nic jiného, než na pokrčení ramen.

„Mimochodem, měla vůbec nějaký důvod k té návštěvě? Neviděl jsem jí od doby, kdy jste se vrátili ze Země s Alexandrem.“

Aldin se na něj podíval a usmál se. „To byla jen taková rodinná záležitost.“

„Chceš tím říct, že tě kontrolovala?“

„Můžeš to tak nazvat. Byla to ale jen taková rodinná záležitost. Toť vše.“

Kapitola třináctá

Alexandr se podíval na gavarnianskou ženu a usmál se. V nedávných dnech pochopil, že tento výraz měl v gavarnianské společnosti odlišný význam, ale i ona mu byla schopná vysvětlit, že po třiceti dnech zajetí už chápe rozdílnost jednotlivých gest a výrazů lidí.

Tohle bylo stejné jako s Dariem. Po bitvě u Isu zajal jeho matku, ženy a konkubíny a od nich získal všechen důvtip, který perský císař potřeboval. Žena před ním byla jedinou sestrou Hina, Gavarniana, který by se stal vládcem - Taugem - pokud by se jím nestal Kubar.

Jazykový implantát mu rychle umožnil s ní konverzovat a na druhou stranu, ona se rychle naučila lidské řeči. Byla zřejmé bystrá a proto mu neřekla nic, co by mohlo mít vojenskou hodnotu. Nicméně byla mu schopna ukázat způsob, kterým Gafové jednali a tak mu poskytla cenné vodítko pro nadcházející dny.

„Jsem potěšena tvou opětovnou přítomností," řekla Liala a pokynula Alexandrovi, aby se posadil u jejího boku.

„Cítíš se tu dobře?"

„Jak se jenom Gavarnianka může cítit v zajetí. Ale již před dlouhou dobou mi bylo řečeno, že pokud padnu do rukou lidí, tak budu mučena a nakonec zabita. Takže ve srovnání s tím musím přiznat, že se cítím celkem dobře. Ale řekni mi, proč jsi za mnou přišel uprostřed soumraku?"

„Jenom proto, že jsem měl podezření a teď si jej chci potvrdit."

„A tím podezřením je?"

„Od doby tvého zajetí jsi mi nikdy neřekla, proč jsi byla na palubě té lodi. Nikdy bys neudělala tu chybu a neřekla bys mi, že jsi sestrou Hiny, kdybych to nezjistil během tvého spánku, kdy jsem byl u tebe ve stanu."

„Iskandere, to bylo zneuctění a bylo to nevychované. Když Gavarnian mluví s Neviděným světlem, činí tak nahlas. To, že jsi mě poslouchal, když jsem prosila o ochranu svého bratra, je pro mě šokující."

Cítil, že ho trošku peskuje a v jejím hlase byl menší náznak hravosti. Nemohl si pomoci, ale její povaha se mu líbila. Byla inteligentní, přímá a důstojná. Při jejich rozhovorech vždy trávila spoustu času recitováním

velké balady Balda Hista o Kubaru Taugovi, která se udržela v povědomí Gavarnianů po celá tisíciletí. Při pohledu do její tváře Alexandr pochopil, že Gafové jsou kulturní národ, s historií a tradicemi tak bohatými, jaké měl jeho vlastní hd. V jeho očích Gafové už nebyli příšerami. Byh to oponenti skutečně hodní respektu.

„Ale říkal jsi, že si přeješ objasnit, proč jsem byla na palubě té lodi. Tak mě prosím pobav svými domněnkami.“

„Trvalo mi nějakou dobu, než jsem se naučil číst emoce v tvářích Gavarnianů. Musel jsem se naučit znát váš hlas, kombinování zvuků s výrazy tváře a dívat se do vašich očí, když mluvíte s lidmi. Myslím, že nyní konečně začínám chápat.“

Historie se opakovala, pomyslel si. Až do bitvy na Isu byl pro něj Darius pouhým obrazem válečníka na druhé straně bojové unie. Ale po bitvě jej začal vidět alespoň očima někoho, kdo jej znal, miloval a díky Dariově matce se naučil vidět Daria jako něčího syna.

„Pokračuj, Iskandere, řekni mi, co tušíš.“

„Bez toho, že by o tom tvůj bratr věděl, jsi se dostala skrytě na loď. Žádný bratr by totiž nedovolil, aby jeho sestra musela čelit nebezpečí v bitvě.“

Začala se chovat neklidně.

„Pochopil jsem to včera, když jsi recitovala část Balda Hista, kde se hovoří o posledním setkání mezi Kubarem Taugem a jeho ženou, jenom chvíli předtím, než dojde k poslední bitvě a její zradě. Věděl jsem, že jsi jej nulovala a že to je důvod, proč jsi se pokusila dosáhnout města, které nyní obléháme.“

Liala byla zticha a odvrátila svou tvář.

„Díky za to, že jsi se mnou sdílela myšlenky o Kubaru Taugovi,“ řekl Alexandr měkce. „Víš, že mým osudem je postavit se mu čelem a porazit jej, ale věz, že ty budeš vždy pod mou ochranou. Poslal jsem kurýra ke tvému bratrovi se sdělením, že jsi v bezpečí a že tě nemohu propustit, dokud celá věc nebude skončena. Protože jsi viděla příliš mnoho z našich vojenských tajemství a také jsi poznala mě. Pokud si to přeješ, pošlu dalšího kurýra s podobným sdělením Kubarovi.“

Liala se otočila. a podívala se mu do očí. Do očí člověka, který se pokusí zabít někoho, koho milovala a poznala jej mnohem více, než bylo dovolenu

komukoliv z jeho blízkých.

„Děkuji ti za to, že jsi mluvil pravdu, ale žádného kurýra neposílej. Chci, aby si Kubar myslel, že jsem v bezpečí ve městě," řekla tiše. „A teď mě prosím nechej. Teď už víš, že si přeji pomodlit se za bezpečí Kubara Tauga."

* * *

„Tvrdím ti, že to nechá past doširoka otevřenou."

„Mě to připadá jako zbabělost."

Kubar byl rád, že Paga nebyl v místnosti, jinak by jistě došlo ke krvavému střetu. I on se musel přemáhat, aby kontroloval svoje chování. Jenom jednou, jenom jedinkrát ve svém životě si přál, aby mohl dát volný průchod svým emocím a nechat na tváři vytrysknout svoje pocity. Celý život mu vnitřní logika velela, aby se snažil argumentovat s rozvahou a nikdy nezvyšoval hlas ve vzteku na ty, kteří jej následovali. Otočil se tváří k Arnovi a dalšímu půl tuctu vznešených velitelů kolem sebe.

„Dovol mi to jednoduše vysvětlit. Co je účelem ubránění této pevnosti?"

„Nenechat ji bezsrstým," odpověděl jeden z velitelů.

„Což jste všichni skoro bezchybně udělali. Nicméně existují ještě další důvody. Prvním z nich je, že tato pevnost je vnadidlem, které slouží ke vlákání Iskanderovy armády do otevřených plání a nedovolit mu tím vyplenit naše pole na jihu, nebo dokonce ohrozit naše hlavní město. Tomuto úkolu to poslouží, ale musíme se držet ještě dalšího půl tuctu soumraků, až pak jej budeme schopni sevřít do kleští mezi naší armádou a druhou, kterou přivede z hlavního města Hina."

„Tak si to přejeme," řekl Kubar. „A kdyby to bylo tak snadné, mohli bychom toto tažení skončit po dvanácti dalších soumracích. Ale Iskandera nikdy nepodceňujte."

„Je to bezsrstý parchant," vyštěkl Arnův pobočník.

„A jistě vynikající - jinak by nebyl schopen dosáhnout takových úspěchů proti tomu nejlepšímu, co náš národ dokáže nabídnout!" namítl pomalu Kubar.

Ani jediná odezva.

„Teď mě poslouchejte. Nepřejeme si, aby dobyl tuto vesmírnou loď, protože by z ní jinak dokázal nadělat další zbraně. Dokázali jsme ji udržet

skoro šedesát soumraků a podle zpráv našeho posledního posla víme, že během třech následujících soumraků sem přijde Hina.“

„Aby nám pomohl z obklíčení a pak i k vítězství.“

„Aby nám pomohl z obklíčení to ano, ale na vítězství je ještě brzy. Podívejte se na mapu. Podívejte.“ Rozbalil na stole pergamen.

„Kladivo je otevřená planina, která se táhne k východu. Ústí řeky Horth je překážkou na severu, naše hlavní město na jihu a moře na západě. Pokud Hina přijde až sem, Alexandr se s ním neutká, pouze se stáhne přes Kovadlinu a nedojde k žádnému konečnému střetnutí.“

„Pak je to zbabělec.“

Kubar musel opět zápasit se svými emocemi a nechal tu poznámku bez odezvy.

„Proč by utíkal?“ zeptal se Wirgth.

Kubar skoro vydechl úlevou nad položenou otázkou, která přišla v pravý čas. „Protože to je přesně to, co bych udělal já,“ odpověděl a tušil, že takové tvrzení přinese pouze úsměšky. Ale bylo ticho.

„Nebude se pohybovat kupředu, aby se utkal s Hinou, protože by tak nechal svoje opevněné pozice za svými zády a ohrozil by ústupovou čáru a zásobovací trasu pro svá vojska. Na druhou stranu, mohl by vše vrhnout proti nám. V takovém případě by vítězství mohlo být tak drahé, že by se před příchodem Hiny musel stejně stáhnout. Vždy však bude mít nepřítele v zádech. Proto pokud tato pevnost vydrží, tak bude mít jenom jednu alternativu — stáhnout se přes Kovadlinu a slíbit svým mužům válečnou kořist, která na ně čeká po vyplenění naší zemědělské půdy na jihu.“

„Pak se s ním musíme utkat tam.“

„Na našich vlastních polích?“ zeptal se Kubar tiše. „Nevíte, co to znamená. Ale já ano. Nesčetněkrát jsem to viděl. Budeme nuceni vypálit vlastní zemi, pak jí sežehnou oni ještě jednou, obrazně řečeno — v naturáliích. Bude vypleněna několikrát, každá strana způsobí další a další utrpení, jak se bude snažit o zachycení svých svazků na malém území. Bude to trvat strašlivě dlouho, než se dostaneme k nějakému řešení. A když k tomu nakonec dojde a jedna strana zvítězí nad druhou, tak už z rodné krajiny moc nezbude. Ani pro vítěze a tím méně pro poražené.“

„Věřte mi,“ řekl studeně, „viděl jsem válku, skutečnou válku — beze cti nebo slávy a vím, co je schopna v každé bytosti vyvolat. Viděl jsem od

horizontu k horizontu planout půdu. Viděl jsem otupělé pohledy ve tvářích poražených armád na útěku nocí. Viděl jsem rodiny, tisíce rodin — které čekaly, navždy čekaly na návrat, když už veškeré naděje ležely v prachu. Ano moji přátelé, přesně to jsem viděl. Strávil jsem celý život tím, že jsem válkám pomáhal na svět — a nepřeji si něco podobného činit i nadále.“

Pak se odmlčel a na okamžik se pohledem odvrátil pryč, jako by musel zápasit se svou pamětí. Tak silné bylo přesvědčení v jeho hlase, že se nikdo neodvážil odpovědět. I těch několik, kteří stále pochybovali o jeho hodnověrnosti, mlčelo, když se projevil jako skutečný Taug.

„Chci, aby tahle válka skončila tady a teď!“ zařval Kubar a praštil pěstí do stolu takovou sílou, že se dřevo pod jeho ocelovou pěstí roztříštilo.

„Ctění válečníci, není to náhoda, že Iskander a já jsme přijeli na tuto planetu současně. Já, který sám přicházím z legendární minulosti našeho národa, já musím předpokládat, že ti polobozi učinili to samé při volbě Iskandera na straně lidí. Proto také musím předpokládat, že je to nejlepší člověk, kterého mohli získat. Říkám to bez falešné hrdosti nebo dokonce bez nebezpečnější vlastnosti - falešné skromnosti. Je to pouhá logická úvaha.“

„Proto si přeji, aby každý válečník s velitelskými pravomocemi pochopil a vzal na vědomí, že Iskander ve své lidské formě bez ohledu na to, jak vám může připadat nechutná, je mi ve všech schopnostech roven. Pokud Hina přijde až sem a tato pevnost bude stát a bude v našich rukách, tak se Iskander stáhne.“

„Ale proč máme opustit tuto pevnost?“ řekl Arn pomalu, jako kdyby konečně pochopil a připustil logiku Kubarova snažení.

„Jako vnadidlo na háčku. Bude mít hodně málo času na to, aby toto místo dokázal vytěžit, ale jakmile jej jednou dostane, bude se ho jenom neochotně vzdávat. Jakmile bude mít hrozbu v zádech pryč, bude se cítit bezpečně a usadí se zde a bude odtud *čelit* útoku Hiny. Od začátku jsem si myslel, že jeho cílem bude dobýt pevnost a vytěžit jí. Pak se obrátit k jihu a utkat se s Hinou před branami hlavního města. Ale chybí zde jedna věc — Iskanderova schopnost kov vytěžit. Když odejdeme, zničíme kovárny a odneseme odtud nářadí, bude mít moc málo času na to, aby tento zdroj mohl využít a pak bude nucen utkat se s Hinou.“

„Ale on se nestáhne, jakmile bude tohle místo jeho, protože nebude ochoten jej ještě jednou dobývat. A kromě toho, pořád pochybuji o morálce jeho mužů, protože stažení by po sérii vítězství bylo pro ně nepochopitelné.

Ne, nemůžeme si dovolit odepřít mu tuto bitvu.“

Ale nemůže to přece jenom vytěžit?“ zeptal se Wirgth.

„Není to pravděpodobné. Má pod svým velením příliš mnoho mužů, aby se sem vešli. Pravděpodobně chápe, že jeho vláda na moři je jenom prozatímní a že brzy odpovíme. Žádný velitel by si nedovolil chytit se v osidlech obléhání v hloubi nepřátelského území. Pokud jej porazíme v poli, může se sem vrátit a pokusit se nás vtáhnout do boje o pevnost. Pak jej můžeme zničit.“

„Pokud ale nevyrazí dříve k hlavnímu městu,“ namítl Arn.

„Pak nám už to může být všem jedno, včetně mne.“

Kubar se rozhlédl po místnosti a cítil, že železná logika jeho argumentace snad konečně zabrala. Nyní musí jednat rychle, aby se odpůrci nestačili přeskupit a znovu na něj zaútočit.

„Až přijde další soumrak, tak se vydáme na cestu.“

„Je tu ale jedno místo, které jsi ještě neobjasnil,“ namítl Arn. „Nebo jsi snad zapomněl, že jsme obklopeni nepřátelskými vojsky a mořem? Nebo si snad chceš cestu ven probít?“

„Wirgth mi řekl, že je tady místo, odkud vede cesta do podzemního světa a dál přímo na pobřeží, k věži.“

Ozval se hlasitý nesouhlas.

„Nikdo ještě nevstoupil do podzemí, aby se odtud vrátil živý. Nikdo,“ zakřičel Arn vztekle.

„Ale Wirgth má mapy.“

Wirgth přikývl na souhlas a rychlým pohybem vytáhl pergamen. Rozbalil jej na stole, kde již ležely plány pevnosti a okolí.

„Tyto nákresy byly v majetku mojí rodiny po celé generace a zcela jasně ukazují cestu vedoucí přímo pod touto pevností. Vstup je napojen na katakomby tady pod námi, které jsme už používali.“

Další v davu zamručeli, ale raději svůj strach nedávali najevo.

„Může to být past, nebo je za tím nějaký zlý úmysl bohů, kteří toto místo přivedli na svět,“ zamumlal jeden z válečníků a udělal při tom gesto, které znamenalo zažehnání zla.

„Pochybuji o tom,“ řekl Wirgth tiše

„Pochybuješ o slovu jednoho z našich nejstatečnějších válečníků[9]“ zeptal se Arn.

„Ale jistě že nepochybuji, vznešený Arne,“ odpověděl Wirgth. Pouze Kubar si všiml výslovnosti, se kterou Wirgth vyřkl slovo „vznešený“ a propůjčil mu tak výsměšný nádech. Takovou výslovnost, která se kdysi používala v jeho době právě k vyjádření takového postoje.

Z blízka se podíval na Wirgtha, ale starý Gavarnian se na něj pouze usmál a oči se mu přitom zaleskly, jako kdyby s ním sdílel jejich soukromý vtip. Ale jak mohl takovou věc tušit, přemýšlel Kubar marně.

„Tak pokud bychom se mohli dostat ven,“ odpověděl Arn, „proč bychom neměli nechat Hinovu armádu zde a Iskandera nachytat nepřipraveného?“

„Tunel vychází na severní straně velké hory,“ odpověděl Wirgth, „dobrých pět nul od našich vlastních linií. Právě proto by byl tunel nepotřebný k přinášení zásob nebo příchodu velkých posil a proto jsem o něm dříve nemluvil. Ale pokud se nás v tom místě objeví tisícovka, způsobíme jistě velký poprask. Pokud by Hina byl už mimo, pak se pouze vydáme za ním.“

„Pořád mi to zní jako čarodějnictví,“ ozval se jeden z válečníků

„Již jsem v podzemí byl,“ řekl Wirgth pohotově „A jsem si jist, že jsem se nesetkal s žádnými duchy A teď mí milí vznešení bojovníci, pokud tedy nevystrašili mě . „

Ostatní už nemohli couvnout, jinak by to vypadalo, že mají strach z něčeho, co starý Kaadu považoval za zavrženíhodný nesmysl

„Je nás tu skoro tisíc,“ namítl Arn „Jak se stáhneme, aby nás tu nepřepadli a nepřeválcovali?“

„Ale to už je poslední bod,“ namítl Kubar „Ve skutečnosti si přeji, aby se na nás sesypat a převálcovali nás“

„Cože?“

Ovládej své emoce, pomyslel si Kubar zoufale, ovládej se. Pokusil se vyloudit na své tváři úsměv

* * *

„Iskander!“

Již si zapínal svůj pancíř, když Parmenion rozhrnul vchodovou plentu a vletěl do stanu

„Útočí na nás[9]“

„Již se srazili s naší přední obléhací linií před hlavním vstupem do tábora!“

„Nemůže jich přece být tak moc,“ řekl Alexandr a pokusil se vypadat khdně, i když už bylo slyšet hluk po celém táboře

„Nejsou to vojáci Je to zase jeden z těch pekelných strojů,“ zalkal Parmenion

Takže Kubar vynalezl další zbraň, se kterou se je pokusí ohromit. Zájem Alexandra o věci dějící se před bránou ještě vzrostl Vzal svůj meč a vyrazil ze stanu vstříc chaosu, který jej obklopoval

„Proboha,“ zašeptal si pro sebe

První obléhací hrne již byla prolomena, ale nebylo vidět žádné Gavarniany Namísto tohoto se museli lidé potýkat s něčím, co vypadalo jako želví krunýř velikosti menší boudy

„Je to prostě jenom podobná obléhací věž, jako jsme měli my,“ vykřikl Alexandr nahlas, aby jej slyšelo co nejvíc vojáků a uklidnilo se

„Ale podívej se na to" zakřičel jeden z mužů opodál a ještě nedořekl a z trysky, upevněné na želvím krunýři vystřelil oblouk roztaveného kovu a polil obléhací hnu smrtelným žárem Mezi muži vypukla skutečná panika. Každý se snažil dostat co nejdále od nebezpečí, zatímco zpoza hradeb pevnosti se k obloze hnala salva šípů, která nakonec přišpendlila k zemi pěknou řádku z utíkajících.

Alexandr hledal očima velitele falangy Risů a Kievantů, kteří sloužili jako jeho elitní osobní strážci. Když se mu podařilo jeho pohled konečně zachytit, dal mu rukou známem ke zformování falangy.

Zatímco čekal, z brány pevnosti vyjel druhý želví krunýř a za ním se objevil třetí. Protože měly menší výhodu v tom, že část cesty z pevnosti vedla z kopce, nabraly krunýře slušnou rychlost. Alexandrova artilerie začala střílet a dosáhla početných zásahů kameny a hlíny, nicméně vše bez efektu. Z brány se nakonec v rojnici vyhrnuli gavarnianští vojáci a Alexandr viděl, jak se za branou formuje těžká jednotka na koních.

„Myslíš, že se pokusí prorazit obležení?“ zeptal se úzkostlivě Parmenion a musel skoro řvát, aby byl jeho hlas v narůstajícím hukotu válečné vřavy slyšet.

Ale Alexandr mlčel. Gafům se podařilo prorazit první obléhací linii, ale za tou byly ještě dvě další. A po dvou mílích na jih od města na ně čekala další série obranných příkopů. Jestli se pokoušejí o průnik, tak je to od nich dost zoufalý pokus. Ale tohle bylo spíše připomínkou zoufalství. Jak pro něj, tak i pro Gavarniany. Předpokládal, že jejich přípravy v hlavním městě již budou patrně u konce. Proto plánoval rozsáhlý útok na vesmírnou loď ještě předtím, než se k nim dostane jejich hlavní vojsko. Ale teď to vypadalo, že mu ušetřili práci a vyrazili do zoufalého útoku jako první, protože rampa z kamenů a země navršená na východní straně, přes kterou chtěl překročit hradby, byla stále ještě dobrých šest metrů pod jejich horním okrajem.

„Pane, jsme zformováni.“ ozval se velitel Risů a jeho vojáci kývali na souhlas.

„Zaútočíme na ně přímo, v otevřené formaci,“ přikázal Alexandr. „Jakmile se přiblížíme, tak si dejte pozor na ty trysky. Jakmile vystřelí, tak se snažte prostrčit kopí skrze otvory v krunýři, nebo jimi zablokovat kola. Ty potvory jsou tlačené Gafy, kteří se skrývají uvnitř. Řekněte tohle ostatním mužům.“

Zatraceně, kdyby ti vojáci byli skutečnými Makedonci, nemusel by jim nic vysvětlovat, jednoduše by to udělali sami. Stejně jako když museli čelit slonům u Póru. Tenkrát rozevřeli své řady a nechali slony projít, pak na ně zaútočili ze strany a zezadu. Na ten řev zraněných zvířat nikdy nezapomene — ale už nebyl čas na vzpomínky.

„Vpřed!“

Falanga se za ním rychle přeskupila do čtyřřadé formace a začala postupovat bojištěm směrem k nepříteli. Vojáci určení pro úder se seskupili na pravém křídle, kde se měli pokusit o neustálé obtěžování nepřítele výpady směrem k obranným valům a tak blokovat nepřátelské lučištníky.

V bráně se objevil třetí želví krunýř. Avšak jenom pár metrů za ní se zastavil a naklonil se na přední stranu, jako by se náprava předních kol zlomila. Alexandr v tom uviděl svou šanci.

Podíval se za sebe, kde sledoval akci Parmenion, nicméně jemu situaci nepřítele vysvětlovat nemusel.

Parmenion již křičel povely na signalisty a během několika sekund se rozezněl roh, který dal pěti dlouhými zatroubeními a šestým o oktávu výše známem k tomu, co každý v táboře již chvíli tušil. Že do boje nevyrazí jenom elitní falanga, ale všichni. Od shora až dolů po linii všichni pochopili, co je jejich úkolem.

„Pravé křídlo do zástupu, zakřičel Alexandr. „Následujte mě k bráně!“

Kolem porouchaného želvího stroje se již hemžilo asi padesát Gafů, kteří se ji zoufale pokoušeli odtlačit dál od brány, aby neblokovala výjezd ostatním. Ale čím více do něj tlačili, tím hlouběji se zavrtával do země.

Ti zatracení blázni, pomyslel si Alexandr, musí to přece tlačit na druhou stranu. Ne dopředu.

„Rychleji,“ zařval na svoje velitele, aby pobídli vojáky. „Rychleji, než stačí uvolnit bránu.“

Další dvě želvy se za bránou zastavily a jejich zadní strany se rozevřely. Z každé se vyhrnulo ven na dvacet Gafů, kteří ihned vyrazili směrem k pevnosti, jakmile před sebou a na straně uviděli pochodující falangu.

Někteří z nich, když zjistili jak se opožďují za svými spolubojovníky, se otočili směrem k Alexandrovým vojákům, odhodláni neprodat svůj život zadarmo.

Jeden osamocený válečník, když uviděl Alexandra na čele jednoho ze zástupů falangy, vytáhl svou zakřivenou šavli a zaútočil. Alexandr napřímil svůj štít a zapřel se do země, připraven výpad odrazit. Jakmile však na štít dopadla rána šavlí, ozvala se bolest, jako by do něj narazila kamenná zeď. Paže mu zchromla a náraz ho vrhnul o několik kroků nazpět. Nicméně falanga pochodující za ním jej zachytila, vrhla se na osamoceného Gafa a smetla z povrchu zemského. Alexandra protiúder odhodil na stranu. Avšak jakmile se zorientoval, zvedl svůj štít a prodral se na čelo falangy.

Jakmile uviděli přiliv mužů ženoucích se na ně, shromáždili se Gafové v bráně.

„Vpřed, moji Makedonci!“

A řada za řadou v čele útoku vrazila do zdi naříkajících gavarnianských válečníků.

* * *

Kubar zalapal po dechu a ohlédl se přes rameno. Záložní linie zmizela,

poslední z válečníků byli již mimo hradby a stáhli se do vnitřní pevnosti.

„Jděte, Wirgthe. Já tu zůstanu s Pagou jenom o chvíli déle.“

„Nepůjdeme, dokud se k nám nepřidáš,“ odpověděl Wirgth. Očima pátral v Kubarově obličeji.

Ten se rychle otočil a znovu se podíval na bojiště, na bránu, kde právě teď probíhaly ty nejhorší souboje, jenom pár kroků odtud.

„Tohle jsou naši bratři,“ řekl Wirgth chladně, „kteří se zde rozhodli zůstat a udržet vchod, aby tak pomohli oklamat Iskandera. Chtějí zde zemřít a ty jim vtom nemůžeš zabránit, ani se kvůli tomu nesmíš obviňovat. A teď už pojď.“

Ale Kubar se k odchodu neměl. Jeho ruka spočívala na rukojeti meče napůl vytaženého z pochvy. Jedna věc byla přikázat svým vojákům jít do bitvy a druhá byla je vyslat na jistou smrt. Ale on je ani nemusel prosit nebo vybírat. Šli dobrovolně. Ti, kteří měli ještě starší bratry, jej dokonce prosili, aby mohli zůstat. Kvůli své cti. Ano, zase ta zatracená čest a sláva.

„Jsi duší našeho boje,“ řekl Wirgth opatrně. „Jestli zemřeš ty, pak zemřeme meči bezsrstých my všichni.“

Kubar se znovu ohlédl k bráně. Jeden muž si neohroženě probojovával cestu mezi zoufale se bránícími Gavarniany. Avšak za chvíli se mu ztratil z dohledu, když jej Paga s Wirgthem a dalšími vojáky odtáhli od zuřícího boje.

Za chvíli se ocitli na malém nádvoří a v průchodu do podzemních katakomb, do srdce vesmírné lodi.

Každých dvacet kroků míjeli zapálenou pochodeň. Jakmile kolem ní prošli, poslední z vojáků jejich oddílu pochodeň uhasil.

Chodba za chvíli přestala klesat a oni se dostali do velké haly. Byla tichá, chladná a vlhká - překvapující změna po žáru a vřavě bitvy nad nimi.

Na chvíli se zastavili před černým kamenem, který stál osamoceně uprostřed haly. Jeho povrch byl rozedraný a celá skála byla seshora osvětlena kruhovým světlem. Kubar se naklonil nad kámen a podíval se přímo do kalného slunečního světla nad sebou. Kámen odvalili na stranu a pod ním se objevil otvor vedoucí jako hluboká studna přímo dolů.

V hale byla cítit smrt. Leželo zde asi padesát mrtvých, kterým nebyl dopřán řádný pohřební obřad, protože se jim nedostávalo dřeva. Jejich

popel se nikdy nesetká s Neviděným světlem tam nahoře. Byli odtud postupně vyneseni na různá místa v lodi, aby svým přeživším spolubojovníkům prokázali poslední službu - pomohli oklamat nepřítele v počtu těch, kteří bitvu přežili.

Každý z oddílu se oltáři poklonil a pak se vydali v řadě za Wirgthem.

Dva strážní zůstali pozadu a Kubar si náhle uvědomil, že jim Wirgth neobjasnil poslední detail ústupu.

„Počkejte!“

Ale bylo příliš pozdě. Současně s jeho výkřikem se oba strážní s pokrčením ramen opřeli do kamene a uzavřeli otvor. Zablokovali tak ostatní, kteří se dívali vzhůru.

Musel se chvíli přemáhat, aby šel příkladem, ale nemohl si pomoci a musel se stále vracet k těm dalším dvěma bojovníkům, kteří svými životy vykoupí úspěch válečné lsti.

Vydal se nakonec úzkým komínem jako poslední za Wirgthem, který již byl dole. V dálce již slyšel hluk hlasů. Zbytek posádky na něj zřejmě čekal. Udělal posledních pár kroků po stupních žebříku a dostal se doprostřed široké chodby.

Na chvíli byl překvapený a byl si jist, že je to na něm vidět.

Chodba byla tak široká, že by tudy klidně vedle sebe mohlo projet půl tuctu jezdců na koních. Seshora z průsvitných panelů na ně svítilo kalné žluté světlo a zaplavovalo chodbu příjemným hřejivým pocitem. Bylo tu sucho. Když si vzpomněl na to, jak mu Wirgth říkal něco o chodbě, kterou se dalo pochodovat tři dny, Kubar si to představoval jako tři dny bloudění ve tmě.

Proto se cítil dezorientovaný a tázavě se na Wirgtha podíval Ten mu pokynul, aby jej následoval.

Kubar se prodral do čela vojáků. Všichni byli tiše, vystrašení z podivného prostředí kolem sebe.

Na konci chodby byla tma. Kubar se už chystal k vydání povelu, aby rozsvítili louče, ale Wirgth vedle něj udělal pár rychlejších kroků napřed a najednou se v tmavé části chodby také rozsvítila světla.

Ti, kteří tenhle zázrak ze zadních řad nezaznamenali, byli vystrašeni a někteří z nich dokonce tasili meče. Ale Wirgth je pokynem ruky uklidnil a

přikázal jim být zticha.

„Začneme Kubare? Je to docela dlouhý pochod! Kdysi jeden z bezsrstých řekl něco o prvních krocích na cestě... ale už si to moc nepamatuji.“

Zase Kubar pocítil ve svém starém rádci jakousi záhadnou neobvyklost, jako by ten muž věděl příliš mnoho o minulosti. Nicméně nebyl čas, aby se zabýval záhadami.

Všichni se vydali za Wirgthem. Vojáci se rychle zformovali do dvoustupu.

„Dostali se pryč všichni?“ zeptal se Kubar a ohlédl se na Pagu.

„Ano, všichni, kromě stovky těch, kteří si přáli dobojovat svůj poslední boj tam nahoře. Nástroje z kovárny byly schovány dole v katakombách a materiál pro ten tvůj vynález je vezen na jednom z vozíků.“

„A co moje oblečení a pancíř? Použili jste je, jak jsem vám přikázal?“

Wirgth pouze přikývnul na souhlas Kubar se nechtěl ptát, které tělo použili jako jeho náhradníka

Vydali se na pochod. Všichni mlčeli, dokud Kubar polohlasně neřekl něco o číslech na zdech chodby.

„Celý Kolbard je tvořen takovými tunely a přístupovými halami Procházejí skrze vnější plášť planety, přímo na druhou stranu, ven do otevřeného vesmíru „

„Otevřeného vesmíru „ zamumlal Kubar a jeho slova se vytratila Ještě stale pro něj bylo těžké pochopit, že nežil na povrchu planety, ale díky podivnému prstencovitemu tvaru Kolbardu v podstatě uvnitř. A že dolů bylo ve skutečnosti nahoru a že Ty myšlenky začínaly být zničující

Ale jestliže byla Wirgthova poznámka pravdivá, pak by bylo možné jit chodbami dolů a spatřit hvězdy Chvíli o tom přemýšlel Vypadají stejně, jako na jeho domovské planetě?

„Myslím si, že tento tunel byl kdysi dopravním spojením pro velká vozidla, která cestovala Kolbardem tak rychle, že si to ani nedokážeme představit“

„A pokud bychom tím tunelem šli stále dál“

„Mohli bychom jit věčně. Šli bychom celý život a jednoho dne by naši

potomci přišli na místo, kde nyní stojíme Slyšel jsem, že existují stvoření, která tady skutečně žijí celý svůj život a pohybují se přesně v takovém ohromném kruhu "

Kubar se nedobrovolně otřásl při pomyšlení na podzemní tvory, kteří celý život tápou osvětlenými chodbami a nevidí oblohu

„Jak tyhle věci víš, Wirgthe?“

„No, řekněme, že jsou to jenom kousky legend, které se v mé rodině uchovaly po cele generace Nikdo jiný neměl zájem o objevovaní téhle časti našeho světa a možná existuji důvody, proč je to tak lepší Když tady během Velké války těch polobohů ztroskotala vesmírná loď, její katastrofa způsobila, že došlo k obnažení tunelu. Proto mí předci vchod zatarasili oltářem, který byl za čas téměř zapomenut“

Kubar mlčel. „Proč nebyla taková věc obecně známa. Proč prostě nepoužili tyto tunely k rychlým přesunům Nebo to snad byl nějaký primitivní strach, který oběma rasám na Kolbardu zabraňoval objevovat podzemní svět na planetě"

O několik hodin později se někteří vojáci začali opožďovat, ale Kubar chtěl pokračovat v pochodu tak daleko, jak jun jenom zbytky **sJ** dovolí Bylo nutné, aby se vrátil do boje tak rychle, jak to jenom bude možné Z pravé strany ucítil závan vzduchu a po chvíli se objevd černý tunel. Byl to první případ, kdy se dostali k takovéto křižovatce a Kubar na chvíh zvědavostí zaváhal

„Kdybych byl tebou, tak bych tady nikam nechodí“ poznamenal Wirgth

„Ale proč[7]“

„Protože by ses mohl ztratit.“ Avšak Kubar v jeho hlase cítil trochu něco jiného. Výstrahu.

„Rozkaž na chvíli odpočinek,“ řekl Kubar tiše „Vrátím se během několika minut“

Rozkaz se rychle donesl až na konec zástupu a všichni vojáci unaveně klesh na zem. Ozvalo se jenom bručení a vzdechy jaké se ozývají vždy, když se konečně dostaví dlouho očekávaný odpočinek.

Beze slova se Kubar otočil a vydal se chodbou vpravo Věděli, že dohadovat se nyní s Kubarem by nebylo k ničemu a proto se Wirgth s Pagou vydali za ním Panely nad hlavami se jun rozsvěcovaly jeden za druhým, když se přiblížili na jistou vzdálenost Avšak jejich světlo bylo

načervenalé a měkčí, než v hlavni chodbě

Můj pane Taugu, snad bychom "

„Proč se mě pokoušíš zastavit[7]“ zeptal se Kubar a otočil se s tázavým výrazem k Wirgthovi

„Možná proto, že ještě nejsi připraven.“

„Nech mě, abych to posoudil sám, prosím.“

Wirgth něco zamumlal a zmlkl.

Pak šli téměř další verstu chodbou, která se stále mírně svažovala, dokud se nedostali k místu, kde bylo jenom velice skrovné osvětlení. Uviděli, že kousek od nich tunel končí.

Objevila se před nimi místnost zalitá tmou a Kubar měl pocit, že se objevil v ohromné hale. Cestu už neosvětlovalo zhola nic.

„U všech mých bratří!“ zvolal Paga zoufale a uskočil nazpět a pokusil se strhnout i Kubara.

Všichni najednou pocítili, jako by se jejich těla nořila do nesmírné hloubky, do tmy a jejich mysl se snažila zápolit s panikou. Ale ne, pořád stáli pevně na zemi.

Kubar na chvíli zavřel oči, aby si zvykly na tmu, a setřásl Pagovo sevření. Udělal ještě jeden krok kupředu a otevřel oči.

Pod ním se otevřela nebesa. Přes průsvitnou podlahu, na které všichni stah, viděl přímo pod sebou spirálu celé galaxie.

„Tam je náš domov, náš dlouho hledaný domov, řekl Wirgth s melancholií v hlase. „Tam, v tom mračnu hvězd. Pro tebe to byl domov ještě včera, pro mě je ten svět ztracen již celý věk. Jsi na samotném dně Kolbardu, Kubare Taugu. Tady konečně vidíš nesmrtelné moře věčnosti.“

Kubarovi se po chvíli vrátil orientační smysl a nemohl si pomoci, ale rozesmál se. Jeho hlas se rozléhal tmavou halou. Jak podivné je dívat se na hvězdy pod svýma nohama.

„Podivuhodné.“ zašeptal. „Jednoduše podivuhodné! Proč ale ten strach ve tvém hlase a srdci, když jsme na tohle místo přišli?“

Paga znovu sevřel Kubarovi paži a ten v sevření svého průvodce najednou cítil paniku a strach. Na tom místě bylo ještě něco jiného, co neviděl. Otočil se, podíval se na Pagu a pak ve směru, kterým jeho věrný

přítel upřeně zíral.

Při tom pohledu, se mu okamžitě naježila srst na zádech.

„Protože,“ řekl Wirgth zlehka, „tohle je i Mauzoleum Prvních poutníků, kteří tento svět postavili. Tohle je již celá dlouhá tisíciletí místo jejich posledního odpočinku, a jsou zde i jejich pomocníci, kteří nemají žádnou kůži a nikdo je nemůže tedy vidět. Od nich jsem se dozvěděl, proč jsi sem přišel.“

Ze tmy se v jeho zorném poli objevilo mrtvé tělo a Kubar poprvé od svého dětství zařval strachem.

Kapitola čtrnáctá

„Je to nyní 8,1 ku 1,“ řekl Corbin a zavrtěl hlavou údivem. „To jsem si nepředstavoval ani ve svých nejdivočejších snech. Nacpala jsi do hry poslední část mého majetku?“

„Hned poté, co Alexandr dobyl pevnost a Kubar zmizel, tak se sázky vyšplhaly na tyto hodnoty. Tvých zbylých dvacet procent jsem nasadila do hry přímo proti Sigmovi. Do té operace je už zapleteno skoro šedesát procent jeho celkového majetku.“

„Skvělé,“ zářil Corbin štěstím. „Jednoduše vynikající.“

„Ale veškerá stopa po Kubarovi zmizela před osmnácti hodinami,“ odpověděla Tia. „Corbine, jestli je mrtev, tak se Alexandr může stáhnout.“

„Není proč se obávat, má drahá, není proč se obávat. Za prvé, zachytili jsme kolísání Kubarova signálu jenom chvíli předtím, než se zcela ztratil. Za druhé, to tělo, které vytáhli v Kubarových šatech na nádvoří, není jeho. Kromě toho se o Alexandra už záhy postaráme. Ten člověk, co to má na starosti, je už na místě.“

„Opakuj to, Corbine?“

„No řekněme, že pokud bych cítil nějakou skutečnou hrozbu, postaral bych se o Alexandra okamžitě. Pokud budeme moci vyhnat sázky ještě výše, tak ho nechám ještě pár dní žít.“

Tia se k němu naklonila. „Jak?“

„Tohle nemusíš vědět,“ odpověděl Corbin starostlivě.

„Ale kde je tedy u všech čertů Kubar?“ zeptala se najednou, když si uvědomila, že bude lepší rychle obrátit téma na bezpečnější půdu.

„Pamatuj si, že Kolbard je prošpikován miliónem kilometrů průchodů. Je koneckonců dobře možné, že o nich Gafové vědí. Nakonec proč by neměli?“

„Ale zůstává jedna věc,“ odpověděla Tia.

„A tou je co?“

„Pokud vím, tak Xsarnové nemají dole v chodbách žádné monitorovací zařízení.“

Corbin byl najednou zticha. To má ta holka štěstí, že se takhle vyzná. „Už se objevila nějaká loď Kohů?“

„Bukha a Yeshna jsou na cestě ke svým domovským planetám. Myslím, že Sigad z Monta je právě na cestě sem. Jinak je o všechny ostatní Kohy postaráno.“

„No dobrá, jenom to ještě překontroluj. Pokud se kdokoliv z nich bude chtít vydat na cestu, tak mu strč do lodě nějakou štěnici. A co Aldin se Zerghem?“

„Ty rozmísťují na planetě monitorovací roboty.“

„Dobře, holčičko,“ mávl Corbin rukou, jako by jí propouštěl. Tia vstala a opustila místnost.

Dělala pro něj dobrou práci. A starala se i o svoje vlastní zájmy, ale trošku mu dělal starosti její zájem o to, jak se postará o Alexandra. To bylo ostatně velice obtížné a velice zajímavé. Řešením tohoto problému se osobně zabýval pár let předtím, než se ke hře odhodlal Pomohlo mu k tomu několik diskrétních cest na povrch Kolbardu, ještě dlouho předtím, než se vším začali Bylo zajištěno i přímé komunikační spojem na vrchol Olympu. Proto nemusel vydávat žádné pokyny vysílačkami a proto se Xsarnové o tom ani nemohli dozvědět Jediné co teď musel udělat, bylo čekat Otočil se a otevřel dveře do své soukromé ložnice Byl právě čas na menší rozptýlení.

Když za sebou zavřela dveře, uslyšela Tia z místnosti, kterou právě opustila, ženský chichot Ta zatracená mrcha Regina, pomyslela si a pak se s úsměvem vydala chodbou pryč.

* * *

Nekonečný monzun posledních dvou měsíců se nakonec utišil a vystřídal jej čerstvý vánek od východu Slunce jako vždycky viselo na nebi bez hnutí a Alexandr se na moment zamyslel, jaké by to asi bylo vidět zase pro jednou normální západ slunce nad rudnoucími vrcholky Hmdukuše

Z jihu se k mm celý den dostávaly různé zprávy, ale všechny naznačovaly, že nepřítel se již brzy vydá na pochod k mm

Ale co se stalo s Kubarem? To byla podivná a rušivá myšlenka. Znovu si vzpomněl na to, jak stíhal Daria. Celé roky jej pronásledoval napříč Persií, tisíce mil, přes dvě velká bojiště Jenom aby na konci toho závodu zjistí, že ho zavraždili zrádci. Vždy si představoval, jak v bitevní vřavě vystoupí z řady, jeho pancíř zazáří v rudnoucím slunci a pak se s Dariem utkají jako

rovný s rovným, jenom oni dva a rozhodnou o osudu celého světa

Ukázali mu mrtvé tělo Gavarniana, kterému říkali Taug. I když se mu to příčilo, nechal k mrtvému tělu přivést Lialu, aby si jej prohledla. Dlouho nad ním stala a pak bez jediného slova odešla. Od te doby odmítala s kýmkoliv mluvit a odmítala říct, jestli to jsou pozůstatky Kubara Tauga

„Pořád dumáš nad počtem obětí[7]“ zeptal se jej Jaroslav

„Jenom sto mrtvých a dalších padesát poházených po pevnosti. To nějak nesedí**“**

„Neuprchli nakonec po levém křídle[7]“ zeptal se Parmenion a vzhlédl od svého hrnečku.

„Ani bych se moc nedivil,“ odpověděl Alexandr „Ale další věc je, že v pevnosti nebylo žadne nářadí z kovárny Všechno zmizelo. I ty měchy, kterými na nás foukali žhavé železo Z pevnosti musí vést další východ "

„Ale my jsme je obklíčili v hloubce několika mil.“

„Existují další cesty,“ řekl Jaroslav a Alexandr se na něj zvědavě podíval, protože si vzpomněl na místo, kde se spolu poprvé setkali.

„Jaroslave, vezmi si pět stovek mužů,“ řekl Alexandr „Začněte na jednom konci lodi a celou ji prohledejte. Třeba jí rozřežte na malé kousky, ale najděte ten další východ ven "

Kubar byl jako on sám, to Alexandr věděl. Pokud by vše bylo ztraceno, jeho armáda zničena a on se měl vzdát, nezemřel by někde v nějaké chodbě. Ne, vzal by si ten nejlepší pancíř a postavil by se na nejvyšší místo, aby každý mohl vidět, jak má umírat král.

Jak má umírat král. Jeho myšlenky se vrátily na místo, odkud jej z Babylonu přivezli sem. Na lože plné bolesti. Co to stálo ve svaté knize Židů, kteří jej nazývali Osvoboditelem? „U vod Babylonu.“ na zbytek si nevzpomínal. Impulsivně se obrátil k Jaroslavovi, aby se jej zeptal, zdali zbytek nezná. Ale ne. Už o tom muži příliš pochyboval. Pokud by Jaroslav věděl něco dalšího z takové zapomenuté a obskurní knihy, byl by to jenom nový kousek, který by Alexandra vedl k dalším pochybám. Zatlačil ty myšlenky do pozadí.

U vod Babylonu a vzpomněl si na podivného neviděného boha, kterého Židé vzývat. Byli bozi, nebo bůh skutečně tak vzdálení? Soudci bez tváře, kteří vládli bez vášní? Ale i jejich bůh ukázal svůj hněv a snesl smrt na ty, kteří jej svým chováním netěšili.

Nebo si lidé jenom hráli na bohy? Proč jej sem přivezli[7] Kdo byl ten polobůh, který si říkal Aldin, byl tlustý jako Parmenion a mluvil vystrašeně o nějakých bytostech, kterým říkal Dozorci[7]

„Slyšel jsi už o bohu, který se jmenuje Aldin?“ zeptal se náhle Alexandr a ohlédl se přes rameno na Jaroslava. Parmenion se zarazil a také se podíval na zestárlého filosofa

Jaroslav se ani nehnul. Skoro příliš dokonale, pomyslel si Alexandr.

„Co to má být za boha[7]“

Alexandr se vědoucně usmál a odvrátil tvář. Byla to snad jenom nějaká hra pro pobavení bohů? Když ležel v noci sám, tehdy při pochodu Persií, často pochyboval Sledovali bozi na Olympu jeho činy? Zajímaly je vůbec? Ve svém nejhlubším nitru snil o tom, že jim bude rovný, jednoho dne bude vládnout celému světu, takže nakonec i ti bozi budou na jediného smrtelného člověka konečně pohlížet se závistí a obdivem. Protože bůh mohl být vzýván pouze zdáli a jeho hlas nebyl nikdy slyšet, ale on, Alexandr, dokázal svůj svět uzpůsobit svým představám. Uzpůsobit tento svět.

Podíval se na jižní pláň Na jejím konci, ani ne den pochodu daleko, se tyčila jedna z věží. Za ní, utopená v oparu a slunečním světle další a ještě jedna. Hory postavené bohy Celý svět postavený bohy A on byl pouhým hercem na jejich jevišti Sledovali jej nyní? Skoro instinktivně se podíval k věži, kterou pojmenoval Olymp. Pokud sledujete, pomyslel si, tak mě sledujte pečlivě Protože bez ohledu na cokoliv jiného, jsem pořad ještě Alexandr

„Připravte zbytek vojska na pochod, jakmile začne soumrak,“ přikázal Alexandr a otočil se ke svým velitelům „Budeme se muset vydat do bitvy se zbraněmi, co máme.“

„Proč nezůstat tady a nenechat je přijít až sem?“ zeptal se Parmenion.

„Nemůžeme si dovolit nechat je odříznout naše levé křídlo, protože bychom neměli možnost ústupu ke Kovadlině Zůstali bychom uzavření u zálivu a navzdory našemu loďstvu nehodlám riskovat možnost zásobování a ústupu po vodě To by bylo nebezpečné. Chci se postavit nepříteli co nejblíže jeho hlavního města, aby v případě, že jej porazíme, neměl možnost svou armádu reorganizovat, než se dostaneme k hradbám Vydejte svým mužům rozkazy Během několika hodin se dáme na pochod.“

Muži mu zasalutovali, otočili se a vyrazili ven dát dohromady svoje jednotky.

Skutečným důvodem jeho postupu bylo něco jiného, co nehodlal prozradit. Během první bitvy se dostal do místa, nebo ve skutečnosti vyhledal, odkud jeho muži nemohli ustupovat, protože si byl jist, že vzhledem ke způsobu boje nepřítele vyhraje, pokud budou jeho muži nuceni zůstat na místě

Ale tentokrát byl znepokojený a neměl žádný zájem nechat se zatlačit nazpět do pevnosti, odkud nebylo úniku. Ta pevnost se jim dostala do rukou příliš snadno Jako kdyby si to nepřítel přál Jako kdyby tušil, že když citadela nepadla před příchodem poslů z hlavního města Gafů, stáhne se Alexandr přes Kovadlinu. Jinak by byl donucen bojovat s armádou, kterou ještě nezná a s další skupinou nepřátel opevněnou za zády

To nebylo jediné — nejen že nepřítel vytušil, co udělám, ale zároveň studoval, jak vedu boj. Zoufalství plodí zoufale činy, nebo dokáže vyvolat zcela nove myšlení Pokud byl Kubar naživu, Alexandr tušil, že následující bitva bude zajímavá.

* * *

Hina se sklonil k urně, která obsahovala popel všech jeho tří bratrů Pak se dotkl talismanu na svém krku V malém koženém pouzdře byla miniatura oné urny nad rodinným oltářem. A jako skutečná urna, i ona obsahovala popel třech bratří. Tradice posledního přežívajícího mu velela nosit ostatky svých nejbližších stále s sebou. Pocházela již z dob Kubara Tauga. Sloužila jako neustálá připomínka závazku, že jednoho dne se všichni setkají před Neviděným světlem společně. A tam budou souzeni jako jeden muž za všechny své činy. Poslední přeživší v rodové linii měl za úkol udržet rodinu, ale také nést všechna nejtěžší břemena na svých bedrech. Proto bude na jeho činech *záležet* i konečný rozsudek Neviděného světla.

Jeho tři bratři setrvávali v Hale posledního odpočinku a jejich popel v amuletu byl jejich připomínkou. Mohli tak vidět každý jeho čin a znát každou jeho myšlenku Kdyby zklamal, tak budou vědět, že jeho konaní je všechny odsoudilo

„Je čas „ Cítil lehký dotek ruky na svém rameni.

Otočil se a uviděl Kavetu stojící ve dveřích do rodinné hrobky Byla součástí dědictví po Kalinovi, protože pokud se nejstarší bratr před svou smrtí oženil, poslední přeživší bratr si musel vzít jeho ženu. Ale pro Hinu to nebylo břemeno. Kavetu již dlouho miloval, i když ji získal Kahn a v srdci věděl, že i ona mu dávala přednost, navzdory klanovým závazkům ke Kalinovi Přitáhla se k němu a obtočila ruce kolem jeho ramen Hinova ruka

ji pohladila na břiše

Den předtím mu sdělila, že je těhotná a že potomci budou jeho. Pro něj to byl více než jen důkaz o její lásce, protože Kalinovi děti nedala Věřilo se, že gavarnianské ženy dokázaly ovládat plození. Pokud tomu tak bylo, tak Kaveta dala svým schopnostem volný průchod hned první noc, kdy byli spolu. Dvacet soumraků poté, co byl držen smutek nad Kalinovou smrtí

Takže brzy tu bude pět nových životů - čtyři bratři a jedna dcera Takto se rodili potomci všem Gavarmanům. Tři ze synů budou pojmenováni po jeho bratrech a čtvrtý po něm. Tak tomu bylo vždy. Dcera bude pojmenována po Kavetině matce, aby byla zachována rodová linie.

A co Liala? Ta bláznivá holka se tajně dostala na palubu zásobovací lodi, aby se dostala za Kubarem. Alespoň zde Iskander ukázal, že rytířskosti trošku rozumí, když ho informoval, že jeho sestra byla v bezpečí u něj. Nechápal, co ji mohlo za Kubarem tak silně táhnout. Celou dobu, co se zde spolu mohli setkávat, si jí ani nevšimnul. Pokud byla ale v bezpečí, musel svoje myšlenky věnovat bratrům.

Bude opět se svými bratry, až na Kavetu přijde její čas, až přejde další čtvrtletí a znovu se objeví deště?

„Miluji tě víc, než kohokoliv předtím, zašeptal Jí kdybych padl, řekni mým synům a dceři, že jsem je miloval stejně, jako miluji vzpomínku na vlastní bratry.“

Usmála se a vzala ho za ruku. Pak společně opustili hrobku a vyšli na nádvoří paláce. Bylo prázdné, kromě jediného koně Ještě naposledy ji sevřel v náručí a pak se vyhoupl do sedla.

Za městskými hradbami se shromáždilo již třicet pět oddílů po tisíci mužích, každý tisíc rozdělen do deseti samostatných skupin po stovce Při pohledu na svého velitele mu vzdali hlasitě hold Tito bojovníci, ještě před nedávném bez půdy a bez titulu, cítili možnost změnit své životy.

Hina projel cvalem po cestě k jednotkám a za mm se vydala početná skupina velitelů. Pluk prvních veteránů, mužů, kteří prošli bitvou u vesmírné lodi, se shromáždil hned na kraji seskupení. V pravé ruce měl každý z mužů krátké kopí. Na konci dlouhé dřevěné zbraně byl ocelový hrot se zpětnými háčky. Každý bojovník měl ještě další dvě tyto ošklivé zbraně, připevněné ke zbroji na zádech a u boku zavěšenou zakřivenou šavli.

Hinův příkaz vybavit zakřivenými šavlemi celou svou armádu způsobil

téměř vzpouru. Za tak krátkou dobu nebylo totiž možné vyrobit tolik nových šavlí. Proto musel přistoupit k rekvírování rodinných zbraní od urozených rodů, kde se to samozřejmě nesetkalo s pochopením. Zakřivené šavle měly u Gavarnianů stejnou rodinnou tradici a historii, jako Gavarniané samotní. Proto se téměř vzbouřili, když se vojenští zásobovači objevili na jejich panství a dožadovali se vydání zbraní pro armádu, která je tak zoufale potřebovala.

I tak získali zbraně pouze pro polovinu bojovníků, kteří by je potřebovali. Výsledkem bylo, že velké procento vojáků šlo do boje pouze s třemi krátkými píkami a jedním kopím, které se podobalo falangistickým kopím Alexandrových vojáků.

To vše bylo plodem zoufalství. Plány k tažení, které posílal Kubar z obležené pevnosti, už přestaly chodit před třemi soumraky a od té doby o něm neměli žádnou zprávu.

Aniž by se ohlédl nazpět, pokračoval Hina v jízdě cestou od města. Postupně pozdravy vojska odezněly a třicet pět tisíc mužů jeho armády se vydalo na pochod nejprve ve formaci a pak se rozprostřelo do širokého kruhu po každé straně cesty. Armáda se pohybovala na sever, vstříc konečnému střetnutí.

* * *

„Takže si myslíš, že k tomu dojde během následujících tří dnů?“

Aldin vzhlédl od datového terminálu a přikývl Zerghovi, který se usadil do polstrovaného křesla hned vedle něj. Gavarnianský mistr her odzátkoval láhev brandy. Na stole před ním stály dvě skleničky. Aldin přikývl na souhlas a Zergh tedy oběma do poloviny nalil. Aldin do sebe ihned svou sklenku obrátil, aniž by se zabýval obvyklou etiketou, na kterou si Kohové obvykle potrpěli.

„Budu jenom rád, až tahle zatracená hra skončí,“ poznamenal Zergh unaveně. „Nespal jsem už dobře celý zatracený měsíc. Sázky se z mé strany valí tak mocně, že už je počítače ani nestačí zpracovávat. Zatraceně, Aldine, už je v tom skoro trilión katarů, dokážeš si to představit? Jedna sázka se objevila hned potom, co Alexandr obsadil dopravní loď. Měla hodnotu skoro dvacet biliónů. Jenom jedna sázka, představ si to. Proti nějakému holdingu Sigmy Azermattiho.“

„Ta sázka tedy musí znamenat rekord,“ poznamenal Aldin tiše a nepřítomně.

„To také ano. Už jsem si to ověřoval.“

„Kdo sázel?“

„Přišlo to z nějakého kódovaného účtu z eldarijského bankovního systému, bez identifikace. Někdo se prostě snaží držet svoje sázky pěkně v tichosti mimo dění. To se mi nelíbí, sázky se měly omezit.“

„Ano, to je fakt, Jenomže teď už o té hře musí vědět více než půlka Magelanova mračna. Musím si nechat měnit číslo telefonu dvakrát denně, abych se vyhnul telefonátům od mých dávno zapomenutých známých, kteří se ke mně najednou znají a chtěli by tipy.“

„Dvacet biliónů... Mimochodem,“ pokračoval Aldin, „ptal se vůbec Sigma na to, kdo proti němu sází?“

„Ani zmínka. Osobně jsem ho kontaktoval, abych sázku potvrdil a on se jenom usmál a souhlasil. To pro něj není zrovna moc typické, obvykle je opatrný.“

„Tak proč mi to říkáš?“

„No, žádný jasný důvod k tomu nemám, to tedy ne,“ odpověděl Zergh a meditativně se podíval na dno své skleničky. „Mimochodem, máš jeden z těch svých odporných doutníků?“

„Že se ptáš.“ Aldin sáhl do kapsy saka a vytáhl dva lehce prohnuté hnědé doutníky, jeden z nich do půlky vykouřený. Oba si je strčil do úst a rychle zapálil. Delší potom nabídl Zergovi a sledoval, jak se jeho učitel pohodlně usadil v křesle a dlouze potáhl, jenom aby se vzápětí rozkašlal.

„Ve svém věku by sis měl dávat pozor,“ usmál se Aldin.

„Pochybuji, že mě tyhle věci nějak moc uškodí. Nicméně povídám ti, Aldine, naše profese už není to**,** co bývala. Když jsem tě do ní poprvé zatáhl, byl to ještě sport džentlmenů. Vznešení věděli, proč a kdy mají být vznešení. Ale teď se z her stává droga. Každý si musí ukousnout větší sousto, než získal naposledy. Každý se pokouší o nějaké finty, sází neveřejně, je to špína. Už tady není jediný džentlmen. Možná kromě Bukhy a starého Sigmy. Ale myslím, že takový druh brzy vymře úplně. Proč těm loupežníkům vůbec sloužíme, Aldine?“

„Protože kvůli nim se tomu byznysu věnujeme.“

„Pro mě je tohle naposledy,“ řekl Zergh uhlazeně a znovu potáhl z doutníku. Tentokrát se nerozkašlal.

„Takže jdeš na odpočinek?“

„Říkej tomu jak chceš, ale tahle hra ze mě něco vysála. Předtím jsme se na to dívali jenom jako na zápas na primitivní planetě. Pokradmu jsme se tam dostali, nastavili jsme sledovací roboty, vyhodnotil možnosti, vsadili a pak už se jen dívali. Neexistovala možnost, jak bychom ten boj mohli zastavit, protože Dozorci kontrolovali veškeré kontakty s primitivními světy. Ale teď jsme se stali přímými strůjci událostí. Přivezli jsme dva geniální ničitele z jejich vlastních světů a dostali je do situace zralé ke vzpouře.“

„Když jsme s tímhle podnikem začínali, tak jsi žádné podobné skrupule neměl.“

„Nebyl k tomu také důvod. Naše národy prolévaly svou krev dole na Kolbardu už od doby, kdy sem dorazili První poutníci, téměř před dvěma tisíci lety. Myslel jsem, že Kubar s Alexandrem vyřeší problémy dole na planetě jednou pro vždy. Kromě toho to byla otázka více než jenom pouhých sázek a zájmů. Myšlenka na to, jak proti sobě postavíme dva legendární muže byla skvělá. Ale také jsem si myslel, že vítěz nakonec vyvede svůj lid ven z barbarství.“

„Zerghu, Zerghu. Zníš trošku jako kdybys pojal filosofii Dozorců.“

Zergh byl zticha a neprojevoval žádný vztek nad Aldinovou menší urážkou.

„Skutečně jsi se mnou chtěl mluvit právě o tomhle, Zerghu? Nevěděl jsem, že se poslední dobou zabýváš filosofií a etikou. Vždy jsem si myslel, že to je spíše moje záliba.“

Zergh se meditativně podíval na konec svého zapáleného doutníku a odložil jej na popelník. Zaklonil hlavu a ze skleničky do sebe nalil poslední kapku brandy.

„Jednotlivec se stane Kohem pouze proto, že jeho rodina generaci za generací v něm stále vychovávala šikovného a bystrého člověka. Existovaly doby, kdy se objevovali džentlmeni znalí etického kodexu, ale bohužel to už je skutečně dávno.“

„Ale to také není ten hlavní důvod, že?“

„Porušil jsem svou vlastní etiku, když už o tom mluvíme.“

„Pokračuj,“ odpověděl Aldin zlehka. „Tahle místnost je čistá, žádné štěnice tu nejsou. Kdyby byly nějaké na tobě, tak by je můj vyhledávací

systém objevil. Alespoň tahle místnost je čistá.“

„Jenomže už to, že jsem na Corbinově jachtě, mi působí mrazení v zádech...“

„Zatraceně, tak už ven s tím!“

„Dobrá. Proč by se někdo měl pouštět do sázky za dvacet bilionů. To je sázka na hovno, zvlášť když Kubar zmizel a většina zainteresovaných si myslí, že je dokonce mrtev.“

„No tak, víš o Kubarovi mnohem víc než já. A já podle tvého chování soudím, že mrtev rozhodně není. A herní etika může jít klidně k čertu.“

Zergh neodpověděl na narážky vyřčené Aldinem. „Podívej Aldine, myslím si, že sázka za dvacet biliónů pochází od Corbina. Musím si to jednoduše myslet.“

„Proč to říkáš?“

„Nadarmo jsem nebyl součástí tohohle byznysu celý svůj život, abych se nenaučil, jak čuchat nějakou cizí hru uvnitř té mé.“

„Ale proč mi to všechno říkáš?“

„Protože pochop, pokud ten chlap tajně strká dvacet bilionů katarů do sázky, tak se něco děje. Kromě toho tě obral o všechny tvé podíly. To je ti jedno? Tvoje rady mu vydělaly jmění a ty z toho máš hovno. To ti nevadí?“

„Bukha byl vůči mě alespoň čestný. Jistě, jeho účetní jsou velice nápaditi, ale peníze se ke mně nakonec ve velké většině dostanou.“

„Jenom kdybys pak ty prachy nerozfofroval s ženskýma na zábavních planetách a v kartách.“

„No jo, ale alespoň je mám.“

„Chceš říct měl jsi.“

„Poslouchej, jestli Corbin něco chystá, měl bys to sledovat. Ale místo toho tě najdu, jak hraješ staré hry na počítači, pouštíš si nesmyslné holografické pásky a koukáš na minulé boje Alexandra s Kubarem. Nech toho a začni se raději starat o své přežití.“

„Ale já tak činím, přesně tak činím.“

Podíval se na Zergha s úsměvem. Vzal do ruky hledačku štěnic a rychlým pohybem jí proskenoval místnost. Pak se pohodlně usadil do křesla

a nabídl Zerhgovi další skleničku.

Kapitola patnáctá

„Proboha," zaúpěl Parmenion, „podívej se na ně. Kdy se jenom na nás přestanou valit?"

Celé hodiny armáda Gavarnianů rozvíjela šiky na protilehlém hřebenu, asi verstu daleko. Jednotka za jednotkou se objevovala na obzoru a plnila křídlo sestavy. Co se dělo v údolí za horizontem, to se mohli jenom dohadovat, protože poslední zvědi se vrátili již před několika hodinami.

Alexandr pouze předpokládal, že na protějším hřebenu to byla jenom menší část nepřátelských sil. Protože jejich jasným cílem bylo přetnout jim ústupovou cestu ke Kovadlině. Z těchto důvodů měla patrně většina nepřátelských sil za úkol ohrozit tuto část jejich linií. Na kraji Kovadliny se rozmístila větší část kavalerie obou armád a již se utkali v menších střetech. Avšak žádná ze stran ještě neměla zájem na rozpoutám rozhodujícího boje.

Alexandr starostlivě studoval každý pohyb nepřítele ze svého velitelského postu ve středu linií. Pozice svých armád si vybral věnce pečlivě. Byl asi ve třetině cesty směrem k nepřátelskému hlavnímu městu, s defenzivní linií, která sledovala hřeben jenom o něco výše, než na protějším kopci nepřítel. Úplně vlevo byla linie zakotvená na kulatém kopci, který dominoval zbytku linii a byl z něj dobrý rozhled na zbytek ploché Kovadliny, která se táhla až k úplnému úpatí kopce. Pravý konec linií se lehce stáčel a byl zakotven ve výchozu podloží, obklopeném změtí stromů blízkého lesa.

Gafové museli rozvinout své jednotky na vnější straně zakřivené linie aby se vyrovnali jeho pozicím a museli také zabrat mnohem delší frontu. To znamenalo, že jejich pozice budou rozestavěné do menší hloubky, než jeho vlastní, pokud dojde k tomu, že by obě armády měly být stejně silné. Také to znamenalo, že měl výhodu v možnosti přesouvat rezervy po vnitřku zakřivené pozice a ne po vnějšku, jak k tomu budou nuceni Gafové.

Zvážil výhodu pozice proti výhodám rychlého postupu při úderu a pokusu o zachycení gavarnianské armády v pochodovém seskupení. Avšak jejich početní převaha v kavalerii mu zabránila využít takového náhlého výpadu a mohla by vést jedině k tomu, že by byl donucen ke konfrontaci v otevřeném poli, kde by žádné velké výhody neměl. Dalším problémem s rychlým protiútokem bylo to, že čím blíže se dostal k jejich hlavnímu městu, tím více bude muset natáhnout svoje křídla, aby nepříteli zabránil v

protiútoku na oslabeném místě. Neměl sice v povaze předem zaujímat obranou polohu, ale ve svém srdci cítil, že by tentokrát svou štěstěnu neměl pokoušet. Navzdory svým vítězstvím většina jeho armád ještě v přímém otevřeném boji na rozsáhlém prostranství Gafům nečelila. Proto si zvolil výhodu defenzivní polohy.

Vlevo na horizontu se objevila poslední jednotka gavarnianské armády a to bylo vše.

„Všimli jste si," poznamenal Alexandr, když se díval na velitele jednotek kolem sebe, „že jejich oddíly pochodují rozděleny po tisících? Zatímco my se organizujeme po pěti stovkách mužů. Myslím, že nás chtějí zavalit množstvím vojáků v hloubce falangy a využít své větší výšky a hmotnosti k tomu, aby prorazili naše řady."

Velitelé ani nedutali a vypadali nervózně.

„Jakmile se k nim dostaneme, budeme ve formacích, které jsme nacvičovali — s čelem po stovce mužů, do hloubky po deseti. První vlna bude mít na šířku deset pluků. Fronta na tisíc kroků. Polní katapulty se rozestaví za postupujícími řadami a pojedou za nimi. Ale pamatujte si, chceme, aby Gafové přišli za námi. Než se dostanete do kontaktu, začnete se stahovat. Budou očekávat, že hlavní úder přijde zleva, ale pánové, tady bude dvacet pluků v řadách po pěti za sebou. Všechny ukryté." Alexandr ukázal na místo, kde se již za shluky stromů shromažďovali jeho muži.

„Jakmile dostaneme jejich křídlo, oddělíme je od zásobovací a ústupové linie.

„Ale co když přesně to očekávají?" zeptal se velitel Avarů.

„O tom silně pochybuji, protože vědí, že kdyby dokázali prorazit naše levé křídlo, bude bitva jejich. Ti Gafové přemýšlejí pouze ofenzivně. Ale já mám v plánu být s vámi na našem pravém křídle a tam chci bitvu rozhodnout."

Muži byli zamlklí a Alexandr se na ně usmál, aby jim dodal odvahu. „Nebojte se, pánové. Budu s vámi. A kdekoliv jsem, tam se rozhoduje bitva."

Podíval se na Parmeniona, který měl být odpovědný za levé křídlo a také se na něj usmál. Ovšem v očích svého nejvyššího velitele spatřil obavy.

„Co je, Parmenione?"

„Jenom jsem si vzpomněl na to, co jsi vždy tvrdil."

„A to je co?'

„Že Kubar je vlastně stejný, jako ty. I když je nezvěstný a nejsou žádné zprávy o tom, že s armádou přijel i on, i tak mám obavy, že jeho duch by mohl vést válečníky, kteří se na nás chystají. Jinak by se proti nám nemohli řadit s takovou sebedůvěrou.“

Je Kubar mrtev? Na moment ho ta myšlenka zamrazila. Přál si setkat se s legendárním Gafem, aby mohl znovu zopakovat svůj hon na Daria, ale tentokrát to vše zakončit bojem hodným králů. Do dnešního dne nikdy neprohrál velkou bitvu a slova Parmeniona ho uvedla do rozpaků.

Ale jmenoval se Alexandr Veliký a s úsměvem a sebedůvěrou se otočil, aby přehlédl budoucí bitevní pole, které zakrátko rozhodne o jejich osudu a o celé planetě. Na obě strany se táhl podivný podkovovitý horizont Kolbardu a Alexandr se zasnil nad myšlenkou, které dokázal rozumět jedině on.

* * *

„Řekněme, že bych se jenom rád ujistil, že má sázka je dokonalá,“ řekl Corbin uhlazeně.

„Poslouchej, nemohu si pomoci, ale mám pocit, že ho chceš prostě zabít jenom proto, že tady celé měsíce symbolizuje něco, co je vznešenější než ty a všichni Kohové dohromady. Je to poctivý a čestný muž.“

„Ale no tak, má drahá Tio,“ odpověděl Corbin s úsměvem, „poctivost a čest jsou jenom pro blázny. Do hry je zataženo příliš mnoho mého majetku. Pamatuj si, že z technického hlediska se všechny sázky soustředí na konečné vítězství armád, nebo na skutečnou přítomnost velitelů. Život nebo smrt jednoho z nich jsou pouze menšími sázkami, na které si hrají jenom ti největší blázni. Při takové bitvě hraje roli příliš mnoho faktorů, než aby rozumný člověk sázel na jediný život. Je třeba se na to dívat komplexně. Celkový úspěch nebo neúspěch se dá předvídat lépe. To mě zajímá.“

„To taky můžeš lépe řídit, že?“

„Přesně tak Pamatuj si, že z toho máš jedno procento. Nechť tedy Alexandrova smrt zajistí i můj majetek. Gavarnianské armády mají nadále Hrnu, a nakonec, bojují o přežití svého království a nového společenského pořádku, který přinesl Kubar Taug Je sice skutečně nechutné, když dovolí chátře získat politickou moc. Ale lide mají pouze Alexandra. Jakmile zmizí, tak se armáda rozpadne a lidé budou zahnáni zpátky do hor, Xsarnove prohlásí boj za skončený. V každém případě, již byla udělaná jistá opatření,

jak jistě víš, a všechna budou uskutečněna během několika okamžiků."

„Jak jistě vím,“ odpověděla Tia.

* * *

„Připravte se na útok,“ zařval Hina Zkontroloval upevněni své helmy a pokynul, aby signalisté dali znamení k postupu Ozvalo se hluboké dunění bubnů, které se rychle šířilo po útočné linii

„Pamatujte si,“ vykřikl ještě jednou Hina, „pouze střed, pokud ode mě osobně nedostanete jiné rozkazy. Nevíme, kde je jejich skutečné hlavní uskupení. Pamatujte si Jenom na můj rozkaz"

Věděl, že jeho správné místo bylo tady na kopci, to by udělal Kubar. Ale nemohl řídit svoje vojáky, aniž by nebyl mezi nimi. Musel jít příkladem. Byla to sice bláznivá gavarnianská čest, ale bez ohledu na tuto skutečnost nemohl nyní jednat jinak Ale kde byl vlastně Kubar? Byl mrtev v troskách vesmírné lodi, jak tvrdil jeden ze zajatých mužů?

„Pane, nemusíte ..“

„Kupředu“

Trubači zatroubili a elitní pluk, který Hina osobně vycvičil, se postavil do bojové sestavy

* * *

„Začínají rozvinovat bojovou formaci,“ oznámil Parmenion „Vidíš? Tam, ve středu"

Alexandr jenom pokýval hlavou. „Hodlají se střetnout s naším středem Ale naším úkolem je donutit Gafy, aby rozvinuli i zbytek své formace, jakmile se střetnou středy."

Rozhodným krokem se dalo do pohybu deset pluků jeho armády uprostřed hrne Alexandr pobídnul Bucephala do cvalu a popojel k pravému krajnímu křídlu postupujících vojsk Setkají se uprostřed údolí, ale zatím se nezdálo, že by měl nepřítel zájem o boj levého a pravého křídla. Gavarnuanský velitel hodlal udržet snu svých křídel v tajnosti co nejdelší dobu A to se Alexandrovi nelíbilo.

Po celé linii rozehráli trubači kakofonii příkazů, z níž mohly slabším povahám vstávat vlasy hrůzou Gavarnianští válečníci vypadali mnohem zlověstněji Mezi liniemi bylo několik stovek kroků a svah kopce se nyní zmenšoval v bažinaté rovince dna údolí Na čele úderníci z obou formaci

napadali protivníka již na dálku Na obou stranách se objevily salvy kamení a šípů.

Linie armády lidí začala nabírat rychlost a údolím se hnal tichý hřmot dopadajících dřevěných šípů a kamení. Řinkot kopí napřímených do útočné polohy zněl jako hudba. Většina zbraní měla stále ještě dřevěné hroty, ale tu a tam se ve věčně nehybném slunečním světle zableskl hrot ocelový.

„Kopí nahoru" rozkázal Hina, ale příkaz se již roznesl po celé linii, která se najednou zastavila.

Lidé přidali ještě více do kroku a přiblížili se. Hina se podíval přes rameno a uviděl, že pluky jednají přesně tak, jak jun nakázal Formace se najednou rozevřela do šachovnicového tvaru, po stovce mužů, tři řady do hloubky, třicet tři na šířku.

Méně než sto kroků před nimi se hnala otevřeným prostorem řada lidi. Z jejich hrdel se ozval hromový řev, v němž se utopily všechny ostatní zvuky.

„Teď!“ rozkázal Hina. „Teď!“

Jeho příkaz sice neslyšeli, ale výcvik jim to nahradil. Tisíce kopí se vydalo na cestu oblohou a na zemi vytvořilo zřetelný stín. Ale bylo to příliš brzy. Většina z kopí neškodně dopadla před postupující linií, zapíchla se do země jako les výhonků po dešti. Nicméně i tato forma útoku měla svůj účinek. Lidské řady se tím neobvyklým útokem zpomalily a zadní řady, které nedokázaly tak rychle reagovat, stále pokračovaly v chodu. Hina viděl, že to je ten pravý okamžik.

Přímo před ním se objevil jediný válečník v blyštivé zbroji.

Byl to on, musel to být on. Najednou všechno, co mu říkal Kubar, zapomněl. Jako by se vrátily staré dny, jenom na moment. Nejuznávanější válečník přijížděl z nejzápadnější pozice čelem k nejvyššímu bojovníkovi na druhé straně. Památka na své bratry mu to nedokázala odmítnout. Ne teď.

Se jménem svého otce a děda na rtech vytáhl Hina svou zakřivenou šavli, postavil se do třmenů a zvedl šavli nad hlavu, aby zachytil protivníkův pohled. Ale osud, který vždy vedl Hinův rod, rozhodl jinak. Šíp vystřelený pěšákem z řad lidské armády uviděl Hina až v posledním okamžiku. Nikdy však neuviděl tvář nebo nezaslechl jméno člověka, jehož výstřel mu vzal život.

* * *

„Tak myslím, že se to děje právě teď,“ řekl Bukha měkce. „Naše armáda se rozpadá a stahuje se.“

Ostatní Kohové se odvrátili od monitorů. Kamery s vysokým rozlišením dokázaly vyhledat jednotlivé osoby a všem tak zprostředkovaly poslední setkám Alexandra s Hinou, kteří se přibližovali k sobě a díky tomu se na poslední chvíli stačilo uzavřít ještě několik sázek. Pak se ovšem ozval všeobecně zklamaný ruch, když Hina zemřel šípem vystřeleným obyčejným pěšákem.

* * *

Útok Gavarnianů se zastavil ve chvíli, kdy jejich velitel padl. Po celé frontě se začat Gafové stahovat, opouštěli své pozice a táhli nazpět. Pouze několika osamoceným jednotkám jejich historické kořeny nedaly a válečníci se pokusili o výpad proti nepřátelským liniím. Avšak tyto útoky neměly velký důraz a brzy se rozpadly o formace Udí. Ústup Gafů začala krýt i jejich jízda. Již skoro hodina uplynula od smrti velitele a začalo se stmívat. Obraz z kamer začal být nezřetelný. Některé z nich se samy přepnuly do infračerveného spektra, aby poskytly jasnější přehled o situaci.

Sázky na Alexandra najednou stouply skoro na 11 ku 1. Corbin seděl potichu stranou a usmíval se. Přes svůj tajný kanál vydal dolů na planetu rozkaz k Alexandrově eliminaci. Ale ještě neviděl žádný náznak toho, že by se jeho nasazený agent u Alexandra objevil. Předpokládal, že jeho snažení se s ním setká noc před bitvou, ale tentokrát se tak nestalo. Náhle mu připadalo, jako by se k němu jeho štěstí mohlo obrátit zády. Nakonec by se mohlo stát, že by Alexandrovy armády zahnaly nepřítele na útěk. Ve chvíli, kdy padl Hina, mu to tak připadalo, ale Alexandr svůj postup zadržel.

Všechny monitory, kromě jediného, podávaly zprávy jasně. Bylo trochu obtížné ten jeden zakódovat, ale nakonec loď byla jeho vlastní konstrukce, určená jenom pro tuto hru. Diskrétní kontrola v jeho soukromé části ukázala to, co jiní netušili. Kubar Taug byl pouze pár minut jízdy na koni od linie bitevního pole. Vezl s sebou malou zálohu a velké vůdcovské schopnosti, které mají rozhodnout válku. Sázky v tu chvíli budou vrcholit, pomyslel si a skoro litoval, že si nenechal u Tii v záloze, pro tento okamžik, nějaký menší kapitálek.

Corbin byl překvapen, když se Bukha, který jej celou dobu strávenou u monitorů sledoval, postavil a vyzval ho, aby s ním šel někam stranou. Corbin nakonec nabídl svou soukromou kajutu. Opustili ostatní a Gaf následoval Corbina úzkou chodbou na konec lodi.

Corbin nechal přejet vyhledávač štěnic po Bukhovi, aby jej zkontroloval, ale nic nenašel.

„Půjdu rovnou k věci," řekl Bukha naprosto vyrovnaně.

Na moment pocítil Corbin záchvěv paniky. Zjistil snad Bukha nějak šifrované vysílání, nebo to snad bylo ještě horší?

„Co takhle nejdříve skleničku? Ta poslední akce byla trochu na nervy. Myslím, že vaše armády jsou jasně vyřízené a moc už se bojovat nebude. Co ty na to?" Corbin ukázal na bar a aniž by čekal na Bukhovu odpověď, vytáhl láhev brandy, odzátkoval ji a nalil si půl skleničky.

„Trošku brzy na tuto denní dobu, nemyslíš?" poznamenal Bukha, ale Corbin mírně urážlivý tón jeho hlasu ignoroval.

„Co jsi to tedy chtěl?" zeptal se Corbin chladně a podíval se na Gavarniana.

„Jenom jsem tak přemýšlel, zdali bys přistoupil na menší osobní sázku na tohle všechno."

Byl to jenom podvod? přemýšlel Corbin, nebo to sázkové šílenství dostalo i Bukhu?

„Sázku na co?" odpověděl Corbin. „Netvrď mi, že si pořád myslíš, že ještě můžete vyhrát.

„To rozhodně ne," odvětil Bukha vyrovnaně. „Ve skutečnosti si myslím, že to je zcela naopak."

„Ale jistě mi nechceš naznačit, že sázím na Gavarniany, abych tohle všechno vyhrál?" zeptal se Corbin. „Tedy jestli nechceš náhodou naznačit, že nejsem loajální k Alexandrovi."

„Ale no tak Corbine, mohl bych tě nazvat, jak by sis přál, ale slovo loajální se k tobě prostě nehodí. Samozřejmě bez urážky, ano?"

Corbin mlčel.

„Ale prostě ten poměr 11 ku 1. Myslím, že by tě to mohlo zajímat."

„Ale proč bych měl sázet proti svým vlastním lidem?"

„Můžeš tomu říkat třeba jenom ochrana proti druhé straně, protože já osobně jsem do tohoto podniku nastrkal už pěknou sumičku. A tak by mi nevadilo vsadit se pro jistotu trošku i na druhou stranu, na Alexandrovo vítězství, abych pokryl své případné ztráty, pokud Kubar prohraje."

„To je přece absurdní.“ Corbin dopil drink a začal se zvedat k odchodu. Musí v tom být přece nějaká past. „Myslím, že bychom se měli vrátit k ostatním. Nakonec, jako hostitel na této lodi mám nějaké povinnosti.“

„No dobrá, takže přímo k věci. Řekněme, že zastupuji skupinu, takové menší konsorcium finančních investorů. Známe tvůj majetek a zajímá nás, zdali bys byl ochoten vložit 100 biliónů katarů do sázky proti našim 931 biliónům? Chápu, že to je něco trošku pod současnými tabulkovými hodnotami, ale my jsme se na tom takto dohodli.“

Proboha! Je ten Gavarnian snad cvok?

„Co je to, co ty víš a já ne?“ zeptal se Corbin podezřívavě Bukhy.

„Řekněme, že prostě cítíme možnost, že by Alexandr mohl vyhrát a proto prostě chceme vsadit na druhou stranu. Kdybychom se vsadili s kýmkoliv jiným, tak by se to rozneslo a nejen já bych ztratil čest, že jsem zradil vlastní národ. Takhle utajeně je to mezi námi, protože tobě by se stalo to samé. Můžeš tomu říkat třeba nenasytnost, ale chci dostat zpátky to, co jsem ztratil, nebo alespoň něco z toho. Chápu, že 100 bilionů je asi 60 procent tvého celkového majetku a jistě si tedy kladeš otázku, proč by ses tedy měl sázet s někým, jako jsem já. Ale ty jsi prostě hráč, který rád sází a jedním tahem by se z tebe stal nejbohatší muž v galaxii - nejen mezi lidmi, ale i mezi Gavarniany a Xsarny - v celém Magelanově mračnu.“

„Ale proč bych měl sázet prosti svým vlastním lidem?“ zeptal se Corbin, ale odpověď poslouchal jenom napůl ucha. Bukhův komentář uhodil hřebík na hlavičku. Bukha přece dělal přesně to, co dělal on sám. A co by za stejných okolností udělal na jeho místě.

„A myslím, že budeš mít zájem i proto, že ty sám se chceš pojistit proti nepředvídaným okolnostem. Jestli jsi na Alexandra vůbec něco vsadil, obzvláště před prvními boji, pak máš velmi velké šance na úspěch. Takže tahle menší sázka to může vyrovnat, dostat jednu stranu do rovnováhy s druhou.“

„Ano, samozřejmě, samozřejmě,“ odpověděl Corbin nepřítomně. „To je fakt.“

„Pak se na to podívej ještě takto. Alexandr vyhraje, tak budeš mít svoje zase nazpět. Ale jestli ne...“ Gaf jenom pokrčil rameny.

Bohatší, než si kdy vůbec pomyslel. Nejbohatší jedinec v celém Magelanově mračnu.

Mám tady připravené papíry,“ pokračoval Bukha. „Jsou již potvrzené Zerghem, zaregistrované do paměti herních systémů. Jenom si pamatuj, že tohle je soukromá a tajná sázka. Pokud vyhraji, tak bude přenos majetku proveden spletitými kanály holdingových společností, jak je uvedeno ve smlouvě.“

Corbin popadl papíry a rychle je prostudoval. Byly sepsané jasně a zřetelně a řádně zaregistrované, jak Bukha tvrdil. Z kapsy vytáhl pero, podepsal a přitiskl svůj vlastní palec vedle Bukhova a Zerghova otisku. Pak papíry prohnal registračním počítačem, kde se sázka oficiálně zaprotokoluje a stane se jasným a neoddiskutovatelným faktem.

„Velmi dobře,“ poznamenal Bukha. „Teď konečně budu moci lépe spát.“ Bez jediného dalšího slova vyšel ven a zavřel za sebou dveře.

Corbin cítil, jak mu po zádech stéká proud potu. Právě vsadil více než polovinu celého svého jmění. Ale jeho myšlenky na konečné vítězství a výhru byly přece jenom neodolatelné. S divokým chechotem si nalil další drink.

V dálce najednou uslyšel, jak dav Gavarnianů vybuchl nadšením, ale věděl k čemu došlo. Teď se poměr sázek trošku změní v jejich prospěch, vrchol už je však za námi. Teď tedy věděli i ostatní. To už se ale mohl jenom smát, protože Bukha sázel ještě na vyšší poměr.

Pak se ozval bitevní signál. Alexandr patrně znovu zaútočil. Zítra touhle dobou z něj bude nejbohatší jedinec v historii, pomyslel si s úsměvem Corbin.

* * *

„Taug!“ Kubar musel zápolit s davem vojáků, kteří mu provolávali slávu. Prošel až na velitelský post, položený na vrcholu hřebenu.

Před půl hodinou se setkal se všemi veliteli armády. Již se celkem spořádaně stahovali k cestě. Nezdálo se, že by něco probíhalo ve zmatku, nebo dokonce s náznaky poraženectví. Vojsko se prostě odpoutalo. Proč ale Alexandr nevyužil této výhody, to prostě nechápal. Pak se mu doneslo, že Hina umírá. Jenom přikázal, aby rozbalili a připravili jeho podivný balík, podle instrukcí vydaných už dříve.

Strážce u velitelského stanu jej při průchodu pozdravil a shromáždění velitelé se postavili po stranách. Uprostřed ležel na posteli Hina.

Kubar viděl, že je skoro konec, ale Hina se při pohledu na něj pokusil

vzepřít a posadit. Z hrudi se mu sesula přikrývka a Kubar uviděl krvavé zranění, způsobené šípem.

„Věděl jsem, že nejsi mrtev," zašeptal Hina. „Věděl jsem, že se vrátíš, abys nás zachránil. Omlouvám se, že jsem zklamal."

Proč, proč jenom se na něj umírající vždy dívali takhle, když odcházeli z tohoto světa právě kvůli němu? Kubar musel zápolit se svými emocemi. Konkrét už se to před ním odehrávalo. Kolik umírajících válečníků se omlouvalo za svou smrt a za nedokončený úkol?

Kubar vzal Hinovu ruku.

„Nezklamal jsi," řekl zlehka. Podíval se Hinovi do očí. „Viděl jsem, co jsi dokázal. Udělal jsi z nich hrdé Gavarniany a dal jsi jim sebedůvěru, možnost být na sebe pyšný. Vyhrají s tvým jménem na rtech."

„Jsi můj Taug," řekl Hina a už začal vyslovovat nezřetelně. „Prokaž mi čest a zapal mou pohřební hranici. Pověz mi Kubare, splnil jsem svůj úkol?"

„Ano, splnil," řekl Kubar a hlas se mu zlomil. „Spirál jsi svůj úkol dobře. A teď spi. Musíš si odpočinout."

Náhle se Hina naposledy pokusil vzepřít na loktech, jako by veden neviděnou silou.

„On je naším Taugem, jediným skutečným Taugem!" zařval z posledních sil. Zoufale sáhl rukou po malém amuletu na svém krku a na jeho obličeji se objevil úsměv. Pak obrátil oči v sloup a zemřel. Jeho tělo se bezvládně zhroutilo do náruče Kubara.

Ten přivinul tělo k hrudi a neubránil se několika slzám. Jakési neviděné ruce převzaly mrtvé tělo z jeho rukou. Dlouhou chvíli seděl na loži vedle něj a v celém stanu se neozval ani hlásek. Pak si pomalu začal uvědomovat, že jej čekají ještě další povinnosti.

Postavil se a v očích svých velitelů viděl souhlas. Nyní byli sjednoceni — možná to byl jeho zázračný návrat, nebo snad Hinova poslední slova, ale teď konečně věřili, že to byl skutečně on, za koho se celou dobu prohlašoval. A věděl, že povědomí o tom se rozšíří velice rychle. Tvrdilo se, že poslední slova válečníka jsou vždy pravdivá, protože v takovou chvíli Neviděné světlo dávalo najevo své rozhodnutí o posledním soudu. Nikoliv položení ocelové korunky na jeho hlavu, ale poslední výkřik umírajícího válečníka dokázal jeho lid sjednotit. Podíval se na Arna, který stál na kraji u

vchodu. I on sklonil svou hlavu na počest svému králi.

„Pago!“ Jeho pobočník vyšel z řady.

„Víš jak připravit to, co jsem vyrobil.“

„Samozřejmě. Byl jsem s tebou tehdy, když velký Ulseva vyrobil první exemplář.“

„Tak se o to postarej. Zůstanu zde. Zbytek z vás se připraví na útok. Naše pravé křídlo se otevře, pak střed a jakmile zjistíme, jak se rozmístil nepřítel, tak nakonec vrhneme do boje všechny rezervy.“

Vyšel ze stanu na rovinu, kde se již začínalo stmívat. Z celého údolí se ozval křik a hřmot, jak se úderníci z obou armád řadili do výchozích pozic.

Přes rameno se ohlédl na horu, ze které se právě vrátil. Teď chápal, proč kté válce došlo. Jeho vztek neznal mezí. Pod povrchem planety se navíc ukrývaly temné vzpomínky. Kovový obraz věci, kterou Wirgth nazval Prvním poutníkem. Viděl sice na Zerghově lodi obslužné roboty, ale ti byli malí, nevinní. Ale to, co viděl v průchodu pod povrchem Kolbardu, nebyl obslužný robot - byl to stroj, který zde vládnul.

Byl vysoký tak, že nad ním čněl jako dvakrát tak vysoká věž. Věc s tisíci pažemi, které se napřahovaly ve všech směrech, objevovaly se a zase ztrácely v každém záhybu jejího kovového těla. To bylo pokryto pokřiveným kovovým pancířem, který se třpytil ve světle hvězd a zanechal v něm matný pocit lidských nebo gavarnianských tvarů. Mnoho paží mu připomínalo jakéhosi mýtického boha, který dokáže udeřit kdykoliv a jakýmkoliv směrem.

Bytost se kolem nich prohnala jako by vzduchem, na neviděných nohou a poté, co do ní udeřil malý blesk z vesmírné oblohy, zanechala za sebou ve vzduchu pach oleje a pichlavý odér. Wirgth se bytosti při průchodu kolem nich uklonil. První poutník si jich ani nevšimnul, jako kdyby byli mimo jeho chápání. Takže tohle byli tvůrci světa kolem nich. Bytosti, které nebyly z masa a kostí. Stvořili planetu jen ke svému pobavení. Ale že na povrchu zuří válka, to nebyla jejich věc.

Pak mu Wirgth sdělil vše co věděl o bozích z masa a kostí, kteří je v tento okamžik sledovali seshora, protože Wirgth znal jazyk Prvních poutníků a ti mu sdělili vše, co nyní věděl.

Kubar se podíval na východ, na horu, které lidé začali říkat Olymp a pak tiše zaklel.

Kapitola šestnáctá

„Makedonci, vpřed!“

Konečně se opět *dali* do pohybu a otáčeli se, aby se s ním utkali. Aby gavarnianská armáda mohla krýt ústup, muselo jezdectvo přejet na pravé křídlo a ztratilo kontakt s Kovadlinou. Donutilo Alexandra vložit se do boje, aby posílil střed. Nyní se vraceli. Po několika rozkazech vyštěknutých ve spěchu dokázal zformovat své muže do útočné formace. Naštěstí jeho velké zálohy na pravém křídle byly nedotčené a hlavně utajené, protože se do této chvíle skrývaly na druhé straně hřebenu. Až přijde ta pravá chvíle, zaútočí přímo na hlavní spojovací linii, prorazí ji a odříznou nepřítele od možnosti ustoupit.

Po celé linii se zvedly kopí a Alexandr zavelel k útoku. Mrak oštěpů vzlétl k obloze jako první. Byla to nová taktika nepřítele a kdyby vytrval ještě dalších dvacet kroků, tak jeho čelní řady byly naprosto zaplaveny smrtonosným přívalem. To byl také důvod, proč se několik hodin v útoku zdržel, aby vymyslel příslušnou taktiku, jak se ke Gafiim přibližovat a dal rozkazy všem falangám.

Proti armádám Póru se musel s podobnou taktikou vyrovnat také. Ale tenkrát byly oštěpy lehké, z bambusu. Tihle Gavarniané byli mnohem silnější a proto měli oštěpy těžké, které snadno dokázaly proniknout koženým pancířem a dřevěnými štíty jeho vojáků. Existoval jediný způsob jak na to — vylákat nepřítele vysláním lehkých oddílů a pak rychle zaútočit předtím, než stačí odhodit druhou salvu.

A co ten jejich velitel, který zahynul? Na chvíli si Alexandr pomyslel, že se konečně setkal s Kubarem, ale když Gaf padal k zemi, jasně slyšel, že bojovníci křičí jméno Hina. Nemohl si pomoci a pomyslel na Hinovu sestru a rozhodl se jí to oznámit osobně, jakmile boj skončí.

Ale otázka zůstávala stále nezodpovězena - kde byl tedy Kubar?

Všechny ty myšlenky a pochyby jej unavovaly. Ale na takové záležitosti neměl čas. Bitva se měla znovu rozhořet a on si nemohl dovolit rozptylovat.

Armáda Gavarnianů se znovu rozlévala ve formacích po údolí a znovu se formovala do stejně podivných oddílů, jaké viděl předtím. Šachovnice po sto mužích v oddíle. To je zajímavé, taková formace nebude mít proti falanze žádnou váhu.

„Jenom drž pořádně levé křídlo, Parmenione. Jenom udržuj levé křídlo. Nenech se otočit.“

Parmenion přikývl a společně se svými veliteli se vydal na cestu k oddílům. Zatraceně, ten jednooký Makedonec byl stejně dobrým generálem, jako původní Parmenion, kterého znal.

Gafové pokračovali v pochodu ze svahu. Viděl, že ani trochu neváhají a vřískot jejich trubačů byl skoro šílený. Tentokrát se rozhodně nepřibližovali potichu. Vztek a zlost stovek mužů zaplavil údolí jako katarakt.

Něco se jim stalo a znovu nabyli svého ztraceného ducha. Jednotky, které se před chvílí stahovaly, obvykle nezískávaly tak rychle nazpět ztracené sebevědomí.

Krok jeho vlastního pochodujícího útvaru se zpomalil a muži po celé linii najednou pochopili, že tentokrát budou muset čelit Gafům, které nic nezastaví. Kromě ostré špičky jejich kopí.

Úderníci začat vyrážet kupředu, ale Gafové své oštěpy šetřili. Místo toho jejich formace tasila meče, jejichž čepele zajiskřily v matném světle soumraku.

Alexandr se zastavil uprostřed linie, přímo vedle jednotky Risů, jeho vlastního pluku.

„Opřít kopí!“ zavelel. Muži přímo před ním slyšeh rozkaz a zaklekli do obranné pozice. Zapřeli tupé konce kopí do země a špičky napřáhli směrem k nepříteli v očekávání ohromného nárazu.

Teď se nedala vymýšlet žádná zvláštní taktika, napadlo Alexandra. Zbývalo jedině doufat, že se linie nezhroutí. Gafové přišli na sto kroků a rozeběhli se jim vstříc. Šachovnicově rozmístěné jednotky za údernými oddíly zpomalily.

Když čelní úder narazil na hradbu z kopí, objevil se nad nepřátelskými liniemi tmavý stín. Po celé linii se k obloze šplhala další salva těžkých oštěpů a pomalu se snášela na Alexandrovy vojáky. O vteřinu později se k obloze začala šplhat další salva a pak ještě třetí. Vypadalo to, jako by tisíce Gafů a lidí zmizelo v explodujícím moři krve. Nepřítel se začal drát dírami v linii, které dobyly oštěpy. Teď pochopil, proč Gafové použili malé formace po stovce mužích. Kdekoliv se objevuji mezera v jeho řadách, poslali tam jeden ze svých oddílů a snažili se průlomu využít.

Ze zadních řad vlastních linií bušilo do Gafů sto polních katapultů,

vrhajících dvoumetrové oštěpy, které při zásahu dokázaly k zemi přišpendlit dva nebo tři gavarnianské bojovníky.

Jeho linie se *začala* metr za metrem posunovat nazpět, protože gavarnianské řady byly přece jenom hmotnější a šli z kopce.

Alexandr pokývl na signalistu vedle sebe a bitevní vřavou se začal nést zvuk rohů, doprovázených červenými vlajkami praporečníků po jeho boku.

Z opačné strany hřebenu se vynořila druhá vlna pěti tisíc mužů a vydala se pomalým klusem na cestu ze svahu dolů. Po chvíli narazila na pomalu ustupující první řady a tok bitvy se najednou začal obracet. Gavarnianská linie se pomalu začala posouvat nazpět, jak byly tisíce mužů tlačeny přes své mrtvé a zraněné, kteří pokryli bitevní pole.

Gafové měli jako obvykle výhodu ve velikosti a hmotnosti, ale lidé byli zase schopnější při manévrech a vytváření formací a byli rychlejší.

Dno údolí bylo v jednom ohni. Pak se najednou řady v celé délce začaly sunout k hřebeni, který okupovali Gafové. Z jejich středu se do boje vydala další jednotka posil a když se dostali do styku se svými řadami, k obloze se postupně vyšplhaly další tři salvy oštěpů. Když dopadly mezi lidí, začal se jejich postup zastavovat.

Na čele styku to vypadalo, jako by tisíce let skrývaná nenávist konečně dostala příležitost k uplatnění. Muži, jejichž kopí si již našla cestu k nepříteli, se nyní pokoušeli o boj muže proti muži, ozbrojeni pouze krátkými noži. Zranění Gafové se i ze země snažili svými zakřivenými šavlemi zabít nebo zranit každého člověka, který se objevil v jejich dosahu. Na některých místech se kupili oběti ve třech vrstvách. Boj se někdy na několik okamžiků zastavil, jak se muži na obou stranách snažili odklidit mrtvoly, aby se mohli dostat ke svým nepřátelům.

Žádná strana neočekávala milost, nikdo o ni nežádal. Byl to boj, jaký historie Kolbardu nezažila. Čas se pomalu táhnul, obě strany zůstávaly zaklíněné v boji. Tu a tam se linie dala do pohybu, pak se ale stabilizovala a vrátila na původní pozici. Po celé šíři fronty přejížděl Alexandr sem a tam, aby jenom ze zadních řad sledoval, jak proti všem jeho nejdivočejším představám muži na obou stranách bojovali s překvapující divokostí. Jeho Makedonci bojovali chladnokrevně, s temným a vášnivým profesionalismem. Ale tihle muži... Když zjistili, jaké to je, bojovat jako jeden muž, bojovali s divokostí, kterou si asi nedokázali představit ani oni sami. Ale Gafové se drželi.

Musel svůj útok trochu podpořit. Pokývnul na signalisty a vyštěkl patřičný rozkaz.

Po několika minutách se na horizontu vyhoupla formace mužů a začala se rozvíjet po linii. Obětoval své zálohy na levou stranu, ale jeho hlavní úderné síly zůstávaly na pravé straně pořád nedotčené. A ty nehodlal obětovat do doby, než se probijí na protější hřeben a uvidí rozložení nepřátelských záloh.

Když se posila dostala do styku s nepřítelem, začala se uprostřed gafská linie nebezpečně prohýbat, zatímco levá a pravá strana se stále držela. Střed nyní postupoval konečně vpřed. Hřeben byl už jenom na půlku dostřelu lukem. Náhle se však vojáci zastavili na postupu a v řadách se ozval panický křik.

„Uvolnit kotvy!“

Gavarnianští válečníci byli ohromeni. Ale protože jejich Taug na sobě nedával nic znát a díval se na oblohu s potěšením, ovládli své emoce a neřekli nic.

„Stačí, když to nakreslíš a hodíš dolů,“ zařval Kubar na Pagu.

Odstoupil kousek od plápolajícího ohně a viděl svého pobočníka, jak právě šplhá po provazovém žebříku do neuměle spleteného koše.

Horkovzdušný balón se pomalu zvedal k obloze.

Kubar se vyšplhal na velitelskou platformu hned vedle kotviště protože měl strach, že by jeho armáda mohla být při tomto pohledu vystrašená a aby tedy všichni válečníci po celém bojišti mohli vidět, že stál vedle toho záhadného objektu bez jediné stopy strachu.

Balón pokračoval ve stoupání k obloze. Na zemi mezitím posádka povolovala rumpálem poutači lano, které balónu zabraňovalo ve volné cestě vzduchem.

Paga ucítil, jako by se mu zvedal žaludek a měl na moment pocit, že se jeho poslední jídlo hodlá vydat na cestu ven, ale to by pro bojovníka byla potupa a proto se vší sil snažil svoje nepříjemné pocity potlačit.

Přímo kousek pod ním, na druhé straně hřebenu, zuřily líté boje. Kousek od vrcholu stálo několik katapultů, které už vrhaly na druhou stranu horizontu svůj smrtonosný náklad na jednotky připravené ke zteči. Pohlédl po celé délce vlastních linií, rozložených ve středu bojiště.

Hřeben se ztratil v dáli a najednou se před ním rozevřelo bojiště v celé své kráse. Ale když se podíval přímo pod sebe, z jeho hrdla se vydral výkřik, když spatřil celou nepřátelskou armádu, která se táhla až za druhý hřeben v několika zástupech, z nichž některé právě výrazný na podporu průlomu uprostřed bojiště.

Balón pomalu přestal stoupat. Kubar Pagovi vysvětlil, jak se dostane nahoru díky teplému vzduchu ohřívanému ohněm, ale jak bude vzduch chladnout, stoupání se zastaví a nakonec se balón snese dolů.

Pohledem zabloudil na protilehlý hřeben. Na druhé straně jasně viděl ztroskotanou vesmírnou loď s celou pevností na plochém kopci. Blíže k němu ale výhled do dalšího údolí blokoval stále protější hřeben.

Ale najednou něco uviděl! Konečně se dostal dost vysoko na to, aby viděl za protější hřeben. Balón se zakymácel, jak se pokusil přesunout těžiště v koši pod ním.

Teď to bylo zřetelné. Všichni byli vpravo! Alexandr všechny svoje rezervy z levé strany využil, aby mohl posílit boj na pravém křídle a ve středu! Pravá strana měla jasnou převahu, ale levá — byla zřetelně oslabená! Skoro nikdo jí nebránil.

Zvedl kousek dřevěného uhlí a rychle načrtl mapu s rozložením Alexandrových sil. Pak přivázal pergamen ke kameni. Podíval se pod sebe, kde u rumpálu stáli všichni velitelé a kousek od nich na plošině Kubar. Hodil kámen s pergamenem jejich směrem. Jeho úkol byl splněn a balón kromě toho už začal klesat. Pak se začal opět věnovat bojišti a situaci pod ním.

Všechno se změnilo! Lidé začali ustupovat. Na moment byl zmaten, protože ještě neexistoval žádný skutečný důvod, proč by se tak mělo stát. Vždyť ještě před chvílí tlačili Gavarniany před sebou na ústupu.

Ale pak pochopil. Oči skoro sto tisíců mužů se upnuly k obloze. Na chvíli to byl znak moci Tauga a jeho vlastním vojákům dodal další sílu do boje. Pro druhou polovinu bojiště to ovšem bylo zlověstné známem, nová ničivá zbraň. Jejich strach jim bral odvahu bojovat.

Vpravo se ozval divoký pokřik a dvacet tisíc mužů gavarnianských záloh se vyhrnulo *zpoza*, horizontu jako voda z protržené přehrady a hnalo se přímo do nepřátelského území na pravém křídle. Na jejich čele cválal Kubar na koni.

„Musíte je zadržet, musíte je zadržet!“ řval Alexandr povely, ale i když

křičel ze všech sil, prohnala se kolem něj první vlna prchajících vojáků zjevně podléhajících panice.

Přitáhl Bucephala a cvalem vyjel nahoru do kopce.

Přímo vlevo viděl přibližující se jezdce - to byly Parmenionovy oddíly.

Když dorazy na vrchol kopce, rychle se otočil, aby zjistil, jaká je situace. Polovina jeho armády byla na útěku, odhazujíce svá kopí a oštěpy, nože a meče. Všichni hnáni strachem před postupujícími davy Gavarnianů. Neexistovala možnost, jak dát utíkající muže dohromady. Běželi jako slepí, jako by neexistoval. Doufal, že při pohledu na něj a věrné pluky se prchající vojáci zastaví, ale tohle nebyli veteráni zocelení ohněm několika bitev a proběhli kolem něj bez povšimnutí.

Brzy se u něj objevil Parmenion. Alexandr viděl strach i v jeho očích.

„Co se to zatraceně děje?“ ptal se Parmenion. A ukázal na druhý hřeben, kde se pomalu snášel k zemi horkovzdušný balón.

„Řídil to nějaký Gaf,“ odpověděl Alexandr. „Bylo to nějaké zařízení, odkud mohli dobře zjistit, kde máme schované zálohy. Jenom kdyby tady byl Aristoteles.“

Ale on tu nebyl a Alexandr to věděl. I jeho hrob byl už pět tisíc let v zapomnění.

„Musíš obětovat rezervy,“ křičel na něj Parmenion. „Musíš obětovat rezervy!“

Alexandr se podíval na pravé křídlo. Dvacet tisíc nepřátelských vojáků se pořád drželo ve formaci. Věděl, že poruší staré válečné pravidlo, že nikdy nemá rezervami záplatovat následky svých špatných rozhodnutí. Ale věděl také, že jestli se ti muži za hřebenem obrátí na útěk, tak už se nikdy nezastaví. Již teď dobyli Gafové nazpět všechno pracně získané území na svahu protějšího kopce. Během několika minut mu odříznou cestu k troskám vesmírné lodi a Kovadlině za ní. Bude se s nimi muset utkat tady a hned teď.

„Parmenione, jeď vpravo. Veď je, pokus se zaútočit na Kubarovy nové voje zprava a rozdrtit je. Jasné? Rozdrtit!“

„Kam jedeš?“ stačil se ještě zeptat Parmenion.

„Ještě pořád máme rezervní pluk kavaleristů na druhé straně hřebenu. Risové a Kievanté se shromáždí za chvíli u mě. Ti jsou tvrdí, udržím s nimi

střed bojiště. Alespoň dokud nám nepřijdeš na pomoc!“

Parmenion se podíval svému veliteli do očí a viděl v nich něco, co ho zamrazilo v zádech. Popojel k němu blíže, naklonil se v sedle a sevřel Alexandra v náručí. Pak se otočil a vyrazil na cestu, aby přijel s rezervami na pomoc.

„Už je ženeme!“ křičel radostí Arn. „Podívejte se na ně! Utíkají!“

Na špici postupujících řad byl Kubar a jeho velitelé. Právě se přehoupli přes hřeben na pravém křídle. Před nimi bylo vidět tisíce lidských vojáků, kteří utíkali na všechny strany. Celá nepřátelská formace vpravo zmizela, ale to byla pouze polovina nepřátelských vojsk. Na druhé straně bojiště se objevily zálohy. Ty okamžitě podpořily kymácející se střed a zabránily v úplně destrukci falang. Po celé šířce linie je posiloval zástup jezdců. Za několik málo minut se připojí k protiútoku.

Kubar viděl, že jestli má udržet postup na pravém křídle, musí se stočit k vnějšímu okraji opevnění Alexandrovy armády. Pokud dosáhnou této linie dříve než budou moci lidé zareagovat a shromáždit se, bude bitva vyhraná. Byl rozpolcený. Má se otočit a utkat se s lidmi vpravo, nebo pokračovat v jízdě přímo? Měl šanci na částečné vítězství po rozdrcení rezerv a nebo zatlačení vojsk přímo před sebou, čímž by se dostal k ztroskotané lodi a navíc by nepříteli odřízl ústup. Přímo před ním, ani ne verstu daleko, se formovala tenká linie pěchoty podpořená několika jízdními oddíly, ve snaze zablokovat postupující Kubarovu falangu.V blízkosti něčeho, co asi bylo velitelským stanem, se formovala další silnější jednotka jízdy. Tam musí být Alexandr. Musí se dostat k Alexandrovi!

„Vpřed!“

„Ale Kubare, jdou na nás z boku!“

„Musíme je zadržet tady,“ zařval Alexandr. „Alespoň do doby, než se k nám dostanou Parmenionovy posily z boku!“

Jediný zbylý pluk kavalerie se přehoupl do obrané formace, po straně dvou vyčerpaných falang.

„Pořád jsou v kolonně,“ zaúpěl Alexandr. „Zasáhněte je na čele a zpomalte je. Pořád to ještě můžeme vyhrát, pokud je Parmenion zasáhne tvrdě z boku!“

Podíval se přes rameno a uviděl druhý pluk kavalerie, jak se přesouvá na boční pozici.

Jeho vojáci se shromáždili kolem velitelského stanu a snažili se do vozů rychle naložit všechny pergameny s mapami a informacemi, aby se v případě ústupu nedostaly do ruku nepříteli.

Alexandr uviděl Jaroslava, jak si razí cestu skrze dezorientované jednotky a za sebou táhne Něvu. Navzdory davům vojáků se Alexandr vydal jejich směrem.

Neva se na něj bez jediného slova dívala, zatímco Jaroslav ji držel pevně za rameno, jako by se jí snažli zabránit v učinění něčeho nerozvážného.

„Už je všechno v pořádku," zakřičel Jaroslav.

Bylo to sice zvláštní, ale na nějaké vysvětlování nebyl čas. Pokývnutím hlavy se s nimi Alexandr rozloučil, otočil se a vydal se nazpět ke svým jednotkám na frontě.

Nepřátelská kolona se začala rozšiřovat a rozmísťovat po bitevním poli a tvořit linii útoku. Byl to moment, kdy je každá armáda nejslabší - když mění svou formaci. V tuto chvíli se štěstí může přiklonit na jejich stranu, pokud Parmenion udeří ve správný okamžik.

„Rychleji!" křičel Alexandr. Pěšáci zůstali pozadu, protože jízda na koních byla přece jenom o poznání rychlejší. Ale i tak mu připadalo, že se všichni pohybují strašlivě pomalu, mnohem pomaleji, než by bylo potřeba.

Tam byl Taug - ano, byl to on. Na čele nepřátelské formace, na konci. Konečně, konečně se jeho celoživotní sen stane skutečností, navzdory nepřízni osudu. Byl na pravé straně rozvinující se kolony a proto Alexandr pobídl koně, aby se přiblížil k Taugovi.

Vypadalo to, že zaútočí na kolonu v polovině jejich manévru. Někteří Gafové, celí nedočkaví boje, opustili formaci a vydali se samostatně vstříc nepříteli. Samozřejmě při tom neopomínali vzývat jména všech svých předků. Na obloze se objevily první oštěpy, pak další a další až nakonec oblohu zakryl tmavý mrak. Alexandr zvedl štít. Jeden nebo dva oštěpy po něm neškodně sklouzly. Zapřel svoje kopí a připravil se na náraz v plné rychlosti do nepřátelské formace.

Jízdní formace jeho armády vrazila do gavarnianských pěšáků.

Ozval se bolestný nářek a stovky koní padly k zemi, usmrceni kopími nebo meči gavarnianských válečníků. Ale i pouhý vliv jejich velikosti dokázal čelo nepřátelské formace prolomit. Alexandr najednou cítil, že může dát Bucephalovi volnost. Sehnul se ke straně a seskočil. Vrazil do

jednoho z Gafů a srazil ho k zemi. Když byl oběma nohama pevně na zemi, prohnal kopí jeho tělem.

Všude kolem něj byla neuvěřitelná změť křičících lidí, vystrašených kom a vzteklých Gafů, kteří neustále tlačili postupující linii vpřed, vstříc smrti. Jak lidé, tak i Gavarniané padali přes sebe. Cíle se vybíraly neustále hůře, protože bitevní linie se prohýbala sem a tam, jako by se tisíce bojovníků proměnily v živého hada, který se kroutí a svíjí na vyprahlé zemi.

Alexandr jej najednou uviděl. Taug od něj nebyl vzdálen ani tucet kroků.

„Kubare!“ zařval a začal si klestit cestu mezi padlými těly a zápasícími bojovníky, aby se setkal se svým protivníkem. Cítil, jako by se tlačil proti záplavě vody. Vše kolem něj se jakoby zpomalilo. Každý hromový úder srdce zatřásl celým jeho tělem. Tlačenice lidských těl všude kolem jej postrkovala chvíli sem a chvíli tam, aniž by se mu povedlo ke gavarnianskému vůdci se jenom přiblížit. Kubar ho ještě ani nezahlédl.

Nyní Alexandrovi připadalo, že bojuje proti celému svému osudu. Všude kolem něj se tucty Risů a Kievantů odsunuly najednou pryč a linie byla zatlačena nazpět, jako dřevená tříska plovoucí na zpěněné krvavé vlně. Ale stále se ještě držela pohromadě.

Alexandr klopýtal přes padlá těla dál. Kousek od něj jeden z Gavarnianů v lesklém pancíři zvedl svou zakřivenou šavli a chystal se mu zasadit smrtící úder. V pravou chvíli se však odkudsi přihnal oštěp a zapíchl se válečníkovi do hrudi. Jeho tělo se zvrátilo dozadu a dopadlo těžce na zem. Z vlastních řad po Alexandrovi v zoufalosti zalapaly čísi ruce a zatáhly jej zpět do relativního bezpečí bojové formace.

Bylo téměř nemožné o čemkoliv přemýšlet. Řev bitvy se stal nesnesitelným a způsoboval mu neustálé ohlušení, takže mu připadalo, jako by kolem neexistovaly vůbec žádné zvuky. Jeden z jeho vojáků se k němu natočil a chtěl mu cosi sdělit, ale on neslyšel jediné slovo. Pak se najednou v úplném tichu mužovo tělo zhroutilo k zemi, zasaženo smrtícím oštěpem.

Alexandr si všiml, že se všichni pomalu přesunuli na hřeben kopce a jeho velitelský stan byl najednou nedaleko od něj. Jeho vojáci se kolem něj shromažďovali, aby z něj vytvořili poslední baštu odporu.

K nebi se začala zvedat salva oštěpů, zaclonila slunce a pak se ozval hromový rachot. Žádná bolest, pouze řev a najednou omračující úder do

hlavy. Pak se Alexandr zhroutil k zemi.

Ačkoliv si myslel, že to je nemožné, řev bitvy ještě zesílil, takže se začal bát, že se zem pod jeho bezvládným tělem rozskočí.

Přehnala se přes něj vlna gavarnianských vojáků a o pár sekund byla zahnána nazpět výpadem jeho mužů. Zoufale se snažil postavit se znovu na nohy.

Několik vojáků jej obklopilo a hystericky řvali jeden na druhého nesrozumitelné povely. Neslyšel jediné slovo, které opustilo jejich ústa. Obával se, že se již dočista zbláznil, nebo že úder do hlavy zcela zničil jeho schopnost vnímat.

Nechápavě se podíval na vojáky. Postavili jej na nohy a kamsi ukázali. Stále nechápal. Zatáhli jej ke stanu, kde ke svému údivu uviděl stále naživu Bucephala, z kterého crčela na mnoha místech krev. Jak jenom odkázal celé to šílenství přežít bylo nad jeho chápání, ale i tak se ten tvor dokázal dostat díky svému instinktu k velitelskému stanu. Byl tak ohromen, že se na okamžik v jeho očích objevily slzy.

Bojovníci jej dotlačili ke koni a pomohli mu do sedla. Podíval se na ně dolů, do jejich tváří a skoro poprvé si uvědomil, že většina z nich byla pořád ještě hochy, sice vystrašenými, ale zato polapenými v divokém deliriu bitvy. Jeden z nich mu podal meč a pak se k zemi snesla další salva oštěpů a většina z vojáků kolem něj se zhroutila k zemi.

Z kdysi hrdé falangy se kterou pochodoval před dlouhou dobou do boje, zbyl kolem něj malý houf mužů. Viděl vytáhlého chlapce, kterému Parmenion s neobyčejnou radostí nadával, protože ten chudák nedokázal rozeznat pravou a levou stranu, jak nyní stál na čele zbylé skupiny a v ruce držel špinavý a potrhaný kousek látky, který kdysi býval bojovou standartou Risů. V pravé ruce měl masivní křivou šavli Gafů a hnal se do boje se skutečným zoufalstvím v očích. Kolem něj se točilo ani ne dvacet posledních mužů -poslední přeživší v celém pluku.

Nakonec uviděl, jak na něj všichni zoufale gestikulují a křičí a ukazují vpravo. Obětování jízdních jednotek a nejlepšího pluku Risů a Kievantů nakonec nepřišlo nazmar. Parmenionovy jednotky konečně dorazily na bojiště. Po celé frontě v délce skoro celé jedné versty se posily přibližovaly poklusem a s oštěpy připravenými k zasazení smrtelné rány. Gafové se začali stáčet čelem k nim. Oblohu opět zatemnila salva jejich oštěpů a zdálo se, jako by se celá přední řada jeho vojáků zhroutila k zemi, ale armáda přes ztráty pokračovala ve zteči, šplhajíce přes těla svých mrtvých. Pak se ozval

hromový náraz, jak se srazily přední řady.

Tím nárazem se uvolnil i tlak na jeho stranu fronty, protože Gafové se nyní museli věnovat protiútoku. Tu si všiml, že jeho vojáci se ohlíželi dozadu. Když pohlédl přes rameno, uviděl ke svému úžasu, že pluky, které ještě před chvílí utíkaly vyděšené z bojiště, se začínají vracet nazpět. Většina jich sice chyběla, slabší povahy ztratily jakoukoliv chuť do boje, ale do středu válečné vřavy se vracelo alespoň tucet jednotek. Některé jen s padesáti muži, ale všichni se hnali nazpět do kopce, aby se opět utkali s nepřítelem. Jeho zoufalý boj u velitelského stanu poskytl jednotkám čas, aby se znovu formovaly na vedlejším hřebeni a když jejich velitelé uviděli, že bitva ještě není prohraná, vrátili se s vojáky do boje.

Alexandrův pohled se opět vrátil do okolí. Vše kolem bylo pokryté mrtvolami a umírajícími.

„Moji Makedonci," zašeptal zoufale. Cítil najednou, jak mu po tváři stéká hřejivá stružka a pokusil se ji setřít. Ruce měl zalepené od potu a špíny a když na dlani uviděl krev, nebyl si jist, zda-li je jeho nebo někoho, koho v bitvě zabil. Gavarnianská krev byla stejná jako lidská.

Gavarniané. Kde byl Kubar? Musí se utkat s Kubarem a rozhodnout osud této planety jednou provždy. Jakoby ve snách se pokusil přitáhnout Bucephalovi uzdu, otočit jej a vyrazit do cvalu. Najednou mu však připadalo, že šplhá po úbočí hory vstříc ke slunci, které se před ním zvětšovalo a zvětšovalo... když tu najednou vše upadlo do temnoty.

Kapitola sedmnáctá

V monitorovací místnosti panovala zasmušilá nálada. Celé světy nyní s napětím sledovaly vrcholící bitvu. Scéna, která se objevovala na monitorech, byla přenášena kódovanými kanály do mnoha sázkových kanceláří. Připomínala totální masakr. Odhady hovořily o tom, že doposud padla téměř celá třetina obou armád. Nebylo to vítězství, ale naprosté vyčerpání. To vedlo s večerem k ukončení boje. Obě strany se zhroutily na své straně fronty, aniž by byly ochotny se stáhnout jenom o píď a přenechat dobyté území nepříteli. Žádná z nich neměla výhodu. Bojovali spolu téměř na místě, na planině mezi ztroskotanou vesmírnou lodí a gavarnianským hlavním městem.

V herní místnosti vládlo studené napětí a ticho, jak všichni sledovali poslední ostrůvky zoufalého boje. Jenom aby po chvíli odpočinku začal ráno masakr znovu. Žádná ze sázejících stran toto nikdy neočekávala. Nikdo z účastníků nepomyslel na to, že se ze hry stane takové krvavé divadlo, kde ani jedna ze stran nebude ochotna připustit porážku a stáhnout se z boje.

Všichni očekávali, že buď Kubar, nebo Alexandr projeví své schopnosti a rozhodne bitvu ve svůj prospěch. Ale podle Zoly, který byl starým herním fanouškem, byla bitva pouze typickou ukázkou nerozhodného výsledku. Obě armády, ačkoliv bojovaly rozdílným způsobem, byly rovnocenné a stejně tak i jejich nejvyšší velitelé.

Buď teď a nebo nikdy. To Corbin chápal. Již skoro panikařil, když si uvědomil, že nervový jed nebyl pravděpodobně ještě vůbec použit. Byla to tak jednoduchá věc, jenom jediná sklenička a během minuty začne halucinogen působit a Alexandr by brzy ztratil schopnost uvažovat a vidět.

Jediná sklenička, to je všechno, co měla udělat. Obě armády bojovaly na místě, ale on potřeboval jediné a to srazit Alexandra na kolena a bylo by po všem.

Soumrak již skončil a obě armády se začínaly probouzet ze spánku. Na otevřeném bojišti se pomalu začalo formovat do jednotek padesát tisíc lidí a Gavarnianů. Ze zadních linií se ozval děsivý zvuk, jak tisíce a tisíce zraněných a umírajících mužů čekaly v zoufalství na pomoc ranhojičů. Jedině mrtví byli tišší. Jediným němým svědkem, který celou dobu sledoval dění na bojišti, byl odporný sladký zápach, který působilo pálicí slunce.

Alexandr potichu kráčel po celé délce bojové linie, zastavoval se u jednotlivých mužů, aby s nimi krátce promluvil, občas se sklonil, aby podal umírajícímu válečníkovi ruku, nebo aby uklidnil těžkooděnce, rozjitřeného tím co viděl a zažil.

„Teď jsou z nich veteráni" poznamenal Parmenion, který se k němu připojil, když opouštěli jednotku osmdesáti Risů a Kievantů, kteří ještě včera tvořili elitní pluk Alexandrovy osobní gardy.

„Ale za jakou cenu," odpověděl Alexandr. „Dostali se až na hranice možného — nebo dokonce za ně. Ti lidé nejsou Makedonci zrození k boji, s touhou po slávě a smrti ve službě."

Tu poslední větu vyslovil Alexandr tónem, který byl neuvěřitelně smutný a Parmenion byl šokován, když v obličeji svého velitele uviděl stopy po slzách. Viděl Alexandra plakat nad umírajícím přítelem, nebo koněm, ale tohle bylo něco jiného.

Alexandr se otočil ke svému generálovi a usmál se. „Přemýšlel jsi někdy, proč bohové dovolili, aby se něco takového vůbec stalo?" A když mluvil, jeho ruce se rozmáchly v bezmocném gestu po celé šířce bojiště.

„Kteří bohové? Naši, nebo bohové tohoto světa?"

„Všichni, jací chceš. Je mi z nich na nic, proklínám je." Znovu pomyslel na Daria a poprvé cítil to, co asi tušil v okamžiku své smrti i tento tragický král Perské říše — opuštěn všemi, otočil své oči k nebi a zemřel.

„Já ale musím dohrát svou roli," řekl Alexandr smutně a podíval se na Parmeniona.

„Co tím myslíš, pane?"

Ale to se již vůdce otočil a znovu se podíval na své vyčerpané muže na bitevním poli.

„Myslíš, že ti chlapci v tom vidí slávu?"

Parmenion se otočil a prohlédl si muže, kteří se za nimi zvedali ze země.

Pamatoval si zřetelně pláně na domovské planetě. Ale jeho mysl tentokrát nebyla zamlžena alkoholem v taverně, když vyprávěl jednu vojenskou historku za druhou s nadějí, že se mu dostane ještě jednoho džbánku dobrého vína, nebo pozornosti hezké dívky. Ne, nyní si jasně vzpomínal, jak to skutečně bylo. Přechod přes Isus, proti napřímeným kopím Peršanů.

Nebo dobytí Tyru a toho chlapce, jeho synovce, s rukou odseknutou, jak krvácí a on bloudí bezcílně po bojišti a hledá někoho, kdo by jej dokázal zachránit. A nebo drtivý úder bactrianského šípu, který vrhnul polovinu okolního světa do tmy.

Pamatoval si to všechno, když se díval do tváří mužů za ním a ta hrůza a strach, přátelé z každodenní noční můry těch dní, se navrátily.

Parmenion se podíval na svého krále, muže, jehož otci sloužil jako prvnímu a kterého následoval dva tisíce mil po zemském povrchu a poté napříč celým vesmírem.

„Vidí v tom stejnou slávu, jakou v tom nyní vidím já," odpověděl nakonec Parmenion. „Bude to sláva v dějepisných knihách nebo v pohádkách stárnoucích mužů, vyprávěných při zahřátí u ohně. Ale ty jsi pane Alexandr Veliký a pro tebe je svět jiný.

Alexandr se podíval na Jaroslava, který nyní stál za nimi. Ale starý filozof se jenom usmál a zavrtěl hlavou.

Alexandr přikývl a znovu se pozorně podíval na své vojáky.

„Mají dost," řekl vyrovnaně. „Teď to je už jenom můj boj. Nastal čas, abych se já sám stal hercem na jevišti. Parmenione, pošli ke Gafům vyjednávače. Informuj Kubara Tauga, že se s ním utkám sám, v údolí mezi našimi dvěma liniemi. Tam rozhodneme boj jednou pro vždy."

„Jsi blázen, pane," vykřikl Parmenion. „Jsi již nyní zraněn, musel jsi se pomátnout. A je to Gaf, kterému budeš čelit sám. Dokázali jsme je zadržet a ty sám jsi řekl: dokážeme je porazit jedině tak, že budeme bojovat jako jeden muž. Ale jeden proti jednomu — to je s námi konec."

„Udělej, co ti přikazuji," řekl Alexandr s nepřítomným úsměvem na tváři. „Z tohoto místa se stanou pláně lilia." Přes rameno se ohlédl k Olympu a znovu se usmál.

* * *

„Můj pane Taugu, nepřijímej tu nabídku. Ne nyní!" křičel zoufale Arn. „Vždyť jsme je již zahnali do kouta. Jediný další útok a jsou na lopatkách!"

„Lidé společně s námi," odpověděl Kubar. „Třetina našich vojsk padla. To chceš ztratit další třetinu, abys dokončil tohle peklo? Musíme přemýšlet o ceně, kterou nás to vítězství bude stát. Ti lidé na druhé straně linie neudělali nic jiného než prokázali, že jsou nám rovnocenní. Tisíce let jsme je hnali a lovili pro naše potěšení a zábavu a nakonec se nám dokázali

postavit a ukázat, že mají v krvi stejnou odvahu, jako my, Gavarniané. V mojí mysli je tato válka již skončena.“

„Co tím chceš říct?“

Kubar se ale od Arna odvrátil a podíval se na lidského posla, jenž stál před ním.

„Řekni svému pánovi, že se s ním utkám.“

„Za chvíli bude čas,“ poznamenal Jaroslav.

„Ano, vím, ale je ještě jedna věc, kterou musím nejdříve vyřídit,“ odpověděl Alexandr. Otočil se vyšel na kopec k velitelskému stanu, který byl před několika hodinami centrem bitevní vřavy.

Vstoupil do stanu a vešel do zadní komory. Věděl, že ji měl poslat nazpět do ztroskotané lodi, ale něco v jeho mysli mu napovídalo, aby tak nečinil.

Když vstoupil, Liala se postavila.

„Myslím, že tušíš, co teď chci udělat,“ řekl potichu.

„Ano, já to vím Iskandere. Jsi stejný, jako on a on je stejný jako ty. Proto vím.“

„Chtěl jsem jenom říct...“ Alexandr nedokázal dokončit větu.

Přišla k němu blíže. „Je to tvůj osud, králi lidí. Znáš má přání, samozřejmě. Aby Kubar žil. Ale moje srdce pláče i pro tebe. Protože pokud vyhraje on, znovu jej potká to, čemu si nikdy nepřál čelit. Znovu.“

„Máme starý gavarnianský zvyk,“ řekla a otočila se pro malý pohár vína, položený na stole.

„Věděla jsem, že se ke mně přijdeš rozloučit před svým posledním bojem. Gavarnianská žena může nabídnout sklenku vína pouze svému snoubenci nebo muži, prostě tomu, koho miluje. Nebo svým bratrům. Ale cit v mém srdci mi říká, že ač jiné rasy, i ty jsi jako můj bratr a já tě i svým způsobem miluji. Takže si připijme, Iskandere.“

Alexandr si od ní vzal číši a zvedl ji k ústům. Liala se úmyslně usmála, když viděla, jak se číše vyprázdnila.

„Teď už Iskandere nezáleží na tom, kdo vyhraje,“ zašeptala. „Budu muset truchlit v každém případě. V jistém smyslu jsem totiž zradila svou gavarnianskou čest. Protože se ze mě stala žena, která si připila s mužem a

navíc člověkem.“

„Já jsem již dříve přikázal Parmenionovi a Jaroslavovi, aby tě v případě naší prohry okamžitě propustui. Vzkaz Kubarovi...“

Najednou nedokázal najít správná slova pro to, co chtěl vyjádřit.

„Myslím, že vím, co mu chceš říct,“ odpověděla Liala. „Ale teď už mě nech, Iskandere.“ Otočila se, zakryla si tvář a zavzlykala.

Alexandr vyšel ven ze stanu, na zářivé ranní slunce.

„Kdybych umřel,“ řekl Alexandr zadumaně k mužům seřazeným před ním, „tak moje smrt bude koncem tohoto tažení. Parmenione, na tobě bude, abys všechny muže udržel na uzdě. Po signálu příměří se sejdeš s Kubarem. Pokus se vyjednat co nejlepší podmínky a pak se stáhněte. I když dnes prohrajeme, tak tato planeta už nikdy nebude taková, jakou bývala.

Lidem budou již navěky patřit kopce a já se odvažuji říct, že žádný Gaf již nepřekročí dobyté hranice. Ano, vzniknou další války, to je jisté, ale v budoucnu už nikdy nebudou s lidmi jednat s opovržením. Rozuměli jste mi?“

Alexandr se podíval na Jaroslava a usmál se.

„Je jedno, co si o tom myslíš, nebo říkáš. Můj boj bude na život a na smrt. To, co jsi mi řekl dnešní ráno**...“** Alexandr se odmlčel.

„Kdybych jenom zjistil dříve, čemu je nutné čelit. Ale to už je za mnou. Teď se musím postavit Kubarovi.“

„Nemusíš,“ odpověděl mu Jaroslav.

„Ale ano, kvůli mé vlastní cti a jeho také. O tom to bylo od samého začátku. Tak to dnes skončíme jednou pro vždy.“

„Můj pane.“

Alexandr se otočil a všiml si Něvy, která stála na straně. Vedle ní po každém boku stál jeden strážný, jak přikázal Jaroslav. Teď ale nebyl na vysvětlování čas. Nestál o žádnou scénu před svými muži. Bez jediného slova se od ní otočil. Jaroslav pak přikázal, aby jí stráže odvedly z dohledu.

Poprvé od doby, kdy hra začala, cítil Corbin strach. Mělo se snad něco pokazit až teď? Ale ne, to nebylo možné. Jenom před několika málo minutami mu jeho osobní komunikátor třemi krátkými signály dal na vědomí, že jeho spojka na planetě dokončila svůj úkol. Jed byl podán a už

teď by měl začít účinkovat.

„Už to začalo! Už se do toho pustili!“ zakřičel Zola vzrušeně a opřel se vší silou o opěrky svého křesla.

„Bude to jeden proti jednomu.“

Corbin zapomněl na strach a oči se mu rozšířily vzrušením. Otočil se k řadě monitorů v místnosti. Všichni uvnitř byli zticha, jako kdyby sebemenší zvuk mohl přerušit dění na planetě Kolbard stovky mil pod nimi. Kamery, umístěné na Olympu a na létajících robotech, byly nastavené na maximální zvětšení.

„Kdyby to jenom viděli Aldin se Zerghem,“ poznamenal Yeshna.

„Jsou zaplacení za to, že budou dávat pozor na zařízení, ne aby sledovali boj,“ odpověděl Corbin chladně. „Jsou mimochodem někde nad bojištěm. A teď už buď zticha. Jdou do sebe.“

Kubar se právě přibližoval do středu údolí a zpomal krok. V pravé ruce měl oštěp a podobná zbraň, původně náležící mrtvému Gavarnianovi, byla i v Alexandrově ruce.

Oba vůdci se zastavili ani ne na tucet kroků od sebe.

„Konečně se setkáváme, Kubare Taugu,“ řekl Alexandr. Tlumočnický implantát překládal ihned do gavarnianského jazyka, ale přece jenom bylo znát, že Alexandr mluví znatelně pomaleji.

Všichni lidé se zdáli Kubarovi malí. Ale i podle lidských měřítek byl jeho protivník malý. To však byla pouze fyzická velikost. Jeho protivník mu byl přinejmenším rovnocenný. Byl to on, kdo by dokázal na zemi spojit všechny západní národy, pokud by k tomu měl dost času.

„Myslím, že tušíš o co se tu teď jedná.“

Alexandr přikývl.

„Nevidíš žádné jiné řešení?“ zeptal se Kubar.

„Ne. Není jiné cesty. Musíme svůj boj dobojovat na život a na smrt. Proto, že tvůj i můj lid trpěl ve vzájemném soužití příliš dlouho. Dlužíme si to. Ať si ostatní myslí, co chtějí. Včera zemřely pod naším velením desítky tisíc mužů a dnes zemře pod jejich velením pro změnu jeden z nás.“

„Můj lid má staré válečné rčení" poznamenal Kubar, „že ve válce musí bojovník hledat protivníka, který učiní jeho smrt cennou. Myslím, že jsme

oba takového protivníka našli.“

„Na život a na smrt?“

Alexandr jenom přikývl. Zamával v ruce oštěpem a Kubar mu odpověděl podobným gestem.

Nebylo slyšet jediného slůvka. Poslední šepot se vytratil a na obrazovkách se objevily obrázky drobných postaviček, vypadajících jako hračky.

Alexandr naznačil výpad a Kubar se stáhl, nastavil ráně svůj štít a pozvedl svůj oštěp. Znovu zaútočil a Kubar uskočil na jednu stranu a pokusil se udeřit svým oštěpem. Oba od sebe odskočili...

Náhle se Xsarn ve svém křesle otočil a začal rychle ťukat do klávesnice počítače. Kohové to však ignorovali. Otočit se v takovém okamžiku od monitoru by mohlo znamenat, že zmeškají smrtící úder jednoho z bojovníků.

Jim, pánové, myslím, že tu máme menší problém,“ zakřičel Xsarn.

Ostatní jej ale okřikli, aby byl zticha.

„Pánové, to volá Aldin. Máme tady problém.“

Obrazovky monitorů začaly blikat a Kohové na tento jev reagovali nepříčetným vztekem.

Ale jejich výkřiky se utopily v řevu výstražného signálu a monitory najednou pohasly úplně. Po drvili se znovu rozzářily a na obrazovce se objevil Aldinův obličej.

„Toto je varování, toto je varování,“ křičel Aldin. „Blíží se k nám hlídka Dozorců, z kurzu 3702. Myslím, že...“

Jeho slova byla přerušena rušičkou Dozorců.

„Bitva! Pořád ještě máme čas. Bitva pořád probíhá, zatraceně!“

Monitory však opět ukazovaly jenom zrnění. Místnost vypadala jako po bitvě. Někteří z Kohů se bezhlavě tlačili k východům, aby se dostali v čas ke svým lodím, zatímco jiní řvali na Xsarna, aby dostal na monitory nazpátek signál z robotů dole na planetě.

Všech šest chapadel Xsarna zuřivě pracovalo na ovládacích panelech a snažilo se uvést do provozu záložní kanály.

„Nevede se mi to. Dozorci blokují i rezervní kanály. Jenom chvilku, chviličku. Za minutku to bude.“

Náhle se na monitorech objevil obraz. Alexandr byl na kolenou a všichni v místnosti zkoprněli. Kubar stál nad ním s oštěpem napřaženým k úderu.

Pak udeřil a Alexandr se zhroutil k zemi, svůj štít přitisknutý k hrudi. Oštěp však pronikl i skrze něj.

Gafové propukli ve vítězný jásot, navzdory problému, který by je měl tížit víc. Ale ne, proboha ne, ten člověk byl pořád naživu. Viděli, jak odhazuje svůj štít.

Kubar mezitím vytáhl svou zakřivenou šavli a připravil se na smrtící úder. Alexandr se skutálel ke straně a postavil se na nohy, oštěp připravený k obraně.

Znovu se k sobě přiblížili a na okamžik to vypadalo, jako kdyby se celý obraz zastavil. Oba válečníci stáli proti sobě bez jediného pohybu. Pak se proti sobě vrhli a dlouhý okamžik stáli opření jeden o druhého.

Pak se Kubar napřímil a udělal několik kroků nazpět. Kohové v místnosti začali úpěnlivě naříkat.

Gavarnianský král se pomalu zhroutil na kolena a všichni najednou mohli vidět zlomenou špičku oštěpu v jeho hrudi. Klesl na zem a jeho tělo leželo bez hnutí.

Kamera přejela záběrem po celém válečném poli. Formace gavarnianské armády se začaly rozpadat a utíkat na všechny strany. Pak se objektiv zaměřil na druhou stranu, kde se lidská armáda dala do poklusu dolů z hřebenu kopce a radostně mávala svými oštěpy a meči. Alexandr zvítězil.

Obraz se najednou opět zdeformoval. Několik sekund zaplnila obrazovku Aldinova tvář, ale chyběl zvuk a pak se objevil obraz naprosto jiný.

Dozorce!

Jediná věc, která byla na obrazovce vidět, byla jeho hlava a její velká část byla zahalena rouškou. Ale zneklidňující pohled jeho očí a dýchacího aparátu byly dostačující k tomu, aby naplnil všechny účastníky hry v místnosti hrůzou.

„Toto je hlídka Dozorců,“ ozval se hlas z obrazovky potichu, jako by konejšil děti. „Jste podezřelí z nelegálních transakcí a jednání s

primitivními kulturami. Vaše neuvážené chování, které vedlo k závažným ekonomickým problémům, bylo monitorováno našimi agenty. Všichni zůstanete přesně tam, kde jste. Na palubu se za okamžik začnou vyloďovat naše hlídky. Všechen majetek, který byl použit při organizaci hry a v sázkách bude zabaven. Organizátoři budou posláni do přeškolovacích táborů.“

„Toto je hlídka Dozorců...“

Xsarn bouchl do vypínače obrazovky a obličej zmizel.

„Prohlašuji hru za skončenou,“ zařval na celou místnost a pokropil všechny uvnitř obsahem svých třech posledních jídel. „Zvítězil Alexandr. Všechny sázky jsou zaprotokolovány na mém osobním počítači. A teď rychle odsud pryč!“

„Cože?“ vykřikl Corbin nechápavě a hystericky. „To je nemožné. To je sakra nemožné. Alexandr přece prohrával!“

Ostatní však jeho nářky ignorovali a v panice se snažili dostat pryč. Všude kolem byla povalená křesla, rozlité lahve brandy, doutníky zašlapané do drahých koberců, které vznešení občané Magelanova mračna nestačili ve spěchu dokouřit, aby se protlačili jediným otevřeným východem. Všichni kolem pokřikovali jeden přes druhého a do svých komunikátorů řvali na posádky svých osobních lodí, aby se připravily k nouzovému startu.

„Jestli odsud velice rychle nevypadneš,“ zařval Sigma na Corbina, „tak tě nemine doživotí v přeškolovacím táboře!“

Pud sebezáchovy mu nakonec řekl, co má dělat a Corbin se vydal za svými rivaly směrem k východu. Pro něj neexistoval skoro žádný způsob, jak velkou zábavní jachtu dostat z kotviště na vrcholu věže včas, ale mohl uniknout pomocí svého osobního záchranného modulu. Samozřejmě, že Dozorci zjistí, kdo tu byl a čí ta jachta je a možná se mu přilepí na paty, ale mezitím už jeho právníci začnou na kauze pracovat a jistě mu pořídí vhodné *alibi*.

Zatočil za roh ke vchodu do nouzového modulu a uviděl Tiu, jak stojí ve vstupním průlezu.

„Bohužel holčičko, není tam dost místa. Vejdou se tam jednom dva a tím druhým je Regina,“ řekl Corbin chladně.

„Proto jsem ti taky rozmlátila řídící panel,“ řekla s úsměvem a stejně studeně. „Vím dobře, milý strýčku, že bys mě nechal na pospas Dozorcům,

takže jsem si říkala, že se do tábora alespoň nedostanu sama.“

„Ty zatracená děvko!“ zařval Corbin zoufale a protlačil se kolem ní do vstupního průlezu. Hned uviděl, že Tia nelhala. Z řídícího panelu zbyly jenom trosky.

„Za to tě zabiju!“ vykřikl pomstychtivě.

„Jo, jo, podvádět při hře je jedna věc,“ zakřičela na něj do modulu. „Ale zabít svou milenku a ještě příbuzného je věc jiná. Jakpak bys to chtěl vysvětlit Dozorcům? To bude doživotí, hochu!“

Corbin se s řevem protlačil kolem ní nazpátek do jachty. O minutu později se objevil znovu a táhl za sebou ječící polonahou Reginu s vlasy zabalenými v permaformu. Oba zmizeli na konci chodby vedoucí k ostatním zakotveným lodím.

Tia stála chvíli potichu u vstupního průlezu a naslouchala sérii vibrací, které rozechvěly jachtu. Kohové postupně jeden za druhým startovali a snažili se uniknout.

O pár minut později bylo na palubě úplné ticho. Jediným zvukem bylo občasné zavrčení robotů, kteří odstraňovali odpadky poházené utíkajícími Kohy všude okolo.

Pak se ze strany přiblížil zvuk kroků a v místnosti se objevil Sigma.

„Takže si vzal tvou loď?“

„Ať mu slouží ke štěstí.“

Podívali se na sebe a usmáli se, jako kdyby Corbinova zrada byla skutečně k smíchu.

„Tak půjdeme a podíváme se, co se stalo?“ zeptal se Sigma.

„Beztak nemáme nic jiného na práci,“ odpověděla Tia a společně se vrátili do monitorovací místnosti na přední palubě.

Sigma přešel k jedné ze skříněk a vytáhl z ní čerstvou láhev brandy.

„Ne, brandy ne. Dejme si něco trochu slavnostnějšího. Třeba šampaňské.“

„Ale to jsou Corbinovi soukromé zásoby. O ty se nedělil" ani s Kohy.“

„Ať táhne do háje. Zasloužíme si to.“

Společně se usadili do pohodlných křesel, ale ještě předtím si počkali, až

obslužný robot vše kolem očistí.

„Takže se na to podíváme?“

Sigma se opřel a začal se skoro hystericky smát. „Byl to dokonalé. Skoro absolutně dokonalé. To jste s Aldinem naplánovali i to, aby unesl mou vlastní loď?“

Tia se jenom usmála.

„Všechno, prostě všechno, co jste vy dva připravili, bylo dokonalé. Ta falešná páska s Alexandrem zabíjejícím Kubara, výstražný signál před Dozorci, který Aldin předem naprogramoval do Xsarnova počítače, dokonce ten hezký Dozorce na monitoru! Mimochodem, kde jste jej získali?“

„To ti vysvětlím později. Je to bezpochyby zajímavý příběh. Ten zkurvysyn Corbin se alespoň naučí něco jiného, než mi nabízet jednoprocentní podíl a ještě podvádět mého strýce. Jenom zlomek toho, co získáme na sázkách, bude čtyřicetinásobkem toho, co bychom získali od něj.“

Sigma se na ni konspirativně podíval a znovu se usmál.

„Ale v každém případě,“ řekl rychle aby změnil téma, „byla to skutečně nádherná akce. Jenom když si pomyslím, že si Corbin asi představoval jaký nádherný podvůdek to na nás *ušil* a místo toho jste z něho s Aldinem udělali pořádného troubu. V každém ohledu. Viděla jsi tu paniku v jeho očích? Proboha, nevím, jestli byl více vystrašen z toho, že přijde o poslední pětník nebo z toho, že nás objevili Dozorci. Ten starý bastard skutečně dostal za vyučenou. Jenom škoda, že si tuhle historku musíme nechat pro sebe.“

„Ano, ještě tu jsou sice Aldin a Zergh, ale i oni nemají zájem na tom, aby se to provalilo.“

„A ti dva dole, kteří nyní vědí, co ti „bozi“ nahoře pro ně připravili.“

„Alexandr a Kubar,“ řekla Tia a Sigma si nemohl pomoci, ale ucítil v dívčině hlase náznak úcty. Něco neočekávaného od ženy, která se nyní stala jedním z nejbohatších Kohů v Magelanově mračnu.

„Oni vlastně dole pořád ještě bojují,“ řekl Sigma potichu a naklonil se k ovládacímu panelu. Vyvolal na monitoru skutečný signál z bitevního pole. „Pro ně je to všechno až příliš skutečné. Pro ně v tom nejsou peníze, ale jejich životy. Bůh jim pomáhej.“

Tia si nemohla pomoci, ale všimla si smutku a pocitu viny v jeho hlase.

*** * ***

Oba byli už vyčerpaní. Oštěpy se již dávno zlomily a nyní se oba otáčeli v kruhu s tasenými meči v rukou.

Kubar se snažil bojovat tak, aby udržel Alexandra v bezpečné vzdálenosti od sebe a pokusil se mu zasadit smrtelný úder nenadálým výpadem, zatímco Alexandr se snažil dostat k nepříteli skloněný a udeřit zezdola.

Nepadlo mezi nimi jediné slovo. Oba měli hlavu zaplněnou vlastními myšlenkami. Kubar vzpomínal na roviny Oleru, kde on sám jediným úderem meče ukončil válku za sjednocení a také Cliarnův život.

Cliarn byl jeho vlastní bratr. Jeho zabitím si připravil věčný neklid v srdci, zničil svoje štěstí a radost. Kde byl Cliarnovi nyní konec? Bratr, který nakonec bojoval proti němu jenom proto, že věřil svým myšlenkám a považoval je za jediné správné. Který se snažil zachovat staré pořádky. Kde byl stín jeho nejbližšího bratra, kterého připravil o život, aby dokázal sjednotit svůj lid? Proč od něj Neviděné světlo vyžadovalo takovou cenu? Podíval se na Alexandra, který měl ve tváři vepsán téměř ten samý výraz.

Přemýšlel o Dariovi. Štvanice po rovinách Persie, přes Isus a Guagamelu, se přece jenom nachýhla ke konci. Byl to Darius, jehož vlastní matka se jej zřekla jenom proto, aby za svého syna prohlásila jeho, Alexandra. Byl to Darius, jehož vlastní žena si nakonec našla cestu do Alexandrova lože a ochotně jej žádala o to, aby mu mohla dát syna, který bude jednou hoden stát se králem.

Ale ne, to všechno byl už jenom prach. Pět tisíc let daleko. Byl tady Kubar Taug a pustá pláň Kovadliny a hory ji obklopující. Díval se na něj Hektor? A co by nyní řekl Achiles, při pohledu na bitvu a hněv bohů?

Bohové...

Kubarův meč se najednou mihl vzduchem a Alexandr stačil jen tak tak uskočit.

Najednou měl volný prostor, Kubar se nechránil a Alexandr se mu podíval do očí, než zaútočil. Ty jeho oči... Tak podobné Dariovým...

Kubar zavrávoral několik kroků nazpět a z rukou mu vypadl meč. Zařval, otupený ohromnou ranou, která sjela po jeho paži a sekla jej do boku. Začal krvácet...

Objevil se před ním meč, připravený zasadit poslední smrtící úder. Už slyšel desítky tisíc hlasů: jedni naříkají, druzí lkají, ale osud všech bude za chvíli rozhodnut úderem ostří.

Kde byl Cliarn, smál se mu snad? Ne, Cuam ne. Jeho milovaný bratr. Ten se svíjel v bolestech nad tím, že jeho poslední žijící bratr má právě umřít.

Ty oči... jako Darius.

Meč se přiblížil ještě více, vlnil se ve vzduchu jako had připravený zaútočit na svou oběť. Pak se najednou zastavU, zmrazený v čase a prostoru...

„Darie!“

Čepel se sice zablýskla, ale neozval se žádný nářek, žádný sten.

Alexandr zapíchl meč do země před sebou takovou silou, až mu odlomil rukojeť.

Naklonil se a zapřel ruce o kolena, jako by se *snažil* popadnout dech. Kubar pochopil, že vzlyká. Okamžitě utichl řev všech vojáků kolem nich, kteří ho sledovali.

„Je konec,“ řekl Alexandr potichu a vzhlédl. „Jednou jsem řekl, že krále muže zabít v boji zase jenom král. Ale teď říkám, že krále muže král i ušetřit.“

Kubar se na Alexandra podíval. Ten člověk nakonec poznal a pochopil Gavarniany a v ten moment si Kubar uvědomil, že i on poznal a pochopil lidský rod.

‚A válka?“ zeptal se nakonec.

„Skončena.“

„Podmínky?“

„Oblasti, které jsou nyní v našich rukách, si ponecháme. Co je vaše, tak vaším i zůstane.“

Kubar se podíval k vesmírné lodi plné železné rudy a Alexandr jej pohledem sledoval.

„Tohle je jediný zdroj kovu na tomto celém kontinentu.“ řekl Kubar opatrně. „Ponecháte si i toto?“

„Tvůj národ si jej uzurpoval dvě tisíciletí. Měli bychom na to právo. Ale existuje také něco, čemu se říká obchod.“'

Kubar chápal, že je to za stávajících okolnosti rozumná nabídka. „Řekni mi, Alexandře, věděl jsi o těch bozích, kteří nám celou tuto krvavou lázeň připravili?“

Alexandr opatrně přikývl. „Nejsou o nic lepší, než mí bozi, pocházející z mé skutečné doby. Přál jsem si být jako oni, vzýval jsem je, ale...“ Podíval se směrem k Olympu. „Jejich posel Aldin a jeho komplic na této planetě jsou v mém velitelském stanu. Nakonec mi všechno řekl, chvilku předtím, než jsem se s tebou setkal. Moje vlastní milenka mě měla zavraždit. Aldin tomu zabránil a pak bohy podvedl, aby si mysleli, že jed, kterým mě měla otrávit, účinkoval.“

„Trochu mi připadá, že nakonec ti bozi nebudou mít z této události tak velkou radost.“

„Vy lidé prý v takových situacích říkáte: ať táhnou. Souhlasím tedy, ať jdou k čertu,“ poznamenal Kubar.

Alexandr se usmál, podíval se na krále, kterému porozuměl. Konečně našel někoho, kdo mu byl roven.

„Ještě si promluvíme,“ řekl Alexandr tiše. „Oba národy mají legendy staré pět tisíc let, které by si měly navzájem sdělit. Přijď ke mně dnes večer do stanu. Je u mě někdo, kdo bude mít ze tvé návštěvy určitě radost. A ty také.“

Pak se otočil a vydal se vzhůru do kopce k velitelskému stanu. Sdělit svému národu, že válka skončila.

Kapitola osmnáctá

„Takže ty jsi o tom všem věděl, že ano?“ zeptal se Alexandr.

Jaroslav kývnul hlavou. „Ano, řekněme, že jsem kdysi napsal takový krátký spisek o tomto prstencovém světě. Tehdy jsem byl ještě profesor na univerzitě. Aldin se sem poté se mnou vrátil, ještě než se z něho stal mistr her a já jsem rezignoval na svou profesuru. On tohle divadlo plánoval skutečně dlouhou dobu, celé roky a zajistil, že se kopie mé studie dostala Corbinovi do rukou. Háček byl zaseknut a Aldin mě sem dostal natrvalo. Bylo pro mě docela zajímavé stát se z ničeho nic věštcem.“

„Ale proč jsi nám nic neřekl?“

„Věděli jsme, že se sem Corbinovi povedlo nasadit někoho aby tě *zabil*, nemohli jsme proto nic riskovat.“

„Proč ne?“ zeptal se Kubar a naklonil se nad stůl. „Stačilo se zmínit a vyřešit ten problém jednou pro vždy.“ Když mluvil, vyčítavě se podíval na Zergha a Aldina, kteří seděli v rohu místnosti.

„Řekněme to takto,“ odpověděl Aldin. „Vaše dva národy byly v dlouhodobé stagnaci. Lidé nebyli ničím víc, než bezprávnou degenerovanou formou bytostí a Gavarniané naproti tomu *žili* v atrofovaném feudálním systému, který by snad nikdy neměl konce. Syntéza této války byla radikální transformací obou společností. Ano, obě strany to stálo vysokou cenu, ale dívejte se na to jako na cenu zaplacenou za vaši budoucnost. Jenom za posledních třicet dní, se mezi vámi rozvinul čilý obchod. A hlavně, každý národ získal respekt k tomu druhému.“

„Jaroslav tu byl více méně jako pojistka, řekněme aby se olympští bohové nesnažili běh událostí ovlivňovat víc, než bylo nutné.“

„Ale copak jste se do toho vůbec nevměšovali?“ zeptala se Liala z rohu místnosti.

Aldin mohl jenom roztáhnout ruce a usmát se. „Chtěla by si raději, abychom se do věcí nevměšovali a místo toho dovolit Něvě otrávit Alexandra jedem?“

Kubar jenom zavrtěl hlavou. Ano. Hodně mužů na jeho straně by si raději přálo totální vítězství, stejně jako řada lidí. Arn byl ukázkovým příkladem tohoto problému. Bude mu muset ještě dát čas.

„Ta Neva, co se s ní stalo?“

„Zabili jste ji?“ zeptal se Paga. „Nakonec, bylo by to pro ni jenom spravedlivé.“

Alexandr pokrčil rameny. „Aldin ji vysadil na druhém kontinentě.“

„Jsou tam lidé?“ zeptal se Paga.

„Ach ano. Měl bys vidět, proti čemu bojují,“ odpověděl Aldin. „Ještěrkovité bytosti, které obětují lidi svým bohům. Kdyby jenom někdy existovalo stvoření, kterému je nutné se postavit...“

Alexandr s Kubarem se na sebe navzájem podívali.

„To je Marlowe,“ řekl Jaroslav.

Alexandr se k němu otočil a usmáli se na sebe.

I Kubar souhlasně přikyvoval. Jaroslav pokynul vojákovi, aby mu přinesl ze zadní části velitelského stanu pergamen.

Aldin se Zerghem se postavili a chystali se k odchodu a oba králové se na ně podívali.

„Nikdy se asi nedozvíme všechny důvody proč a jak,“ řekl Alexandr tiše. s náznakem úsměvu na rtech. „Jaroslav mi dost řekl toho večera, kdy končila velká bitva. Nechovám proti vám žádnou zášť. Dali jste mi nový život a možnost sjednotit celý tento svět. Mohl jsem dokončit svůj sen, který na Zemi zůstal nesplněn.“

Když oba mistři hráčského umění opouštěli stan, Kubar se postavil po Alexandrově boku a potichu přikyvoval. Aldin se naposledy ohlédl. Oba králové se skláněli nad stolem, na kterém ležela rozložená pergamenová mapa. Liala se postavila za ně a Aldin si všiml, že se s Kubarem chytili za ruku.

Nakonec nechali oba krále o samotě a vydali se směrem ke ztroskotanému vesmírnému korábu, kde ústila jedna z chodeb vedoucích ke kotvišti na vrcholu jedné věže Kolbardu, k jejich vesmírné lodi.

Když vcházeli do hlavní chodby, srazili se s Parmenionem, který volal na někoho do tmy, aby si pospíšil.

I když už věděl o bozích této planety vše, i tak ustoupil o několik kroků, aby dal najevo svůj ostych. Se zaklením pak jednooký generál vytáhl ze tmy útlou dívčinu.

„Kdo to je?'„ zeptal se Aldin a dívka se rychle zase schovala Parmenionovi za záda.

Ten udělal několik kroků vpřed a s úsměvem a nyní již bez ostychu promluvil. „Našel jsem ji dnes ráno v táboře Avarů. Je to dcera jejich velitele. Jmenuje se Roxana. Chápete to? Nemohl jsem si pomoct, a řekl jsem si, že by neškodilo se trochu seznámit. No, však víte.“ Znovu polohlasem zaklel a pak se obtloustlý generál vydal na cestu.

„Ať tě provázejí tví bohové, Parmenione,“ zavolal na něj do tmy chodby Zergh.

„Možná někteří z nich. Já jsem oddán Alexandrovi.“ Pak zmizel.

O několik hodin později nakonec Aldin se Zerghem dosáhli kotviště, které objevil Kubar na své dlouhé pouti podzemím. Vložili bezpečnostní kód a vstupní dveře do lodi se otevřely. Oba vešli dovnitř. Nepotkali žádného Prvního poutníka o kterém hovořil Wirgth. To samotné Aldina fascinovalo. Jistě to byla věc, kterou stálo za to troško prozkoumat. Nakonec, vždycky existovaly nějaké možnosti.

Byl to jeden střípek v hádance, kterou stále nedokázal rozluštit. Jak se o nich Wirgth dozvěděl? Byl s nimi sám schopen rozmlouvat a tak zjistil, kde jsou Kohové umístění a co zamýšlejí?

Zeptal se na to Zergha, ale ani jeho starý přítel, ani on nedokázal najít jakoukoliv souvislost. Nakonec se dobrali pouze k předpokladu, že ačkoliv oni dva hráli jenom takovou soukromou hru v jiné hře, Bukha Taug možná činil to samé. A možná ještě dříve, než se do hry zapletli oni.

Alespoň se konečně zbavili Corbina. Nikdo z nich neměl sebemenší zdání, kde se ten člověk nyní ukrývá - ve skutečnosti většina z Kohů odstartovala do neznámých končin. Takže nyní zbývala pouze otázka, jak nejrychleji získat kontrolu nad jeho bývalým majetkem a pak už si v klidu užívat zaslouženého odpočinku.

Zergh dokončil práci na zadávání dalšího přístupového kódu a pak společně vstoupili do hlavní haly lodi, která se po několik posledních dní hry stala jejich tajným velitelským a řídícím stanovištěm.

„Zatraceně, Aldine, mohl bys už konečně uklidit tu figurínu Dozorce?“ zakřičel Zergh a vylekán odstoupil od třímetrového androida, který stál deaktivovaný uprostřed místnosti.

„Mám ten pohled rád. Nakonec nikdy nevíš, kdy jej budeme ještě

potřebovat.“

„No dobrá. Ale ta věc mi působí mrazení v zádech.“

„No jo, postarám se o to.“ Aldin vyťukal na klávesnici počítače několik příkazů. Android se probudil k životu a poslušně odkráčel ven z haly a zavřel za sebou dveře. Jenom si stěžoval na to, že se s ním nikdy nejedná s patřičným respektem.

„Takže jsi je všechny nakonec dostal, co?“ řekl Zergh a odzátkoval láhev šampaňského.

„No jo, nebylo to špatné. Nikdo se ještě neozval, mají pořád dost starostí o to kam se schovat. Jsou rozptýlení po celém Magelanově mračně. Bude jim trvat přinejmenším pár let, než si uvědomí, že to je Tia, kdo drží kontrolní podíl v každé společnosti, která změnila během hry majitele. A já mám nyní pod kontrolou asi padesát planet, odkud mi budou odvádět daně. Teď se konečně můžu odebrat na odpočinek.“

„A konečně jsi to oplatil tomu parchantovi Corbinovi.“

„Ano.“ Aldin se opřel do křesla a labužnicky potáhl z Corbinova drahého doutníku.

Zergh začal na navigačním počítači zadávat příkazy ke startu. „A myslíš to s tím odpočinkem vážně?“

Aldin se podíval na svého starého přítele a usmál se. „Asi tak, jako ty.“

„Víš, že Sigma mluvil o malé soukromé dohodě?“

„Jsem jedno velké ucho. Povídej.“

„Později, později.“ Naťukal na klávesnici poslední příkaz ke startu a loď se odpoutala od kotviště Kolbardu. Pomalu proplouvala kolem spodních konstrukcí planety a pak vydala se na cestu do vesmíru.

Začala zrychlovat a oba mohli na monitorech vidět, jak se přehoupli ze spodní strany na úroveň povrchu planety. Pak se před nimi objevilo slunce, které svým světlem zaplavilo kabinu. Planeta nad nimi měla několik miliónů kilometrů v průměru a tvořila lesknoucí se modrozelený prstenec protkaný sněhobílými paprsky slunečního světla. Celá se utápěla v nekonečné černé barvě vesmíru.

„Co to byla ta věc s Marlowem?“ zeptal se Zergh, když se opřel v křesle a dostatečně si vychutnal nádherný pohled na celé Magelanovo mračno.

„To je jeden pozemský autor - Marlowe.“ Aldin si nemohl pomoci a když přelétali kolem nejvyšší věže Kolbardu, Alexandrovy a Kubarovy planety, usmál se.

„Přineste mi mapu a ukažte mi, kolik zbývá k dobytí celého světa.“